

ΛΥΡΙΚΑ

τῷ Εὐγ. Α'ρχ. Καμινάρι.

Κυρίως

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΧΡΙΣΟΠΟΥΛΟΥ.

A F I K A

us Ely A. 600. K. 1840

AGAZIOT KIPOTOTOT

Πρὸς τὰς ἀναγνώσας.

Τὰ Λυρικά τῆ εὐγενεστάτη ἄρχ. Καμη-
νάρη κυρίως Ἀθανασίᾳ Χρισόπελῳ, τὰ
ὅποια εἰς ὅλην τὴν Κωνσταντινέπολιν εἶναι
πάγκοινα, δὲν ἔχομεν χρεῖαν, τυπώνον-
τάς τα, νὰ τὰ συζησωμεν. Περιττ' εἶν'
οἱ λόγοι, ὅταν φωνάζεν τὰ πράγματα.
Ὅποιος θέλει, ἄς τ' ἀναγνώσῃ, καὶ, ἂν
ἤμπορέσῃ, ἄς μὴ τ' ἀρέσῃ. Ἐμεῖς ἐδῶ βλέ-
ποντας, ὅτι ὅλοι μ' ἄκραν ἐπιθυμίαν τὰ
ζητῶν, καὶ τ' ἀντιγράφου προθυμότηα!
Θέλοντας νὰ δελεύσομεν τὸν πόθοντες,
καὶ μάλιστα προθυμέμενοι νὰ τὰ κάμομεν καὶ

εἰς τὰς ἄλλας Ῥωμαίους κοινότερα, τὰ τυ-
πώνομεν μὲ τὰ ἔξοδά μας.

Ἀλλὰ θὰ μᾶς εἴπῃν ἴσως οἱ σοβαροὶ
ἀπειρόκαλλοι, τ' εἶναι τὸ καλότες; τ'
εἶν' ἢ ὠφέλειάτες; ἀποκρινόμεσθε μὲ σό-
μα σρογγυλότατον, πῶς καὶ τὸ καλότες,
καὶ ἢ ὠφέλειάτες εἶναι εἰς τὴν ποιητικὴν
μεγαλῶτατα· καὶ τόσα, ὅσα τῷ Ἀλκαίῳ,
τῷ Ἀνακρέοντι, τῷ Πινδάρῳ, καὶ τῶν ἄλ-
λων λυρικῶν παλαιῶν Ἑλλήνων, καὶ νέων
Εὐρωπαϊῶν. Τάχα τὰ λυρικὰ τῆτα κα-
τώτερα εἶναι ἀπὸ τὰ λυρικὰ ἐκείνων; ἢ
μήπως ὁ ἀπολογούμενος φυσιολόγος Ἑρω-
τας δὲν ἔχει, καὶ μικρὸς ὄντας, ὅλον τὸ
μεγαλεῖον τῆς Ὀμηρικῆς ἐκείνης Ἑπο-
ποιίας. Ὅποιος, ὅ,τι θέλει, ἄς εἰπῇ, τὰ
καλὰ καλὰ εἶναι πάντοτε.

Ἐπειτα βλέποντας καθένας εἰς αὐτὰ τὴν
θαυμασὴν ποιητικὴν ἁρμονίαν τῆς γλώ-

σασμας, τὴν ποικιλίαν τῆς φράσεώς της, τὸν μουσικὸν τόνον της, τὴν ῥητορικὴν ἔμφασίν της, τὰ πολυάριθμα εἶδη τῶν εἰχων της, καὶ τ' ἄλλα τ' ἀμίμητα θελγητρίας, βέβαια θα πεισθῆ νὰ δεχθῆ, καὶ μὴ θελοντας, πῶς αὐτὴ ἔχει ὅλα τὰ κάλλη τῆς παλαιᾶς μητέρας της. Καὶ καθὼς εἰς ἐκείνην τόσοι, καὶ τόσοι ἀνθίσαν ποιηταὶ, ἀπαράλλακτα καὶ εἰς τέτην ἠμποροῦν, ἂν θελήσεν, ν' ἀνθίσεν καὶ τώρα, καὶ μετὰ. Ἡ Μῆσες εἶναι θεές. Ἡ Μῆσες εἶναι πολύγλωσσες. Ἐλάλησαν πρῶτα Ἑλληνικά, τώρα λαλοῦν Ῥωματικά. Καὶ ἡ φωνήτες τόσην χάριν ἔχ' εἰς αὐτὰ, ὅσην εἶχεν εἰς ἐκεῖνα. Ὅθεν διὰ ταῖς φλυαρίαις τῶν μιξοβαρβάρων Ἑλληνιστῶν προτυπώομεν καὶ ἓνα ὄνειρον, τὸ ὁποῖον τὸ εἶδεν ἓνας μας φίλος εἰς τὸν ὕπνον τε.

Τυπώομεν δὲ καὶ μίαν προπαιδείαν τῆς

Ρωμαϊκῆς σιχουργικῆς, διὰ νὰ γυμνάζον-
ται, ὅσοι θέλουν, τὴν σιχουργίαν διὰ τὴν
ποίησιν.

Τέλος ταῖς ποιήτραις, ἔψάλτραις Μύ-
σαις ἐπικαλέμενοι, ἔ παρακαλῶντάς ταις
νὰ χύσεν εἰς ὄλον τὸ γένος μας τὸ ποιη-
τικόντες πνεῦμα, προσμένομεν διὰ τὸν τύ-
πον τὴν κοινὴν εὐχαρίστησιν.

Τζαννῆς Κονταμάς.
Δρόσος Νικολάου.

Ὀνειρον.

Πλαγιάζοντας ἐχθές εἰς τὸ εὐώμαμα, ἔμην ἔχοντας ἄρεξην νὰ κοιμηθῶ, ἐπῆρα ἓνα βιβλίον, ὃπῶ ἔγραφε τῶν Ὀτεντότων τῆς Ἀφρικῆς ταῖς συνήθειαις. Καὶ φυλλολογῶντας, ἔαναγνώθοντας, ἔτυχα δυὸ εἰκόνας τῶν Ὀτεντότισσων, ζωγραφισμέναις μὲ γραμμαῖς κατὰ τὴν συνήθειάντας διάφοραις, κ' ἔεσσα, ἔταῖς παρατηρῶσα περίεργα· κ' ἔτσι μ' ἐπῆρ' ὁ ὕπνος. καὶ ποκοιμήθηκα.

Ἐξαφνα βλέπω, παρασαίνοντ' ἐμπροσάμα δυὸ γυμνῆς γυναῖκες καταμεντρωμένες πατόκορφα, κ' ἔρχονται καμαρωτὰ καμαρωτὰ, ἔσρώνονται συμῆμα.

Νὰ ζῆτε, ταῖς λέγω, ὀλίγη μακρύτερα. Τόσο θάρρος δὲν τὸ νοσιμεύομαι. Διατὶ, μὲ λέγ' ἡ τολμηρότερη, διώκεις ἡμᾶς; Εἶναι, λέγω, ζέση, καί με εὐ-

μῶνεται· κ' ἐγὼ εἶμαι σενόχωρος, κί ἀνά-
 φτω. Καὶ δὲν γνωρίζεις ἡμᾶς; λέγει,
 Τῆ ἀληθείᾳ, λέγω, ὄρεξην δὲν ἔχω νὰ
 σᾶς γνωρίσω, τέτοιες ὅπῃ εἶδα· μήπως
 εἶδα γύφτισσες; Ἰδὲ αὐτὸν, λέγει, πῶς
 ὑποκρίνεται, ὅτι δὲν ἐξεύρει ἡμᾶς· ἐν
 ᾧ, ἀπ' ἧ ἐγεννήθη, ἡμεῖς αἱ δύο ἐντά-
 μα, ὅσο ἐμπορήσαμεν, ἐπιμεληθεῖσαι,
 τὸν ἀνεθρέψαμεν μὲ τὸ ἰδικόνμας γάλα.
 Κάλε, ταῖς λέγω, δὲν πηγαίνετε ἔς
 τὸν ἀνεμὸν κ' ἐσεῖς, κ' τὸ γάλασας; τί
 μ' ἤρθετ' ἐδῶ, κ' μ' ἐνοχλεῖτε; Ἡμεῖς,
 λέγει, σὲ ἐνοχλεῖμεν; ἡμεῖς μὲ τὸ σῆτο-
 κάλλος; Ἐσεῖς, λέγω, κάλλος; μ' αὐ-
 τῆ τῆ μέρη; Καὶ πῶς; λέγει, ἄχρημαί σοι
 φαινόμεθα; κ' ἐξεύρεις σὺ, τί μέλει νὰ
 εἶπη εὐμορφία; Ὁχ, λέγω, σιώπα, κ'
 ξεριῶ· ὅτ' ὑσερ' ἀπὸ ταῖς τίταις ἀχρημά-
 δαῖς σε λαλεῖς καὶ μιὰν γλώσσαν, ὅπῃ
 ὁμοιάζει ξερατικό.

Λέγοντας αὐτὰ, ταῖς παρατηρῆσα πε-
 ριεργότερα· κ' ἔξαφνα τί νὰ ἰδῶ; αὐτὴν
 μὲν τὴν μιὰν τὴν πολὺλογὴν ὡς τὸν λαι-

μόν σιβαγμένην ἀρμαβιαῖς γενικαῖς ἀπό-
 λυταις, δοτικαῖς, ἀπαρέμφατα, αὔξη-
 σαις, παραύξησαις, διπλασιασμοῖς, καὶ
 ἄλλα τέτοια ἱερογλυφικὰ· τὴν ἄλλην δὲ
 πάλε τὴν σιωπηλὴν σιγμένην ζενάρια
 ψιλαις, δασείαις, βαρεῖαις, ὀξείαις, πε-
 ρισπωμέναις, ζευγάρια βήταις, κάπταις,
 λάμδαις, καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα.

Κάλε, ταῖς λέγω, δένμε λέγετε,
 τί ζῶα εἶδ' ἐσεῖς; Σὺν τοῖς σωσοῖς σε,
 μὲ ἀποκρίνεται ἡ πρώτη, δὲν γνωρίζεις
 ἡμᾶς; Νὰ σᾶς γνωρίση ὁ Χάρος, λέγω,
 ὄχι ἐγώ. ἐσεῖς εἶδ' Ἐρινύες· καὶ λέγον-
 τας, ἔφτυσα τρεῖς φοραῖς ἔς τὸν κόρφον μου.

Νῆακροθυμῶμεν, λέγει, ἄθλιε, καὶ δέν
 σοι συνεριζόμεθα. Ἡξείρετε δὰ, λέγω,
 πολὺ ὅπῃ με μέλει, ἂν μακρὰ θυμώσε-
 τε· Ἄκυσον, λέγει, βάρβαρε· ἄκυσον,
 ὅστις τὸ μακροθυμῶ νομίζεις, ὅτι εἶναι τὸ
 μακρὰ θυμῶνα, τὸ ἰδικόνσε τὸ βάρβαρον.
 Ἄκυσον, νὰ σοι εἶπωμεν, ποῖαι εἶμεθα.
 Ἐ! λέγω, εἰπέτε, νὰ γλυτώσω ἀπὸ
 τὰ μῆτράσας.

Ἐγὼ, λέγει, εἶμαι ἡ περιβόητος, καὶ
 περίπυτος ἐκείνη θεὰ ἡ παρὰ μὲν τῶν ἄλ-
 λων φορτικῶς πως Μιξοβάρβαρος Γλῶσ-
 σα καλυμένη, παρὰ δὲ Εὐγενίᾳ τῆ Ββλ.
 γάρως καὶ μάλα χαριέντως ἀκέσσα Μι-
 ξοσόλοικος. Ἡ τότε μὲν μετρίως καλλιερ-
 γηθεῖσα, τώρα δὲ, καὶ μάλιστα εἰς τῆς
 καιρῆςσαι πλετωθεῖσα μὲ τὸ, ἰδικόνμα,
 ἐξεύρω, ἐπαίρω, ἐμπορῶ, ἀπῆ, κάμποια,
 ἐντάμα, πρωνόν, ἦτο, καὶ τὰ ἐξῆς· αὐ-
 τὴ δὲ ἡ ἄλλη, ἡσοβαρὴ, καὶ σεμνὴ εἶναι
 ἡ φιλτάτημοι ἀδελφὴ Ὄρθογραφία, ἡ
 ἀνέκαθεν τιμηθεῖσα παρὰ τῶν λαμπρῶν θει-
 ασώτωντης, καὶ ἐπεξεργασθεῖσα μὲ τοσάτης
 ὑψηλοτάτης, καὶ κριτικοτάτης κανόνας, διὰ
 νὰ ἐμπορῶσι νὰ τὴν ἀποκτῶσιν ἀπαξά-
 παντες.

Ω! φωνάζω, εἶσεἰς δὲ εἰς ἐκείνες;
 Ναι λέγειν, ἐκείναι. Καὶ δὲν κερύεοθε,
 λέγω· τ' ἦρθετε; Ἡ ἴθομεν, λέγειν, ἐγὼ
 μὲν νὰ σε διδάξω, νὰ ὁμιλῆς, καὶ αὐτὴ
 νὰ σε μάθῃ, νὰ γράφῃς. Φύγετε, φύγε-
 τε, λέγω· ἔτε τὴν ὁμιλίαν σε, ἔτε

τὸ γράψιμόν της θέλω· Σὺ, λέγει, εἶ-
 σαι ἀνόητος, καὶ δὲν ἐξεύρεις, τί σε γίννε-
 ται. Ἄς εἶναι, λέγω· πλὴν δείξετέμε
 τὴ ῥάχισας· καὶ μὴν ἀργῆτε. δὲν ἠμπο-
 ρῶ ἔτε νὰ σᾶς ἀκέω, ἔτε νὰ σᾶς βλέπω.
 Καὶ πῶς τριςβάρβαρε, λέγει, δεῖσαι
 ἀρέσομεν; Ἐγὼ βλέπω τὴν λέγω, ὅτι
 σὺμά 'ς τ' ἄλασας εἶθε καὶ κερνιόμυαλες·
 καὶ ἔπρεπε βέβαια νὰ μὴ καταδεχθῶ, ἔτε
 νάσας ἀποκριθῶ πλέον. πλὴν, ἐπειδ' εἶ-
 μαι φίλος τῆς ἀλήθειας, κλίνω νὰ σᾶς
 λαλήσω· Τί; λέγει. Ὅτι δὲν μ' ἀρέζεις,
 λέγω, ἔτ' ἐσὺ, καθὼς λαλεῖς, ἔτ' ἐκεί-
 νη, καθὼς γράφει· Ἐλθέ, λέγει, νὰ
 διαλεχθῶμεν. Ἀπὸ τί, λέγω, νὰ διαλεχ-
 θῶμε. Ἀκίεις, λέγει, τὸν κίμαθέςατον;
 ἔτε τὸ διαλεχθῶμεν δὲν ἐξεύρει, ὅτι μέλ-
 λει νὰ εἶπῃ τὸ νὰ συνομιλήσωμεν. Πῶς ξεύ-
 ρω ἔγω, λέγω, τέτοια βαθυὰ κορακισι-
 κά. Ἐπειτα.

Πρῶτον, δὲν με λέγεις, τ' εἶν' αὐτὲς
 ἡ λέξεις, ὅπῃ μεταχειρίζεσαι; δηλαδὴ
 τὸ ἰδικό μου, ἐξεύρω, ἐπαίρνω, καὶ τὰ τέ-

τρια· Αὐταί, λέγει, εἶναι αἱ πρώην ἐφ-
 θαρμέναι διορθωμέναι, καὶ ἀνακεκλημέναι
 εἰς τὸ εἰδῆστων. Ἦ γυν, λέγω, ὑποθέ-
 τεις, ὅτι αὐτὲς ἢ λέξεις ἦταν μιὰ φορά,
 καθὼς ἐσὺ ταῖς διορθῶνεις, καὶ ἔττι ταῖς
 μεταχειρίζονταν κατὰ τὸ ῥωματικὸν νόημα!
 ἢ πῶς; Ὁχι, λέγει, ἀλλ' ἐπειδὴ φαίνον-
 ται, πῶς ἐξ' ἐκείνων κατὰ παραφθορὰν
 ἐχηματίσθησαν, ἔτω πρέπει νὰ λέγων-
 ται. Δὲν κατάλαβα, λέγω. Ἦ τοι, λέ-
 γει, τὸ μὲν δικόνυμ ἐπειδὴ φαίνεται, ὅτι
 ἐχηματίσθη ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἰδιόνυμ.
 πρέπει νὰ λέγεται ἰδικόνυμ, τὸ δὲ ἤξεύ-
 ρω, ἐξεύρω· (ὅτι εἶναι ἐξ-εύρω.) τὸ δὲ
 ἀντάμα, ἐν τάμα, (ὅτι εἶναι ἐν-τῶ-ἄμα)
 καὶ τάλ. Ἄκυσ' ἐσὺ, λέγω παρδαλή, καὶ
 πολύξερη ῥητόρισσά μιν. αὐτὰ Ἑλληνικὰ
 εἶναι; Ὁχι, λέγει. Ἀμὴ ῥωματικά, λέ-
 γω· Οὔτε, μελέγει· Λοιπὸν, λέγω, τί
 φασέλια εἶναι; Ῥωματικά διορθωμένα, λέ-
 γει· Καὶ ποῖος, λέγω, πε διόρισε διορ-
 θώτραν τῆς γλώσσας μας, καὶ τῶν λέξεών
 μας; ποῖος σ' ἔδωσε τέτην τὴν ἄδειαν νὰ

τυραννῆς, καὶ γὰρ καταπατῆς τὴν κοινὴν συ-
νήθειαν; διατὶ ἐσὺ δὲν τῆς ἀκολουθεῖς, μόνον
θέλεις ἐκεῖνη γὰρ σ' ἀκολουθῆ; καὶ θὰ σ'
ἀκολουθήσῃ; ποτέ.

Ἐπειτα, σὰν ἠθέλησεν αὐτὴ ν' ἀλλά-
ξῃ καμμιάν παλαιάν λέξιν, ἢ καμμιάν τῆς
συλλαβῆν, ἢ κανένα γράμματις, τάχα
δὲν ἔχει τὸ κῦρός τῆς; Μάλισα. ὅτι μό-
νον αὐτ' εἶναι ὄλων τῶν γλωσσῶν ἢ νομο-
θέτρα. Τί λοιπὸν πειράζεσαι; ὁ ἐπισάμε-
νος, λέγει ὁ Πλάτων, * περὶ ὀνομάτων,
τὴν δύναμιν αὐτῶν σκοπεῖ, καὶ ἔκ ἐκπλήτ-
τεται, εἴτι πρὸς κειταιγράμμα, ἢ μετάκει-
ται, ἢ ἀφήρηται, ἢ καὶ ἐν ἄλλοις παντάπα-
σι γράμμασι εἰσιν ἢ τῷ ὀνόματος δύναμις.
Δηλαδή ὁ διδάσκαλος τῶν λέξεων δὲν
ζηπάζεται, ἂν ἠλέξεις ἔχον κανένα γράμ-
μα περισσότερο, (καθὼς λ: χ: τὸ ἐσὺ ἀν-
τὶ σὺ) ἢ ὀλιγότερο, (καθὼς τὸ μέρα ἀν-
τὶ ἡμέρα) ἢ μετατοπισμένον, (καθὼς τὸ
ἐδῶ ἀντὶ ᾧδε) ἢ ἂν καὶ εἰς ὀλότελ' ἄλλα

* Εἰς τὸν Κρατυλ.

διαφορετικὰ γράμματα τὸ ἴδιον δηλεῖ
 (καθὼς ὁ ἀχνὸς τὸν ἀτμὸν.) Ἐχῆς τίπο-
 τε νὰ προβάλης εἰς αὐτό; εἰδὲ καὶ ἐν ἐτέ-
 ραις συλλαβαῖς, λέγει * πάλε ὁ πλάτων,
 ἢ ἐν ἐτέραις τὸ αὐτὸ σημαίνει πρᾶγμα, ἐδ'
 εἰ πρόσκειται τι γράμμα, ἐδ' εἰ ἀφίρηται,
 ἐδὲν ἐδὲ τῆτο, ἕως ἂν ἐγκρατῆς ἢ ἡ ἕστια
 τῆ πράγματος δηλεμένη ἐν τῷ ὀνόματι.
 Ἡ γυν, εἰδὲ καὶ εἰς ἄλλαις, ἢ ἄλλαις συλ-
 λαβαῖς τὸ ἴδιον πρᾶγμα φανερώνεται, ἢ
 εἶναι κανένα περισσότερον, ἢ ὀλιγότερον
 γράμμα, αὐτὸ δὲν πειράζει τίποτε, ὅσο
 ἠλέξ ἢμπορεῖ νὰ φανερώνη τὴν ἕστιαν τῆ
 πράγματος. Πῶς λοιπὸν ἐσὺ, καθὼς σε
 κόψει τὸ κεφάλισθ, πῆ προσθέτεις γράμ-
 ματα, πῆ ἀφαιρεῖς, πῆ ἀλλάζεις, καὶ πῆ
 ἄλλ' ἀντ' ἄλλα κάρνεις; ἠλέξες εἶναι ση-
 μάδια τῶν πραγμάτων. καὶ ἄλλο δὲν ζη-
 τῆμεν ἀπ' αὐταῖς, παρὰ νὰ μᾶς φανερώ-
 νεν τὰ πράγματα. Ὅταν λοιπὸν αὐτό τις
 τὸ ἔργον, τὸ κατορθώσεν τέλεια, ὅπως

* Εἰς τὸν Κρατυλ.

κιάν εἶναι, καὶ μὲ ὅποια, καὶ μὲ ὅσα γράμ-
 ματα συνθέτονται, δὲν πειράζει τίποτε·
 ποτὲ δὲν ἠμπορεῖς ἐσὺ νὰ διορθώης τὰ
 γράμματα, ἢ ταῖς συλλαβαῖς τῶν λέ-
 ξεῶν μας. Αὐτὸ μόνον ἠκοινή συνήθεια τὸ
 κάμνει, καὶ μόνητις ἔχει τὴν τέτοιαν ἄ-
 δειαν· κ' ἐσὺ, κ' ἐγὼ χρέος ἔχομεν νὰ
 τὴν ἀκολουθῆμεν. Ἄν σεφαίνεται λυπηρὸν,
 διατὶ ἡ Ῥωμαϊκὴ γλῶσσα ἀλλάζει ταῖς
 παλαιαῖς Ἑλληνικαῖς λέξεσι, ἢ τὰ γράμ-
 ματάτης, ἢ ταῖς συλλαβαῖς της, ἀνά-
 γνωσε τὸν Χρισόπελον εἰς τὴν ἀπόδειξιν
 τῆς Αἰολοδωρικῆς της, διὰ νὰ παρηγορη-
 θῆς, αὐτὸς ἐκεῖ ἀποδείχνει ἀσειότατα, ὅτι
 καὶ ἡ Ἑλληνικὴ τὰ ἴδια ἔκαμνε, ἀλλάζον-
 τας δηλαδὴ καὶ λέξεσι, καὶ γράμματα, καὶ
 συλλαβαῖς, ὅχι τῶν παλαιότερων μόνον
 αἰώνων, ἀλλὰ καὶ τῶν συγχρόνων της και-
 ρῶν. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ καύκαλίστε ἔχει
 πέντε πήχαις πάχος προλήψεων, καὶ φε-
 βᾶσαι, μήπως λιγνέψη, ἂν τὸν ἀναγνώ-
 σης ἐκείνον, ἄκουσε, νὰ σε εἰπῶ ἐγὼ με-
 ρικά· καὶ πρόσεχε.

Οἱ Ἰῶνες τὸ Ἀττικὸν ὑγιαίνω ἀλλά
 ζοντάς το, τὸ ἔλεγαν ἐλῶ. Ἔτσι καὶ τὸν
 λόγον, μῦθον· τὸ ἡσυχάζω, ἐλιννύω· τὸ
 διδάσκω, ἀναγινώσκω· τὸν πέλεκυν, σά-
 γαριν· τὴν φαρέτραν, ἄρδιον· τὸ σκιρτῶ,
 ὑβρίζω· καὶ τ: Τί λοιπὸν μεμφόμεθε τῆς
 Ῥωμαίης, ὅταν ἀλλάζοντας ταῖς Ἑλλη-
 νικαῖς, λέξαις, λέγουσιν τὴν παροψίδα, λι-
 χ: ταλέρι, τὸν οἶκον, σπῆτι, τὸν πέλε-
 κυν, τζεκεῖρι, τὸν οἶνον, κρασί, τὸ ὕδωρ,
 νερόν, καὶ τὰ τέτοια:

Τάχα τὰ κατ' ἀφαίρεσιν τέτα Ἑλλη-
 νικά! (δηλαδὴ τὸ, πᾶς, σάχως, σαφίς,
 κείνος, κείσε, χθῆς, με, ὀρτή, λείς, καὶ
 τ:) δὲν εἶναι πρὸς τ' ἄλλα τέτα Ἑλλη-
 νικά! (ἤγουσιν πρὸς τὸ ἅπας, ἄσαχως, ἄσα-
 φίς, ἐκεῖνος, ἐκείσε, ἐμὲ, ἐορτή, θέλεις)
 καθὼς τὰ Ῥωμαῖκα μέρα, λίγο, νοικιάζω,
 γκρεμίζω, καὶ τ: πρὸς τὰ ἡμέρα, ὀλίγο,
 ἐνοικιάζω, ἐγκρημίζω: καὶ ταλ:

Μήπως τὰ κατὰ πρόθεσιν τέτα Ἑλλη-
 νικά! (δηλαδὴ τὰ, ἐ-εἰκοσιν, ἔ-ε, ἔ-οι,
 ἡ-βαιὸν, ἐ-δάπιδου, θ-ειλόπεδου, βαρ-τρα-

χηλίζω, τε-τέλιμι, κε-καμῶν, πεπαλῶν,
 λε-λάχωσι, κ' τ:) δὲν εἶναι πρὸς τ' ἄλλ'
 αὐτὰ Ἑλληνικά! (ἤγυν τὰ εἴκοσιν, ἔ,
 οἶ, βαιόν, δάπεδον, εἰλόπεδον, τραχηλί-
 ζω, τέλιμι, καμῶν, παλῶν, λάχωσι, κ'
 τ:) καθὼς τὰ Ῥωμαῖκα ἐ-σύ, τέ-τοιος,
 τζβ-κνίδα, πρὸς τὰ, σύ, τοῖος, κνίδα; κ'
 τ: τί; τάκατ' ἀποκοπὴν Ἑλληνικά τὰ,
 ἔδμεναι ἀντὶ ἐδέμεναι, ἔγευτο ἀντὶ ἐγένετο,
 παρέθρισαν ἀντὶ παρεθέρισαν, περιπλόμενον
 ἀντὶ περιπελόμενον, θῆσαι ἀντὶ θηλάσαι,
 κάββαλε, ἀντὶ κατέβαλε, παρ ἀντὶ παρὰ,
 κάτ ἀντὶ κατὰ, δῶ ἀντὶ δῶμα, κρι ἀντὶ
 κρίμνον, λιπ ἀντὶ λιπαρόν, σάω ἀντὶ σώω-
 σιν, παῦ ἀντὶ παῦσε, ὕφα ἀντὶ ὕφασμα,
 σκέπα ἀντὶ σκέπασμα, ἦλ ἀντὶ ἦλος, αὔς
 ἀντὶ αὐτός, κ' τὰ τέτοια εἶναι καλά! Τὰ
 δὲ Ῥωμαῖκα τρώμεν, τρώτε, τρών ἀντὶ
 τρώγομεν, τρώγετε, τρώγην, λέμεν, λέ-
 τε, λέν ἀντὶ λέγομεν, λέγετε, λέγην,
 καῖμεν, καῖτε, καῖν ἀντὶ καίγομεν, καί-
 γετε, καίγην, φέρτε ἀντὶ φέρτε, φᾶτε,
 ἀντὶ φάγετε, καθήσε ἀντὶ καθήσετε, ἄπ

ἀντὶ ἀπὸ, μετ, ἢ με ἀντὶ μετὰ, καὶ τὰ ὅμοια εἶναι κακὰ;

Πῶς; τὰ κατὰ μετάθεσιν Ἑλληνικὰ, καρδία ἀντὶ καρδία, ἀταρπὸς ἀντὶ ἀτραπὸς, μέτερος ἀντὶ μέτριος, τέρτος ἀντὶ τρίτος, κίρκος ἀντὶ κρίκος, καὶ τ: δὲν λέγονται βάρβαρα! καὶ τὰ κατὰ μετάθεσιν Ῥωμαϊκὰ τὰ ἐβγαίνω ἀντὶ ἐκβαίνω, ἐδῶ ἀντὶ ὧδε, ἴμε, ἴσε, ἴνε, ἀντὶ ἑμί, ἑσσί, ἔνι καὶ τ: εἶναι βάρβαρα; ἂν δέλης καὶ περισσότερα, ἀνάγνωσ' ἐκεῖνον, ὅπως κ' ἐμένα με διόρθωσεν.

Ἔσπερα σ' ἐρωτῶ τ' εἶν' αὐτὴ ἡ φράσις, τὴν ὁποίαν, ὁμιλῶντας, μεταχειρίζεσαι; τάχα Ἑλληνικὴ; τάχα Ῥωμαϊκὴ; Οὔτε, λέγει, ἄκρατος Ἑλληνικὴ, ἔτε ἄκρατος Ῥωμαϊκὴ, ἀλλὰ μικτὴ Ἑλληνικορωμαϊκὴ. Δηλαδή ἔτε τραγὸς, ἔτ' ἐλόφι λέγω, ἀλλὰ τραγέλαφος. Ἄρες, λέγει, εἰς τὰς σπευδαιολογίας τὰς ἀσειότητας. Δὲν πειράζην, λέγω, ἢ ἀσειότητες· αὐτὲς εἶναι μάλισα γλαφυρὲς φράσεις τῆς ὁμιλίας σου. ὅτι κ' ἐσύ, ὅταν φιλοτιμηταί νὰ λαλῆς γλαφυρότατα, παίρνεις

μιάν κλίσιν, ἢ μιάν σύνταξιν Ρωμαϊκὴν,
 ἢ μιάν Ἑλληνικὴν! ἓνα σικωριασμένον
 ἀπαρέμφατον, ἢ ὕσερα ἓνα ὄπῃ, μιάν
 γενικὴν ἀπόλυτην, κ' ἔπειτα ἓνα νά! μιάν
 δοτικὴν, ἢ κατόπι ἓνα δέν! ἢ συνθέτεις
 ἐκεῖνον τὸν τραγέλαφον λόγον. καὶ τῆτο
 σε τὸ ὕφος τ' ὀνομάζεις ὑψηλόν· ἢ νομί-
 ζεις, ὅτι κατ' αὐτὸ διαφέρεις ἀπὸ τὸν
 ἀμαθῆ λαόν. Καὶ πῶς; λέγει, δὲν δια-
 φέρω; Μάλισα, λέγω, διαφέρεις εἰς ὅσο
 βαρβαρότερη φαίνεσαι· ἐπειδὴ ἐκεῖνος μὲν
 λαλῶντας τὴν γλώσσαντε, ἢ ἀκολυθῶν-
 τας τὴν φυσικὴν τῆς κλίσιν, ἢ σύνταξιν,
 ἔτε σολοικίζει, ἔτε βαρβαρίζει, ἐστὶ ὅμως
 παρδαλίζοντας, ἢ σολοικίζεις, ἢ βαρ-
 βαρίζεις χόντροειδέσατα. Ναί, λέγει·
 πλὴν σολοικίζω, ἐφ' ὅσῳ μετέχω Ρωμαϊ-
 κῶν· Ἐγ' ὅμως λέγω, νά σεδείξω τὸ
 ἐναντίον· ὅτι δηλαδὴ, ὅσο μεταχειρίζε-
 σ' Ἑλληνικὴν κλίσιν, ἢ σύνταξιν, τόσῳ
 σολοικότερη γίνεσαι. Καὶ πῶς, λέγει,
 θέλει εἶδαι τῆτο δυνατόν; Δὲν μ' ἐξη-
 γᾶς λέγω, τί νοεῖς μὲ τὸ σολοικίζω;

ἢ δὲν σολοικίζομεν τότε, ὅταν ἀλλάζομεν τὴν κλίσιν, καὶ τὴν σύνταξιν τῆς γλώσσης, ὅπως λαλῶμεν; Πῶς γίγνεται; λέγει· Πρόσεχε· λέγω, νὰ μάθῃς πῶς· ἂν λ· χ· λαλῶντας Ἑλληνικὰ, εἶπῃς τῷ Σωκράτῃ, καὶ ὄχι τῷ Σωκράτῃ, χαίρομαι, καὶ ὄχι χαίρω, βιάζω, καὶ ὄχι βιάζομαι, σολοικίζεις, εἶπέμε, ἢ τί; Σολοικίζω, λέγει, μάλισα· ὅτι φθείρω τὴν Ἑλληνικὴν κλίσιντες· Ἄμῃ, λέγω, ἂν εἶπῃς γεύομαι μέλι, καὶ ὄχι γεύομαι μέλιτος, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἕως τὴν Περσίαν, καὶ ὄχι ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἕως τῆς Περσίας! τί κάμνεις τότε; Ἐπίσης, ἀποκρίνεται, σολοικίζω· ὅτι φθείρω τὴν Ἑλληνικὴν σύνταξιν τῶν λέξεων· Ἄλλοιόν, λέγω, διὰ τὸν ὅμοιον λόγον σολοικίζεις, καὶ ὅταν ὀμιλῶντας Ῥωμαϊκὰ, εἶπῃς τῷ Σωκράτῃ, καὶ ὄχι τῷ Σωκράτῃ, χαίρω καὶ ὄχι χαίρομαι, βιάζομαι, καὶ ὄχι βιάζω, γεύομαι μέλιτος, καὶ ὄχι γεύομαι μέλι, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἕως τῆς Περσίας, καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἕως τὴν Περσίαν· ἐπειδὴ φθείρεις τὴν Ῥωμαϊ-

κην κλίσειν, ἢ σύνταξιν τῶν λέξεων. Ὅσα λοιπὸν, λαλῶντας Ῥωμαῖκα, ἑλληνίζεις, τόσο περισσότερον σολοικίζεις.

Καλῶς, μελέγει. πλὴν δὲν ἐξεύρεις, ὅτι ὅσῳ τὰ Ῥωμαῖκά εἰς τὰ παλαιὰ Ἑλληνικά πλησιάζουσι, τοσούτῳ μᾶλλον ἐξευγενίζονται; Δὲν ἤξεύρω, λέγω· τάχα εὐγενίζονται, ἐπειδὴ παλαιότερα γίνονται; πλὴν πῶς ὁ Θεκυδίδης, ὁ Πλάτων, ὁ Ξενοφῶν, ὁ Δημοσθένης, καὶ ὅλ' οἱ Ἀττικοὶ ἐκεῖνοι Ῥήτορες δὲν ἠθέλησαν νὰ πλησιάσεν τὴν Ἀττικὴν τῷ καιρῷ τῆς γλῶσσης εἰς τὴν παλαιότατην Ἑλληνικὴν τῷ Ὀμήρῳ, διὰ νὰ τὴν κάμνῃ εὐγενικότερην; βεβαιότατα, διατὶ δὲν εἶχαν τὴ γνώσησεν· ἐκεῖνος λοιπὸν κ' ἐμεῖς μιμῆμενοι, λαλῶμεν τὴν γλῶσσαν τῷ καιρῷ μας. Ἐπειτα τί νομίζεις; μήπως τὰ παλαιὰ Ἑλληνικά ἐρανοκαταίβατα εἶναι, ἢ τὰ θάρεις εὐγενικότερ' ἀπὸ τὰ Ῥωμαῖκα; ἀνάγνωσες ποτέσθ τὸν Κρατύλον τῷ Πλάτωνα; αὐτὸς λοιπὸν ἐκεῖ λέγει, ὅτ' οἱ Ἕλληνες πλῆθος λέξαις ἀπὸ τῆς Βαρβάρους Φρύ-

γας ἐδανείσθησαν· ἔκ πῶς τὸ πῦρ, τὸ ὕ-
 δωρ, τὸ κύων, ἔκ ἄλλα πολλὰ, τὰ θέλει
 βαρβαρικὰ· ἔπειτα ὅλ' οἱ Εὐρωπαῖοι δι-
 δάσκαλοι, οἱ εἰδήμονες τῆς Συροφοινικικῆς
 γλώσσας ἀποδείχνον φανερώτατα, πῶς
 ἡ Ἑλληνικὴ ἔχει πλῆθος συροφοινικικαῖς
 λέξαις· ὥσε καὶ τὰ Ἑλληνικὰ εἶναι σμι-
 ξίματα, ἔκ ἀνακατώματα γλωσσῶν βαρ-
 βαρικῶν παλαιότερων· ἔκ δὲν εἶν' ἀνάγ-
 κη νὰ πλησιάζομεν τὴν ῥωμαϊκὴν κλίσιν,
 ἔκ σύνταξιν εἰς ἐκεῖνα, διὰ νὰ γενῶν τὰ
 Ῥωμαῖκα εὐγενικότερα· ἀλλὰ καθὼς ἐκεῖ-
 να, ἔτσι ἔκ τῆτα εἶναι ἴσια εὐγενικά.

Πλὴν δὲν πρέπει, λέγει, νὰ ἔχομεν
 ὅλοι μίαν κοινὴν γλώσσαν, διὰ νὰ γρά-
 φομεν μ' αὐτὴν; Οἱ μὲν παλαιοὶ, λέγω,
 Ἑλληνες αὐτὸ δὲν τὸ ἐνόμισαν ἀναγκαῖ-
 ον· ἔκ διὰ τῆτο ὀκαθένας τες εἰς τὴν γλώσ-
 σαν τῆ τόπττε ἔγραφον· ὁ μὲν Θεκυδίδης
 λ: χ: Ἀττικὰ, ὁ δὲ Ἡρόδοτος Ἰωνικὰ,
 ὁ δὲ Ἀρχύτας Δωρικὰ, ἔκ ἐξῆς· ἐγ' ὅμως,
 σε λέγω, πῶς πρέπει· ὕσερα τί; μήπως
 ἐσὺ φαντάζεσαι νὰ γένῃς ἐκεῖνη; φεύγα!

ἑσένα, καὶ ὅσοι σε γράφου, σε ἀηδιάζου, ἂν σε λαλήσου· ὅτι εἰδὺς ὁ Δασκαλάκις τὸν λέγου τὸν τέτοιον. Ποιὰ λοιπὸν, λέγει, πρέπει νὰ γένη; Ἡ γλῶσσα, λέγω, τῶν ῥητόρων μας τῆ Σκέφου, καὶ τῆ Δαμωδῆ· τὲς ἀνάγνωτες ποτέου; αὐτοὶ λοιπὸν εἰς τὴν φράσιντες ἔχου τὴν κοινότερην, ὅσο ἐνδέχεται, Ρωμαϊκὴν κλίσιν καὶ σύνταξιν· καὶ ὅπε μὲν τὸ πρᾶγμα ἔχει Ρωμαϊκὴν λέξιν, τὴν μεταχειρίζονται, ὅτε ὅμως δὲν ἔχει, ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν τὴν δανείζονται, κλίνοντάς τιν, καὶ συντάτοντάς τιν Ρωμαϊκά. Ἐτσί λοιπὸν καὶ ἐσὺ κάμε, καὶ γίνεσαι κοινή. Ἄλλεῶς καθὼς τῶρα κάμνεις, εἶσαι ἀηδέσατη, καὶ βαρβαρότατη, καὶ λέγεσαι Δασκαλάκινα.

Μὴ συγχίζεσαι! μὴν ἀπορεῖς, ἂν τὰ Ρωμαϊκά διαφέρου ἀπὸ τὰ Ἑλληνικά κατὰ λέξιν, ἢ κλίσιν, ἢ σύνταξιν. τῆτο τὸ ἔπαθε καὶ ἡ Ἀττικὴ τῶν καιρῶν τῆ Πλάτωνα γλῶσσα. καὶ πολ' εἶχεν ἀλλάξει ἀπὸ τὴν παλαιότερὴν τῆς. τὰ πρῶτα, λέγου εἰς τὸν Κρατῦλον, ὀνόματα τεθέντα κα-

τακέχῳσαι ἤδη ὑπὸ τῶν βελομένων τραγωδεῖν
 αὐτὰ, περιτιθέυτων γράμματα, καὶ ἐξαιρέν-
 των εὐσομίας ἔνεκεν, καὶ πανταχῆ σρεφόντων,
 καὶ ὑπὸ καλλωπισμῆ, καὶ ὑπὸ χρόνε. τὸ ἴδι-
 ον ἔπαθαν, παθαίνεν, καὶ θα πάθεν καὶ ὄ-
 λες ἢ ἄλλες γλώσσες εἰς τὸ ἄπειρον. ὅ-
 τι αἰῶνια δὲν κάμνεν ἄλλε οἱ ἀπόγονοι,
 παρὰ ν' ἀλλάζεν, καὶ νὰ μεταχηματίζεν
 τὴν γλώσσαν τῶν προγόνωντες. τὸ ὅποτον
 εἶν' ὀλοτελ' ἀδύνατον νὰ ἐμποδιωθῆ. καὶ θα
 ἔρθη ἕνας καιρὸς αὐτὴν τὴν γλώσσαν μας
 νὰ μὴ τὴν καταλαμβάνεν οἱ ἀπογονοί-
 μας, καθὼς καὶ ἐμεῖς τῶν παλαιῶν Ἑλλή-
 νων προγόνωνμασ' φιλομετάβολον γάρ τι,
 λέγει ὁ σκεπτικώτατος Σήξσος, * εἰςιν ὁ
 αἰὼν ἢε εἰς φυτὰ μόνον, καὶ ζῶα, ἀλλὰ καὶ
 εἰς ῥήματα. Μὴ λοιπὸν φαντάζεσαι τὴν
 ἀλλαγὴν τῶν Ἑλληνικῶν εἰς τὰ Ῥωμα-
 κα βαρβαρότητα, μὴ φοροᾶν! ἀλλὰ βάρ-
 βαρον, καὶ φθαρμένον, λέγε τὸν νέον, ὅ-
 πῃ δὲν γνωρίζει τὴν ἀλήθειαν.

* Εἰς τὸ κατὰ γραμματικ: βιβλ:

Ἐλα τώρα, λέγω τὴν ἄλλην, νὰ σ' εἰπῶ κ' ἕνα ἐναδυσὸν λόγια. Καὶ τί νομίζεις; λέγει, Φαρεῖς νὰ μ' ἀποσομώσης, σὰν αὐτὴν; ὅμως αὐτὸ βγάλε τ' ἀπὸ τὸν νῦνσε. Ὁχι! τὴν λέγω. νὰ συμφωνήσωμεν, ἂν μ' ἀποσομώσης, νὰ σ' ἀκολουθήσω, ἂν ὅμως σ' ἀποσομώσω, ἢ ἀκέσης τὴν συμβεβλήν με. Τὸ δέχομαι, λέγει. Ἀκε, λέγω, λοιπόν.

Οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων εὔρεται, ὅποιοι κἰὰν ἦταν ἐκεῖνοι, τόσα, μεφαίνεται, μόνον γράμματα διόρισαν εἰς τὴν γλῶσσάντες, ὅσα ἦταν ἀναγκαῖα νὰ προφέρῃ τὴς ἤχους τῆς· ἔτε εἶχαν ποτὲ κανέναν λόγον νὰ φέσῃ κ' ἕνα περισσότερον γράμμα, χωρὶς ὃ ἤχος τε νὰ εὔρισκεται εἰς τὴν γλῶσσάντες. ποῖος ἤμπορεῖ νὰ πιεῖσῃ, ὅτι, ἂν οἱ τωρινοὶ μας Ἰταλοὶ, μὴν ἔχοντας ὑποθετικῶς εἰς τὴν γλῶσσάντες γράμματα, κ' φέλοντας νὰ γραμματοθετήσῃ, ἀποφάσιζαν ποτὲ νὰ διορίσῃ κ' τὸ Θ! τῆ ὁποῖα ὃ ἤχος ἔτ' ἀκέεται, ἔτε φαίνεται εἰς τὴν

γλώσσαντες; καθὼς λοιπὸν τόσες μόνες
 χαρακτήρας γραμμάτων οἱ πρῶτοι γραμ-
 ματοθέται τῶν Ἑλλήνων διόρισαν, ὅσ' ἦ-
 ταν δηλαδὴ καὶ οἱ ἤχοι τῆς γλώσσας τες,
 ἔτσι καὶ ὅταν ἄρχισαν οἱ ἴδιοι νὰ πρωτο-
 γράφου ταῖς λέξαις τες, τόσα μόνον γράμ-
 ματα ἔγραφαν, ὅσα ἦταν ἀναγκαῖα νὰ
 παραστήσῃ τὰς ἤχους τες. ἕτε πισευτὸν
 εἶναι, πῶς ἐκεῖνοι μέλλοντας νὰ γράφου
 τὴν λέξιν λ: χ: εὖς, ἔπρεπεν ἐκτὸς τῶ
 ε - ο - ς νὰ γράφου καὶ τὸ ρ, ἢ τὸ τ,
 ἢ ἄλλο παρόμοιον, τῶ ὁποῖοι ὁ ἤχος εἰς
 τὴν λέξιν εὖς δὲν εὐρίσκονταν. ὡσεὶ ἀλά-
 θευτα φαίνεται, ὅτ' οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες
 ἐσένα ποτὲ δὲν ἤμπορεῖσαν νὰ σ' ἔχου
 νὰ γράφου δηλαδὴ δυὸ γράμματα δυὸ
 διαφορετικῶν ἤχων, καὶ νὰ τὰ προφέρου
 εἰς ἕναν ἄλλον τρίτον διαφορετικώτατον
 ἤχον, (καθὼς ἐμεῖς τὸ αι, ε) ἢ δυὸ
 γράμματα δυὸ διαφορετικῶν ἤχων, καὶ νὰ
 τὰ προφέρου εἰς ἕναν ἀπὸ τὰς δυὸ, (κα-
 θὼς ἐμεῖς τὸ ει, ι) ἢ τέλος δυὸ ὁμοιο-
 δύναμα γράμματα, καὶ νὰ τὰ προφέρου

εἴαν ἕνα καθὼς ἑμεῖς τὸ ἄλλος ἄλος. καὶ
 τ: μένει λοιπὸν νὰ πισεύσομεν, ἂν μὲν οἱ
 πρῶτοι ἐκεῖνοι ἔτзи τὰ ἔγραψαν, καθὼς
 οἱ διάδοχοί τες μᾶς τὰ παράδωσαν, βέ-
 βαια ὅλα τὰ πρόφερναν τὰ γράμματα,
 ἂν δὲ αὐτοὶ μὲν δὲν τὰ ἔγραψαν ἔτзи, οἱ
 δὲ διάδοχοί τες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
 μᾶς τὰ παράδωσαν, μᾶς ἐγέλασαν. Εὔ-
 πειδὴ ὅμως ὁ σοφὸς Βετσένος εἰς τὸ περὶ
 τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς προφορᾶς βιβλί-
 ον τὸ ἀποδείχνει ἀναντίρρητα, ὅτι κα-
 θὼς ἑμεῖς οἱ Ῥωμαῖοι προφέρομεν τὰ γράμ-
 ματα, καὶ ταῖς δίφθογγαῖς, ἔτзи προφέ-
 ρονταν καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆ Μακεδῶνα Ἀ-
 λεξάνδρου, δὲν ἔχει ἀμφιβολίαν, ὅτι οἱ
 γραμματικοὶ τῶν Ἑλλήνων μᾶς ἐγέλασαν.

Πλὴν ἄς εἶναι! ἄς σε ἔχει ἡ παλαιὰ
 Ἑλληνικὴ γλῶσσα· ἴσως αὐτὴ σε χρειάζ-
 ζεται· ἑμεῖς ὅμως οἱ Ῥωμαῖοι, (θὰ σ' ἐ-
 ρωτήσω ἐλεύθερα) διὰ τί ζητεῖς, νὰ σε
 λατρεύομεν, καὶ νὰ καταξοδεύομεν τὸ ἄν-
 θος τῆς ἡλικίας μας, διὰ νὰ σε ἀξιωθῶμεν;
 σε παρακαλῶ! τί χρησιμεύεις εἰς τὴν

γλώσσαν μας; τοι γὰρ χωρὶς ἐσένα δὲν
 θάμας καταλαμβάνην, ὅταν λαλῶμεν;
 καὶ ποιὸς ποιὸν ὁμιλῶντας, ἀπὸ ἐσένα τὸν
 καταλαμβάνει, τί λαλεῖ; ἢ πῶς ὅσοι
 δὲν σε ἠξεύρου, ὅταν συνομιλῶν, ἀναμε-
 σάτῃς καταλαμβάνονται; Ναί, λέγει,
 πλὴν πῶς χωρὶς ἐμένά θά καταλάβετε
 τὴν λέξιν τῆς γλώσσαςσας, πόθεν πα-
 ράγεται; Καὶ τάχα, λέγω, ταῖς λέξαις
 τῆς γλώσσας ταῖς ἔχομεν, διὰ νὰ ἠξεύ-
 ρομεν πόθεν παράγονται, ἢ διὰ νὰ φανερώ-
 νομεν μὲ αὐταῖς τὰ νοήματάμας; ἄς πα-
 ράγονται ἀπόπε θελῶν· τί μὲ ὠφελεῖ,
 σ' ἐρωτῶ, νὰ ἠξεύρω, πῶς ὁ Δαίμονας,
 ὅπε γράφεται με αἰ, παράγεται ἀπὸ τὸ
 παλαιὸν Δαίμων, καὶ τῆτο ἀπὸ τὸ παλαιό-
 τερον Δαῖμον; δι' αὐτὸ καὶ μόνον νὰ χάνω
 τὸν καιρὸν με; τὸν καιρὸν με, ὅπε πλέ-
 ον δὲν τὸν εὐρίσκω; ἂν γράψω τὸ τρώγω
 τρώγο, μήπως γίνεται πίνω; ἢ ἂν γράψω
 τὸ αὐριου ἀβριον, μήπως γίνεται σήμερον;
 ἢ ἂν τὸ αὐτὸς αφτὸς, τάχα γίνετ' ἐκεῖνος;
 ἢ τέλος ἂν βάνω παντῆ τὴν ὀξειάν μόνον,

δὲν δὲ τὸν καὶ καθὼς ἢ περισπωμένη; τί
 λοιπὸν σε θέλομεν; Καλῶς λέγει· δὲν
 βλέπεις τὸν Φραντζέζον; δὲν παρατηρεῖς
 τὸν Ἐγκλέζον; ὅπῃ εἶναι σοφὰ γένη, καὶ
 τόσο με σέβονται. Νάνες! λέγω, νά μά-
 λαμα! οἱ παλαιοὶ Ἑλληνας, τίσε φαίνον-
 ται; δὲν ἦταν σοφοὶ; Ἦταν ὅμως εἰδωλο-
 λάτραι. Τί λοιπὸν ἀπορεῖς, ἂν καὶ οἱ Φραν-
 τζέζοι, καὶ οἱ Ἐγκλέζοι ὄντας εἰς πολλὰ
 ἄλλα σοφοὶ, εἶν' εἰς τῆτο μάταιοι;

Λέγοντας αὐτὰ, ὁ πετεινὸς ἐλάλησε,
 καὶ ξύπνησα· καὶ ἐγλύτωσα καὶ ἐγὼ ἀπὸ
 τὰ χέριατες, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ σῶμα.

6: 100
6: 100

~~15: 20~~

Στέφανος Κανέλλος.

Πρὸς τὸν ἀναγνώστην.

Η μυθολογία εἶναι ἡ μεγαλύτερη χάρις, ἡ νοσιμαῦδα τῆς ποιητικῆς · καθὼς αὐτὴ λείψη, ὅλ' ἡ ποίησις χάνει τὰ θέλγητρα τῆς · διὰ τῆτο ἡ οἱ ποιηταὶ τὴν σμίγην εἰς τὰ ποιήματα τῆς μὲ τὰ μέλητῆς · καθὼς τὸ ἔκαμε ἡ ὁ ποιητῆς μας. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ περισσότεροὶ μὴν ἔχοντας ιδέαν μυθολογίας, δὲν θὰ ἡμπορέσεν νὰ αἰθανθῆν τὴν μεγάλην γλυκύτητα τῶν λυρικῶν αὐτῶν σίχων, διὰ τῆτο ἔκαμα τὰ ὀλίγ' αὐτὰ μυθολογικὰ σημειώματα. καλὰ! κακά! ὅπως εἶναι, αὐτὰ εἶναι.

Προσφώνημα.

Κάλλι, κιάνθη μαζωμένα
 Τὴν ἀγάπημου ἐσένα
 Κορωνιάζουν, κ' ἐπαινοῦν.
 Καὶ ὁ ἔρωσ με τὰ βέλι.
 Καὶ ἡ Μούσες με τὰ μέλι
 Τ' ὄνομάσου προσκυνοῦν,
 Κ' εἰς ἐκεῖνο προσφαινοῦν,
 Στόμα, χεῖλι, σῆθος, νοῦν.

Κ. Χινελαμανος χαραξε

Ἐρωτικά

Ψάλτης.

Τὴν ἀνοιξὴ μιᾶς μέρας.
ἐκεῖπου τραγουδοῦσα,
Ψιλὰ ἔπο τὸν αἰθέρα
κατέβηκεν ἡ Μούσα

ἡ Ψάλτρα Ἐρατώ, (α)
καὶ λέγ', ἡ Ἀφροδίτη, (β)
ὅπου τὸν κόσμ' ὀρίζει,
πισύντης σε κηρύττει,
καὶ ψάλτηνσε ψιφίζει
ς τὴν γῆν, ὅπου πατῶ.

(α) Ἡ Ἐρατώ ἦταν μί' ἀπὸ ταῖς ἑννεα
Μέσαις, ἡ ἐπισάτρα τῶν ἐρωτικῶν τραγουδιῶν.

(β) Ἡ Ἀφροδίτη ἦταν ἡ θεὰ τῆς εὐμορφίας, καὶ μητέρα τῆ ἔρωτα· ἐγεννήθηκεν ἀπὸ τὸν ἀφρὸν τῆς θάλασσης κατὰ τὸν Ἡσίοδον, κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρον ἀπὸ τὴν Διώνη· τὸ ἀμάξιτος δυὸ περιστέρια τὸ ἔσεισαν· ἡ τρεῖς Χάρεις τὴν δέλευσαν. ἡ μορτιὰ ἦταν εἰς αὐτὴν ἀφιερωμένη.

καὶ θέλει, ὅσο ζήσης,
 νὰ ζεῖς ἔς τὸν ὀρισμότης,
 κ' εἰς τὸ ἐξῆς ὑ' ἀρχίσης
 αὐτήν, καὶ τὸ μαρότης
     γλυκὰ νὰ τραγουδῆς.
 καὶ οἱ αὐτὴ τὴ χάρι
 σε τάζει, λέγει, ἄλλη,
 νὰ ἔρθῃ σὰν ἔς τὸν Πάρι (γ)
 μὲ ὄλα της τὰ κάλλι
     γυμνῆ, νὰ τὴν ἰδῆς.

(γ) Ἐχοντας μιαφορὰ ὅλ' οἱ θεοὶ συμ-
 πόσιον, ἐπειδὴ δὲν προσκάλεσαν καὶ τὴν
 θεὰν τὴν Ἐρίδα, αὐτὴ θέλοντας νὰ τῆς
 συγχίση, ἐπὶ ἓν χρυσὸ μῆλο, δηλαδὴ
 ἓν πορτοκάλι, κ' ἐπιγράφοντας ἀπάνω τῆς
 ὠραιότερης, τὸ ἐτεῖναξεν εἰς τὸ τραπέζι.
 Εὐθύς λοιπὸν ἡ θεὸς Ἥρα, Ἄθηνᾶ, καὶ Ἀ-
 φροδίτη ἀρχίσαν νὰ μαλῶνεν, καὶ νὰ ζητῆ ἡ-
 καθεμιὰ νὰ τὸ πάρῃ, προβάλλοντας, ὅτ'
 εἶναι ἡ ὠραιότερη. ἐζήτησαν νὰ ταῖς κρίνῃ
 ὁ θεὸς ὁ Δίας. ἀλλ' ἐκεῖνος ταῖς ἔσειλεν
 εἰς τὸν Πάριον (τὸν ἱὸν τῆ βασιλέα Πριάμῃ)
 ὅπῃ ἔβοσκε τότε πρόβατα εἰς τὸ βουνὸν τὴν

αὐτὰ λοιπὸν λαλῶντας,
 μ' ἀγκάλιασε τὸ σῶμα,
 καὶ πρόσχαρα γελῶντας,
 μ' ἐφίλησε ὅς τὸ σῶμα,
     καὶ πέταξ' ὑψηλά.
 κ' εὐθύς καθὼς ἐγεύθη
 τὸ σῶμα μ' τὸ φιλίτης,
 ἀμέσως ἐμαγεύθη
 ἀπὸ τῆ μουσικῆτης
     ὅς τὸ ψάλσιμο τρελλά.

Ἰδαν, κ' τὸν πρόσαξεν μὲ τὸν ἄγγελόντε
 Ἐριμῆν νὰ διαλέξη τὴν ὠραιότερην, κ' νὰ
 τῆς τὸ δῶση. Εἶδε λοιπὸν τὴν Ἥραν, εἶδε
 τὴν Ἀθηνᾶν, ἀλλὰ καθὼς πρόβαλεν ἡ Ἀ-
 φροδίτη, κ' ἐγυμνώθηκεν ἐμπροσάτε, κ' ἔ-
 δειξεν ὅλο τὸ κάλλος τῆ σώματός της, εὐ-
 θύς ὁ Πάρις προτιμῶντας την, τὴν ἔδωκε
 τὸ μῆλο.

καὶ ὅταν τῶρ ἀρχίσῃ
 τὰ χεῖλι του ν' ἀνοίξῃ,
 καὶ τύχη νὰ λαλήσῃ,
 ἢ μόν σχεδόν ν' ἀγκίξῃ
 τῆ γλώσσα μοναχί-
 εὐθύς τὸ μαγεμένο,
 χωρὶς ποτε νὰ σφάλλει,
 ὡσὰν ὀρμηνεμένο.
 τὴν Ἀφροδίτη ψάλλει,
 τὸν Ἔρωτ' ἀντιχεῖ.

Ὕμνος.

Ω^ς Ἐρωτ' ἀνθηρότατε, (δ)
 γλυκὲ, καὶ ἰλαρότατε
 τοῦ κόσμου κυβερνήτη,
 ἐσέν' ὁ νοῦς, τὸ σῶμα μου,
 τὸ σῆθος, καὶ τὸ σῶμα μου
 λατρεύει, καὶ κηρύττει.
 ἐσὺ Θεὸς, αἰθέρια, (ε)
 οὐράνια, κιὰέρια
 κρατεῖς, καὶ βασιλεύεις,
 καὶ ἕως τὰ αἰῶνια
 τῆς γῆς μας καταχθόνια
 τὰ βέλισου τοξεύεις.

(δ) Οἱ Ἐρωτας ἦταν υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης·
 τὸν παρασάινεν οἱ ποιηταὶ ὡσανὺ μωρὸ παιδὶ
 μὲ φτερά, μὲ κοντάρι, μὲ δοξάρι, ἔχον-
 τας μιὰν φαρέτραν, ἤγεν σαίτοδῆκιν, γε-
 μάτην σαίταις φλογεραῖς, κρατῶν τας ἄλλο-
 τε καὶ μιὰν ἀναμμένην λαμπάδα, καὶ ἄλλοτε
 ὄχι· πότε τὸν ζευγραφίζεν μέδεμμένα μάτια, καὶ
 πότε μ' ἄδιστα, ἔχοντας γύρτε τὰ γέλοια, τὰ
 παιχίδια, ταῖς ἡδοναῖς, καὶ τὰ δέλγητρα.

(ε) Γ' δὲ τὸν ἀπολογούμενον Ἐρωτὰ τῆ ποιητῆ.

τὸ βλέμμασ σου τὸ ἡμερον
 ἀπὸ τὸν κόσμον σήμερον
 σιγμὴν σχεδὸν ἂν λείψῃ,
 ἢ φύσις ὅλη σβύνεται,
 καὶ καταντᾶ, καὶ γίνεται
 κατήφεια, καὶ θλίψις.
 ἀμίμητα τὰ κάλλησ σου.
 ἢ δύναμις μεγάλης σου.
 μεγάλης σου ἠδύξια.
 λατρεύω τὴν αἰώνιαν,
 καὶ θαυμασὴν σου πρόνοιαν.
 καὶ τ' ἀφθαρτάσ σου τόξα.

Φάντασμα.

Εἰς εἰῶμα μυρσινένιο
 καὶ τριανταφυλλένιο
 μεσάνυχτ' ἀπλωμένος
 κοιμούμουν, βυθισμένος.
 κ' ἐκεῖ ἀπ' ἕναν κρότον
 ἔς τὸν ὕπνου μου τὸν πρῶτον
 ξυπν' ὅλος τρομαγμένος,
 σὰν ἐνθουσιασμένος.
 καὶ βλέπω ἐμπροσάμου
 ἀπάν' ἔς τὰ γόνατά μου,
 ἕνα παιδάκι νέο,
 μικούτζικο, κι ὠραῖο.
 τὸ βλέμματου κινηοῦνταν,
 κ' ἐδῶ, κ' ἐκεῖ πετηοῦνταν
 σὰν σπίθες ἀναμμένες
 μὲ βίαν τειναγμένες.

καὶ τὸ μικρότου σῶμα
 φωτιαῖς ἀπάν' ἔς τὸ σῶμα
 σὰν ἀσραπαῖς φουσοῦσε,
 καὶ πάντοτε γελοῦσε.
 φων' εἶχε, σὰν ἀηδίνη.
 καὶ οἱ γλυκοίτης τόνοι
 ὅποταν ἐλαλοῦσαν,
 ἔς τὸ σῆθος μ' ἀντιχοῦσαν.
 κιάπο τὰ δεξιάτου,
 κιάπο τ' ἀρισεράτου
 φτερά' χεν ἀναμμένα,
 ἔς τοὺς ὤμους τ' ἀπλωμένα.
 βασοῦσε καὶ κοντάρι.
 σαῖταις, καὶ δοξάρι,
 κιάπανου εἰς τὴν ῥάχι
 φαρέτρα μια μονάχη.
 καὶ ὅλα τ' ἄρματάτου
 αὐτὰ τὰ τρομεράτου
 παντοῦ ἀνάθεμάτα
 φωτιαῖς ἦταν γεμάτα.

σοφοὶ ὄνειροκρίται
 τὸ φάντασμάμου βρῆτε.
 τ' εἶν' τάχα; τί σημαίνει;
 κἴαν εἰς καλόμε γέννη;

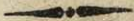
Ἄγκιδοφόρος.

Εἰς ἓνα λειβαδάκι
 προχθὲς ἑναπαιδάκι
 περίφανο πολλὰ
 μ' ἐφώναξε κοντάτου,
 νᾶ κρίνω τ' ἄρματάτου,
 ἂν τάχα εἶν' καλὰ
 λοιπὸν μίαν ἀγκιδίτζα
 μεδείχνει, σαν καρφίτζα,
 καὶ λέγει σοβαρὰ,
 εἶδες κοντὰρι ἄλλο,
 ὡσὰν αὐτὸ μεγάλο
 'ς τὴ γῆ καμιά φορά;

Σαϊτεύματα.

Ερώτα παῦσε,
 ἄν μ' ἀγαπᾷς,
 δεύτερο πλέον
 μήμε χτυπᾷς.
 μήδα! σε λέγω,
 μ' εἶσαι λωλός.
 φρόνιμα κάθου.
 γένου καλός.
 ἄφσ' τῆ σαῖτα!
 ρίξ' τῆ ς τῆ γῆ.
 με σών' ἢ μιά μου
 τούτη πληγῆ.
 ὄχ! ὁ καῦμένος!
 πάλε χτυπᾷς;
 αὐτό 'ναι σῆθος.
 τίτο τρυπᾷς;

μη ρίζης τρίτη.
φθάνει φονιά.
φθάν' ή σκληρήσου
ή άπονια.
πάλε ματιάζεις;
αχ! ο πικρός!
χάθηκα! νάμαι!
πέφτω νεκρός.

Ἀγκάλεσμα.

Ἀφροδίτημου κυρία,
 ἰλαρότατη θεὰ,
 τοῦ ἡοῦσου τὴν κακία
 ὄλ' ἠγῆ καταβοᾶ.
 τί τον ἔδωσες δοξάρι;
 τί σαῖταις φλογεραῖς;
 τί ἀδάμασο κοντάρι,
 καὶ φαρέτραις τρομεραῖς;
 νά! ἰδὲ αὐτὸ τὸ σῆθος,
 ὅπου πλέον τὸ πικρὸ
 μὲ τῶν σαῖτιῶν τὸ πλῆθος
 τὸ κατάντησε νεκρό.
 τοῦτο φρόνιμο τὸ κρίνεις;
 τάχα κάμωμα καλό;
 ἀχαλίνωτο ν' ἀφίνης
 τὸ παιδίσου τὸ τρελό;
 διὰ τί δέν το παιδεύεις,
 σὰν μητέρ, ἀληθινᾶ,
 μόνον ὅλο τὸ χαδεύεις
 τὸ τυφλὸ παντοτεινᾶ;

ἢ λοιπὸν τὸν σωφρονίζεις
 τὸν ἐχθρόν μας τὸν κοινόν!
 ἢ θεάμου, ἂν ὀρίζης,
 νὰ κλαυθῶ 'ς τὸν οὐρανόν.

Συνωμωσία.

Νέοι, νέες, ὅσοι εἶσθε,
 τί τὸν Ἔρωτα φοβεῖσθε;
 δὲν εἶν' πλέον φοβερός.
 ὅτι ὄλατου τὰ βέλι
 'ς τὰ πολύπαθά μου μέλι
 τὰ ξετεῖναξ' ὁ σκληρός.
 δὲν τὸν ἔμεινε κοντάρι.
 δὲν τὸν ἔμεινε δοξάρι.
 δὲν τὸν ἔμεινε φωτιά.
 οὔτε κὰν τῆ ἀληθείᾳ
 πουθενὰ ποσῶς καμία
 'ς τῆ φαρέτρα σαΐτια.

καὶ λοιπὸν ἐτοιμασῆτε,
 ἵς ταῖς πληγαῖς μου ὀρκωθῆτε,
 καὶ ὀρμῆζε πολυμυρὰ.
 εὐρετέτον, πιάσετέτον,
 καὶ μ' ἀλύσους δέσετέτον
 δίχως ἔλεος σκληρά.
 κ' ἔτζι βάλτετον δεμένον,
 ὡτὰν σκλάβου ὀργισμένον
 εἰς βαρύταταις δουλείαις
 μέρα νύχτα νὰ δουλεύη,
 καὶ τ' ἀγκάθια νὰ πασρεύη
 ἀπ' ταῖς τριανταφυλλιαῖς. (ζ)

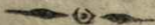
Δικαιολόγημα.

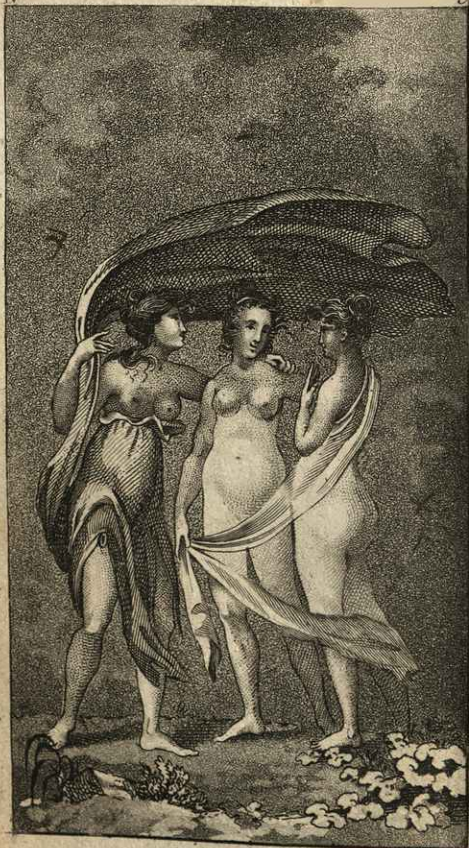
Ὁ Ἐρωτας με λέγει,
 ἵς τὰ πάθη μου δὲν φταίγει.
 καὶ δείχνει, καὶ προβάλλει,
 τὸ σῆθος μ' ὅτι σφάλλει.

(ζ) Ἡ τριανταφυλλία μὲ τὸ λελευδίτης
 ἦταν ἀφιερωμένα εἰς τὸν ἔρωτα.

ἔς ταῖς φλόγαις του ἀμώνει.
 πιζάμε βεβαιώνει,
 ἄλλοῦ πως σημαδεύει,
 κ' ἐμένα σαῖτεύει.
 μονάχατους τὰ βέλη,
 χωρίς αὐτὸς καὶ θέλη,
 ἀπ' τὸν σκοπόντους ἔβγαίνουν,
 κ' ἐμένα με λαχαίνουν.
 αἰώνια τ' ἀλλάζει,
 κ' εἰς ἄλλους τὰ ἰσιάζει,
 καὶ πάλε τ' ἀλλαγμένα
 ὄρμου εὐθύς ἔς ἐμένα.
 παντάθλιόμου σῆθης
 ἐσὺ λοιπὸν τὸ πλῆθος
 τῶν σαῖτιῶν τὸ σέρνεις,
 κιάπάνω σου τὸ φέρνεις.

Η. Σ. Χιρκλμανιέρ εχάραξε

Ἀγκαθωμένος:

Η Χάρες μὲ τὸν Ἔρωτα (ζ)
 ἐπῆγαν νὰ διαλέξουν
 εἰς τοὺς κήπους τριαντάφυλλα,
 κορόναις νὰ τὸν πλέξουν.
 καὶ ὁ Ἔρωτας χαρούμενος
 ἐδῶ κ' ἐκεῖ πετοῦσε,
 καὶ μόνος του τὰ κλάδευε,
 καὶ ταῖς ὑπερετοῦσε.
 κλαδεύοντας ἀπρόσεκτα,
 ὡσάν λωλὸ παιδάκι,
 τὸν κέντρωσε τὸ δάχτυλο
 πικρὰ ἐν ἀγκαθάκι.

(ζ) Ἡ Χάρες ἦταν κατὰ τὴν ποιητὰς θυγατέρες τῆς Ἀφροδίτης τρεῖς, Ἀγλαΐα, Θάλεια, καὶ Εὐφροσίνη· ταῖς ἰσοῤῥεσαν γυμναῖς, γελασπραῖς, καὶ πρόσχαραις.

πεταί τὰ τριαντάφυλλα,
 τὸ κλαδευτῆρι ρίχνει,
 καὶ κλαίγοντας ταῖς Χάραις του
 τὸ δάχτυλό του δείχνει.
 ὄχ ὄχ! ταῖς λέγει, γένεται
 ἐν' ἀγκαθὰ κι μόνου
 νὰ προξενήσῃ Χάρες μου
 μεγάλου τόσου πόνου;
 δέν εἶν', τὸν λέν; παράξενος,
 δέν εἶν'. Γιατὶ κ' ἐκείνη
 ἢ τόση σαϊτίτζα σου
 μεγάλου πόνου δίνει.

Ποιητής.

Τὸ γεῦμ' ἀπ' τὸ σχολεῖο,
 κρατῶντας τὸ βιβλίο,
 ἔς τὸ σπῆτιμου γυρνοῦσα,
 κι ἀργὰ πολλὰ πατοῦσα.

κ' ἐκεῖ πρὸς ἓνα μέρος
 με ἀπαντᾷ ὁ Ἔρως.
 με λέγει, τί σπουδάζεις;
 τί μάθημα διαβάζεις;
 ποιητικά, (φωναίζω)
 ποιητικά διαβάζω
 ὀλάκερους τρεῖς χρόνους
 μὲ κόπους, καὶ μὲ πόνους.
 καὶ μ' ὅλα τοῦτ' ἀκόμα
 οὔτ' ἓνα σίχου κόμα
 δὲν ξεύρω ν' ἀρχινήσω,
 διὰ νὰ σιχουργήσω.
 ὄχ! φίλε μου, με λέγει,
 ἡ δάσκαλός σου φταίγει,
 ὅπου δὲν ἔχει τρόπον,
 καὶ χάνεις τόσον κόπον.

πλὴν ἂν τὸν παραιτήσης,
 κ' ἐμέν' ἀκολουθήσης,
 ἐγὼ σὲ τὰ μανθάνω
 εἰς μιὰν σιγμὴν ἀπάνω.
 ζητ' ὅμως, πρὶν ν' ἀρχήσῃς,
 μισὸν, νά σε φιλήσω
 γλυκὰ γλυκὰ ἔς τὰ χεῖλη,
 γιανὰ γενοῦμε φίλοι.
 ἂν, λέγω, ἀρκετός σου
 εἶν' τοῦτος ὁ μισός σου,
 νά, δάσκαλε, τὰ χεῖλη,
 καὶ ὅσο θέλεις, φίλει.
 εὐθύς λοιπὸν με πιάνει.
 τὰ χεῖλη μου βυζάνει.
 κρατεῖ τὴν πλερωμίντου.
 με κάμνει ποιητὴν του.

ΣΥΝΕΙΔΟΣ.

Τ' ἀποφάσισα."

ὀπίσω.

τίθα κάμεις;

Σ' ἀγαπήσω.

κάλεδά! 'ς τὸν νοῦν σου ἔλα.

κ' ἡ ἀγάπ' εἶν' τάχα τρέλλα;

Σ' ἀγαπήσω."

κάλε σάσου.

κάλε ἄνθρωπε! σοχάσου.

ἔσοχάσηκα, καὶ κρίνω

εἰς τὸν Ἔρωτα νὰ κλίνω.

ἀμ' ἡ Μουσες;

καλὰ λέγεις.

εἶδες τολοιπὸν, πῶς φταίγεις;

κἄν τε φταίγω, κἄν τε σφάλω,

τὸν σκοπὸν δὲν μεταβάλλω.

ἐντροπήσου. ὦ

τί ὑτροπήμου;

ἔτσι θέλ' ἢ ὄρεξήμου.

ποῦ λοιπὸν ἢ σωφροσύνη;

ἄς κουρευέται κ' ἐκείνη,

καὶ ἔς τῆς θαλάσσης τὴ μέση

ἄς πιγαίν' ὄρθα νὰ πέση.

τὴν ὑπόληψήσου βλάβεις.

ἔ! καὶ τίθα καταλάβεις,

ἂν μια λέξη μόνον φθάσης,

ἀποπάνουσου νὰ χάσης;

συνειδὸς ἀμέσως φεύγα!

ἂπ' τὸν νοῦν μου ἔξω ἔβγα!

δὲν γυρίζω. θ' ἀγαπήσω,

θα φιλήσω, ὅσο ζήσω.

Ἀπόφασις.

Νὰ μὴ φθάσω, νὰ μὴ ζήσω,
 ἂν σιγμὴ δὲν ἀγαπήσω.
 κιᾶν παιθάνω, ν' ἀπαιθάνω
 ἔς τὴν ἀγάπημου ἀπάνω,
 Ἀφροδίτη ὅταν λείπη,
 ἢ ζω' εἶναι πάντα λύπη,
 κιόπου δὲν γελαῖ ὁ Ἔρωσ
 πάντα κλαίγ' ἐκεῖ τὸ μέρος.
 Ἀφροδίτη, κ' Ἐρωτάμου,
 μὸν ἐσεῖς ἔσε τὰ καλάμου.
 μετ' ἐσᾶς μαζὴ νὰ ζήσω,
 καὶ μ' ἐσᾶς νὰ ξεψυχήσω.

Θέλησις.

Πλοῦτον δὲν θέλω,
 δόξαν δὲν θέλω,
 οὔτ' ἐξουσίαν
 ποτὲ καμίαν.

δὲν θέλω γνώσῃν
 οὔτε κἄν τόσῃν,
 ὅσ' εἶν' τοῦ Ψύλλου,
 κι ὅσ' εἶν' τοῦ ξύλου.
 τούτες ἢ κρύες
 ἢ φαντασίες
 ὅσο εὐφραίνουν,
 τόσο πικραίνουν.
 θέλω εἰρήνην,
 ψυχῆς γαλήνην,
 χορούς Ἑρώτων
 τρέλλαις, καὶ κρότον.
 θέλω τραγούδια,
 κήπους, λουλούδια,
 καὶ χωρατάδαις
 ἔς ταῖς πρασινάδαις.
 τοῦτα λατρεύω,
 τοῦτα ζηλεύω,
 κ' εἰς τοῦτ' ἀπάνω,
 θέλ' ν' ἀπαιθάνω.

Φλόγες.

Φωτιά, φωτιά ν' ανάψη
 ποτήρι νά σε κάψη.
 Ἔς τὴν Αἴτην νὰ κυλήσης, (η)
 καὶ μέσα ν' ἀναλήσης.
 ἀφοῦ σε ἤπι ἐκείνη!
 (ἐκείνη ἔπου με πίνει)
 καὶ σ' ἄγκιζα ἔς τὸ σῶμα,
 με ἀνάψες τὸ σῶμα.
 καὶ πλέον ὁ καυμένος
 ἔς ταῖς φλόγαις βουτιγμένος,
 κοντεύω ν' ἀναλύσω,
 χωρίς ποτε νὰ σβύσω.

(η) Ἡ Αἴτη εἶν' ἓνα βεῖον τῆς Σικελίας,
 ὅπῃ ξερναῖ φωτιαῖς αὐτῆ, λέγουσιν οἱ ποιηταί,
 ὅτι ὁ Ἡφαίστος ὁ θεὸς τῆς φωτίας ἔχει ση-
 μένα τὰ καμίνατα, καὶ δαλεύει μὲ τῆς Κύ-
 κλωπας, τὸν Βρόντην δηλαδὴ, καὶ Στερόπην,
 τὴν βροτὴν, καὶ τὴν ἀστραπὴν τῆ Δία.

ἄλιμον ἄν τολμοῦσα,
 καὶ σφίγκοντας φιλοῦσα
 τὰ χεῖλια τ' ἀναμμένα,
 ποῦ σ' ἄγκιζαν ἔσένα.

Δέσιμο.

Εἰς μῆλινθιρὴ μυσσίνη
 ἢ Χάρι Εὐφροσύνη
 εἰς δάσι δροσερὰ
 τὸν Ἔρωτα δεμένον
 τὸν εἶχε τὸν καυμένον
 με σίδηρα σκληρὰ.
 περνῶ ἀπομπροσάτου
 θορῶ τὰ βάσανά του,
 καὶ τρέχω βιασικός,
 τὸ φόρεμά μου γδύνω,
 κιάρχίζω, καὶ τὸν λύνω
 σὰν φίλος καρδιακός.

ἐκεῖ ποῦ τὸν ἐλοῦσα,
 καὶ τὸν καταφιλοῦσα
 μὲ πόνον, καὶ καῦμόν,
 ἀνέλπισα ἐβγαίνει,
 κ' εὐθὺς ἐκεῖ προφθαίνει
 κ' ἡ Χάρι μὲ θυμόν.
 ἀπ' τὰ μαλιὰ μ' ἀρπάζει.
 αὐθάδη μεφρονάζει,
 πῶς τάχ' ἀποκοτᾶς;
 κι αὐτὸν τὸν καρδιοκλέφτην,
 καὶ πάγκακον, καὶ ψέφτην
 νὰ λύσης μελετᾶς;
 κ' εὐθὺς εὐθὺς ἀρχίζει,
 τὰ χέρια μου γυρίζει,
 ἔς τὸ δένδρο με κουντᾶ,
 καὶ τέλος θυρωμένη
 τὸν ἄθλιον με δένει
 ἔς τὸν Ἔρωτα κουντᾶ.

καὶ τῶρα οἱ καϋμένοι,
 σφιχτὰ κ' οἱ δὺὼ δεμένοι
 μὲ ἄλυσον σκληρὸν,
 χωρὶς νὰ ἀδικοῦμε
 ἔς τὰ βάσανα περνοῦμε
 ἀντάμα τὸν καιρόν.

Ἄνοιξι.

Νὰ νὰ το ἀηδονάκι
 καὶ τὸ χηλιδονάκι
 ἀρχίνησε νὰ ψάλλῃ
 τῆς ἀνοιξῆς τὰ κάλλι.
 κι ὁ Ζέφυρος μαζήτους (9)
 κατόπ' ἀπ' τὴ φωνήτους
 σιγὰ σιγὰ ποπίσω
 γλυκᾶ φυσᾶι τὸ ἴσο.

ὁ ἥλιος κατὰ τάξιν
 μετὸ λαμπρότ' ἀμάξι (1)
 γυρίζει κάθε μέρα
 εἰς τὴ μέση τὸν αἰθέρα.
 καὶ ἡ γῆ γελᾷ ὀμπρός του,
 καὶ χαίρεται τὸ φῶς του,
 καὶ πάντοτε προβάλλει
 τ' ἀμίμητά της κάλλι:
 οἱ κάμποι πρασινίζουν.
 οἱ κῆποι λουλουδίζουν,
 καὶ εἰς τ' ἀνθητούς ὁ Ἔρως
 πετᾷ ἔπο κάθε μέρος.

(3) Ὁ Ζέφυρος, ἄνεμος τῆς δύσης, ἦταν
 υἱὸς τῆς Διόλε, τῆς θεῆς τῶν ἀνέμων. ὁ ὁ-
 ποῖος μετὸ τὴν γλυκὰδα ἐφυσᾷσε, ὅπως ζωο-
 γουῆσε τὰ δένδρα, καὶ τῆς καρπῆς.

(1) Ἐλεγον οἱ ποιηταί, ὅτι ὁ ἥλιος
 περιπατεῖ τὸν ἔρανον ἐπάνω εἰς ἀμάξι με-
 τέσσερα φλογερά ἄλογα· καὶ κάθε βράδι πι-
 γαίνει εἰς τὸν ὠκεανόν, ὅπου καὶ αὐτός, καὶ τ'
 ἄλογά τε λέζονται, καὶ ξεκνράζονται· καὶ τὸ

Ἀγάπημ' τί ἀργοῦμε;
 Ἔς τοὺς κήπους ἔλ' νὰ ἔμποῦμε,
 τὸν Ἔρωτα νὰ βροῦμε,
 μαζήτου νὰ χαροῦμε.

πρὸν μετὰ τὴν αὐγὴν πάλε πιάνει τὸν δρό-
 μουτῶ· ἐπειδὴ δὲ τὴν ἀνοιξίν ὁ ἥλιος κινεῖ-
 ται τὸν ἰσημερινὸν κύκλον, ὅπῃ χαρίζει
 τὴν γῆν κατὰ μεσὶς εἰς δυὸ ἡμισφαίρια τὸ
 ἕνα βόρειον, καὶ τ' ἄλλο νότιον, διὰ τῆτο εἴ-
 πειν ὁποιοῦται, πῶς ὁ ἥλιος εἰς τὴ μέση γυ-
 ρίζει τὸν αἰθέρα.

Φίλευμα.

Σίτον κῆπον τῶν Χαρίτων
 ὁ Ἔρωτάς μου ἦτον,
 κ' ἐγὼ, κ' ἐκεῖν' ἡ νέα
 ἡ δεῖνα ἡ ὠραία,

κι ὁ Βάκχος μας μαζῆ, (κ)
 κ' ἐκεῖ φιλεύουμάς σου,
 καὶ κατευφραίνουμάς σου
 συμπαίζοντας, γελῶντας,
 φωνάζοντας, λαλῶντας
 ὁ Ἔρωτας νὰ ζῆ.

(κ) Ὁ Βάκχος, ὁ υἱὸς τῆς Σεμέλης, καὶ τῆς Δίας, ἦταν θεὸς τῆς κρασίᾳ, καὶ προσάτης τῶν μεθύσων. ἐξεφανόνευσταν με ἀμπελόφυλλα, καὶ κισσόν· ὄθεν τὸ κλήμα, καὶ ὁ κισσὸς εἶν' ἀφιερωμένα εἰς αὐτὸν. εἶχεν ἀκολέθους τε τῆς σατύρας, οἱ ὅποιοι ἦταν θεοὶ τραγόχιμοι, καὶ ταῖς Μαινάδαις, ἢ Βάκχαις, ὅπῃ ἦταν γυναῖκες ἀπὸ τὸ κρασί πάντα μεθύσμενες, ἄτακτες, ξεσκέφωτες, ἀναμαλιάρεις, γυμνές, κ' ἐχόρευαν, ἔπαιζαν, καὶ τλ.

ὁ Βάκχος κελαδοῦσε,
 κι ὁ Ἔρωτας κερνοῦσε
 φιλιά μετὸ ποτῆρι,
 καὶ μ' ἐν' ἀνεμισῆρι
     ἀέριζε συχνά,
 κ' ἐμεῖς ἀγκαλιασμένοι,
 κ' εἰς τ' ἄνθη κυλισμένοι,
 σὰν σύμφυχοι δυὼ φίλοι
 φιλιούμεσθον ἔς τὰ χεῖλη
     σφιχτά, γλυκά, πυκνά.
 τότε ἦρθαν καὶ ἡ Χάρες
 ἡ τρεῖς μὲ τρεῖς κιθάραις,
 καὶ ὅλες ἐν τῷ ἄμα
 ριγμαῖς ριγμαῖς ἀντάμα
     κιθάριζαν γλυκά,
 καὶ πάλε σιωποῦσαν,
 ὡσὰν νὰ ἀποσοῦσαν,
 κι ὁ Βάκχος ἀρχινοῦσε,
 καὶ μας ἐτραγουδοῦσε
     τραγοῦδιατεχνικά.

λοιπὸν ἔς τὴν ἁρμονίαν
 αὐτὴν, καὶ μελωδίαν,
 ἐγὼ κ' ἐκεῖν' ἢ νέα
 μέσ τ' ἄνθη τὰ ὠραῖα
     σφιχτὰ κ' οἱ δυῶ καλὰ.
 βυθίζακάμε πλέον
 εἰς ἕναν ὕπνον νέον,
 κὶ ἀέριζεν ὁ Ἔρως
 ἀπ' τό 'να ἔς τ' ἄλλο μέρος
     φυσῶντας ἀπαλά.

Παλαισιγής.

Ο Ἔρωτας καυχούνταν,
 καὶ δά με διηγοῦνταν,
 πῶς ἔξεύρει καὶ παλεύει,
 καθῶς καὶ σαῖτεύει.
 καὶ ὅτ' εἰς κάθε πάλῃ
 καθ' ἕναν, ἔπου προβάλλει,
 χωρὶς τελείως κόπον
 τὸν ρίχν' εὐθύς ἔς τὸν τόπον.

καὶ μ' ἔφερον ἀπειρίαις
 εἰς τοῦτο μαρτυρίαις!
 τὸν μέγαν Ἡρακλέα, (μ)
 τὸν μέγαν Ἀχιλλέα.

(μ) Ἡρακλέα καὶ Ἀχιλλέα. ὁ μὲν Ἡρακλῆς, ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης καὶ τοῦ Δία, ἐσάθηκεν ὁ ἐνδοξότερος, καὶ δυνατώτερος Ἡρώας, ὁ ὁποῖος μετὰ ταῖς τόσαις, καὶ τόσαις ἀνδραγαθίαις τε, μετὰ ταῖς ὁποίαις καὶ θεῶς, καὶ ἀνθρώπων καὶ θηρίων κατατρόμαξεν, ἔγινε τέλος παιχιδί τοῦ Ἔρωτα διὰ τὴν ἀγάπην τῆς Ομφάλης βασίλισσας τῆς Λυδίας. ἐπειδὴ αὐτὴ τὸν κατάντησε νὰ φορῆ γυναικίσια, νὰ γνέσῃ, καὶ νὰ τὴν δελεύῃ ὡσάν δελεύτρατις, ἀγάπησεν αὐτὸς ἀκόμα καὶ τὴν Δηϊάνειραν, ἡ ὁποία ἔγινε καὶ τοῦ Θανάτου αἰτία.

Ὁ δὲ Ἀχιλλέας καὶ αὐτὸς ἐχρημάτισεν Ἡρώας θαυμαστὸς τοῦ καιροῦ, καθὼς τὸν ὑμνεῖ ὁ ποιητὴς Ὅμηρος. ἀλλὰ ἐνίκηθη ἀπὸ τοῦ ἔρωτα τῆς Διιδάμιας, τῆς Βρυσηΐδας, καὶ τῆς Πολυξένης τῆς θυγατέρας Πριάμου, διὰ τὴν ὁποίαν τέλος καὶ ἀπέθανε, τοξευμένος ἀπὸ τοῦ ἀδελφόντος τὸν Πάριον.

και ὄλους τοὺς μεγάλους
 τοὺς Ἡρώας τοὺς ἄλλους, (ν)
 ἵπου νίκησεν ἐπίσης
 ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς κτίσεως.
 καλὲ, τὸν λέγω παῦσε,
 και τὰ παλαιά σου ἄφσε
 και φέρ' ἐδῶ τῆ μέση,
 να ἴδοῦμε, ποιὸς θα πέση.
 με δίδει, και τὸν παίρνω.
 με φέρνει, και τὸν φέρνω,
 κ' ἐκεῖ ἵπου τὸν σικάνω;
 εὐθύς παντοῦ παγώνω.
 τὸ σῆθος μου τρομάζει,
 ἢ μέση μου μουδιάζει,
 τὰ χέρια μου βαρύνουν,
 ἢ δύνάμες μου σβύνουν.

(ν) Ἡρώας ἔλεγαν οἱ Ἐλληνες ἐκείνης,
 ὅπῃ ἐγεννήνταν ἀπὸ πατέρα θεοῦ καὶ μητέρα
 ἀνθρώπου, ἢ ἀπὸ πατέρα ἀνθρώπου, καὶ μη-
 τέρα θεῶν. ἦταν δὲ ὄλοι γιγαντόσωμοι, καὶ
 ἀνδρεότατοι.

κλονίζεται τὸ σῶμα,
καὶ πέφτω εἰς τὸ χῶμα
μὲ ἐκεῖνον ἀποπάνω,
χωρὶς νὰ ἀνασάνω.
νὰ, λέγ, ἰδὲ, καὶ πάθε.
δοκίμασε, καὶ μάθε,
πῶς μὲ ὅποιον κἄν παλεύω,
ἀφεύκτως θριαμβεύω.

Σῶμα.

Ὁ Πάρις Ἀφροδίτη (ξ)
τὸ κάλλος σου κηρύττει,
ὅπου γυμνὸς τὴν Ἰδα
τὸ εἶδε παρ' ἐλπίδα.
μὲ ἂν ἔβλεπεν ἀκόμα
γυμνὸν ἐν' ἄλλο σῶμα,
ἀφεύκτως ἀπ' τὸν φίλο
δὲν ἔπαιρνες τὸ μῆλο.

(ξ) Ἰδὲ εἰς τὸν ψάλτην τὸ σημεῖωμα (γ).

τὸ σῶμ' αὐτὸ τὰ τέρας
 τῆ λάμψι τῆς ἡμέρας
 ἀμέσως τῆ θαμπώνει
 μ' ἀκτίνα μιά του μόνη.
 ποῦ σῶμα; ποῦ τὸ χεῖλι;
 ποῖο χέρι; τί κοντῆλι
 μ' πορεῖ ν' ἀποτολμήσῃ,
 νὰ σὲ τὸ ζωγραφίσῃ;
 ἂν θέλεις, ἔλα βράδυ
 τῆ νύχτα ἔς τὸ σκοτάδι,
 νὰ πιάσω νὰ τ' ἀνοιξῶ,
 γυμνὸ νὰ σὲ τὸ δείξω.

Ἀποθέωσις.

Ἡ Ἀφροδίτη
 σ' εἶδε, καὶ φρίτει
 καὶ ἀπορεῖ.

πῶς τέτοια κάλλι
 τάχατε κι ἄλλι
 νά 'χ' ἤμπορεῖ.
 καὶ μόνη βλέπει,
 ὅτι σε πρέπει
 ὁ οὐρανός,
 διὰ νὰ μείνης
 'ς τὸν τόπο κείνης
 Ἀ'υγερινός. (ο)
 λοιπὸν καὶ μόνη
 σ' ἀφιερώνει
 καὶ τὸν κεσό, (π)

(ο) Ὁ ἀ'υγερινός εἶναι τὸ ἴδιον ἄστρον τῆς Ἀφροδίτης, ὅπῃ ἀνατέλει καὶ τὸ βράδυ μετὰ τὴν δύσιν τῆ ἡλίου, καὶ λήγειται ἔσπερος.

(π) Ὁ κεσός ἦταν τὸ κεντιτὸν ζευγάρι τῆς Ἀφροδίτης· εἰς τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Ὀμηρον ὄλα τὰ θείλητρα ἦταν χυμένα, ὅπῃ μαγεύεν καὶ θεὸς, καὶ ἀνθρώπος εἰς τὴς Ἔρωτας.

και τὸν ὑόντης
 τὸν φλογερόντης
 δοῦλον πισόν.
 καί σε προβάλλει
 ἔς τὰ νέα κάλλι,
 και παλαιά
 εἰς τὸν αἰῶνα
 νά ᾿σαι κορώνα,
 νά ᾿σαι θεά.

Αἴλυσος.

Η ἀγάπημ' ἔς τὸν αἴρα
 χωρατεύοντας μια ἄμερα,
 πῆρε τρίχ' ἀπ' τ' ἀπλωτάτης,
 και χρυσόξανθα μαλιτιάτης!
 και, σαν τάχα θυμωμένη,
 ἔς τὸ λαιμόμου μέ τη δένει.

καί με λέγει, σκλάβος μ' εἶσαι,
 καί 'ς τὸν ἄλυσό μου ζῆσε.
 τὴν ἐδέχθηκα, κιάρχίζω
 με τὰ δυνάμου τὴν τανίζω,
 καὶ πασχίζω νὰ τὴ σπάσω,
 γιανὰ παίξω, νὰ γελάσω.
 καὶ τανίζω, καὶ τευτώνω
 καὶ τὴ δύναμη διπλώνω,
 κ' ἦρθ' αὐτοῦ νὰ ξεψυχήσω,
 δίχως κἄν νὰ τὴ λυγίσω.
 κ' ἔτζι ἔμειν' ἀπ' τὴν ὥρα
 'ς τὴν ἀγάπημου ὡς τῶρα
 σκλάβος πάντοτ' ὁ καυμένος
 ἀπ' τὴν τρίχα της δεμένος.

Νύχτα.

Θεοὶ ἀσέρες φωτεροὶ,
 τῆς νύχτας ἔφορ ἱλαροὶ
 ταῖς ὥραις ἐμποδίσε,
 κιάργα ἀργὰ κινεῖσε.

κινῶνίσως εἶναι δυνατὸν
 ἀπὸ τὸν τόπουσας αὐτὸν,
 παρακαλῶ νὰ ζῆτε,
 ποτὲ μὴ ταραχθῆτε.
 κ' ἐσὺ τὸ ἄστρο τῆς αὐγῆς
 κρυβήσου πλέον μὴν ἐβγῆς,
 κ' εἰπὲ κὶ ὁ ἥλιος πέραν
 νὰ φύγ' εἰς ἄλλην σφαίραν.
 ἢ νύχτα τούτη ἄς γενῆ
 ἔς τὸν οὐρανὸν παντοτεινῆ.
 κ' ἢ μὲρ ἄς μὴ συμῶση
 ποτὲ νὰ ξημερώση.
 γιανὰ χαρῶ παντοτεινὰ
 τὸν Ἑρωτά μου σιγανὰ
 ἔς αὐτὴν τὴν αἰωνίαν
 τῆς νύχτας ἡσυχίαν,

Φεγκάρι.

Λαμπροφόρομου φεγκάρι
 ποῖον ἥλιον ἀντικρίζεις;
 καὶ μὲ φῶς πολὺ, καὶ χάρι
 τῶρ ἀσράφτεις, καὶ φωτίζεις;

τάχα, λέγεις, δὲν εὕρισκα,
 πόθεν ἔρχεται, κ' ἐμπαίνει
 ἴς τὸν ὀλόφωτό σου δίσκο
 τοῦτ' ἠλάμψισου ἢ ξένη;
 τῆς ἀγάπης μου τὸ κάλλος
 ἀπ' τὴν γῆν εἰς τὸν αἰθέρα
 φῶς λαμπρὸ, σὰν ἥλιος ἄλλος,
 ἴς τὴν δικήσου ρίχνει σφαῖρα.
 εὐτυχέσατο φεγκάρι
 εἰς τὸν κύκλον, ὅπου τρέχεις,
 θαυμασὴ ἀπόψε χάρι
 ἀξιόθηκες νὰ ἔχης.
 μάτ' αὐτὸν τὸν ἠλιόσου
 σεφθονῶ τηαληθεία
 ἴς τὸν καλὸν ἀντικρισμόσου,
 καί ἴς τὴν νέα συζυγία.

Φιλήματα.

Ορκίζωσε Σελήνη (ρ)
 'ς τῆς νύχτας τῆ γαλήνῃ,
 'ς τὸν ἄπειρον αἰθέρα,
 καὶ 'ς τ' οὐρανοῦ τῆ σφαίρα
 ποτέ να μὴ τολμήσης,
 διὰ να μαρτυρήσης
 αὐτὰ τὰ νυχτικᾶμας
 γλυκὰ φιλήματάμας.
 ἔμεῖς δὲν σ' ἀδικούμε,
 ἀνίσως φιληθοῦμε.
 ὁ Ἔρωτας τὰ θέλει.
 ἔσένα τίσε μέλει;

(ρ) Ἡ θεὰ Σελήνη, ὅτῃ κατοικῆσεν εἰς
 τὸ φεγκάρι, ἀγαπῆσε τὸν Ἐνδυμίωνα τὸν
 ὁποῖον ἔχουτάς του κρυμμένον ὀπίσω ἀπ'
 ἓνα βηνὸν, ἄφινε τὴν νύχταν τοῦ ἔρανον, καὶ
 καταιβαίνοντας μὲ τ' ἀμάξιτις, τὸν ἀντά-
 μωνε.

ποιὸς τάχατε Σελήνη
 εὐρέθη, ναὶ μὴ κλίνῃ
 ἔς αὐταῖς ταῖς φλογεραῖς του
 φωτιαῖς, καὶ προσαγαῖς του;
 κ' ἐσὺ μονάχ' ἢ ἴδια
 τὰ θέλεις τὰ παιχνίδια.
 καὶ τρέχεις γιὰνα εὐρῆς
 ἐκεῖνον, ὅπου ζεύρεις.
 λοιπὸν καλὴ Σελήνη
 κανεῖς ἄς μήμας κρίνῃ.
 ὁ λόγος τοῦτος σῶνει.
 δὲν εἶμας ἔμεις μόνοι.

Αὐγή.

Λαμπρόξανθη αὐγήμου, (σ)
 τί ἔπαθες χρυσήμου;
 παράκαιρα τί θέλεις,
 καὶ λάμπεις, κιάνατέλλεις;

(σ) Ἡ δὲ αὐγή, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος
 τὴν λέγει ῥοδοδάκτυλην, εἰν' ἠλάμψις ἐ-
 κείνη, ὅπῃ φαίνεται πρὶν τῆς ἀνατολῆς τε-
 ἠλίε. Ἐπίστατε τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας, τρέ-

ὁ κόσμος εἶν' ἔς τὸ σρῶμα,
 κ' οἱ πετεινοὶ ἀκόμα
 σχεδὸν τὴν ταχινή τους
 δὲν λάλησαν φωνή τους,
 λοιπὸν τί σ' ἦρθε τώρα.
 κ' ἐβγῆκες τέτοια ὦρα;
 πολλὰ πωρὸ τί ἔχεις,
 ἔπου ξύπνησες, καὶ τρέχεις;
 ναί! ναί! ὁ Τιθωνός σου
 εἶν' γέρος ὁ καλός σου.
 για τοῦτο τὸν ἀφίνεις,
 καὶ πᾶς ἄλλοῦ νὰ μείνης.

χουτας μετ' ὀλόχρυσου ἀμάξιτις. αὐτὴ ἀ-
 γαπῶντας τὸν Τιθωνὸν ὑπερβολικὰ, παρα-
 κάλεσε τὸν Δία νὰ τὸν κάμη ἀθάνατον. ὁ
 Δίας λοιπὸν πρὸς χάριν τῆς τὸν ἔκαμε. Ἄλλ'
 ἐπειδὴ ἀλισμόνησε νὰ τὸν ζητήσῃ διὰ νὰ τὸν
 δώσῃ μὲ τὴν Ἀθανασίαν καὶ τὴν νεότητα, ὁ
 καλὸς Τιθωνὸς τόσον ἐγέρασεν, ὅπε πλέ-
 ον ὑποφερμὸν δὲν εἶχεν. ὅθεν αὐτὴ ἀγάπη-
 σε τὸν Κέφαλον, καὶ τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τὴν
 γυναῖκατε Πρόκριον.

ἐγ' ὄμως κ' ἢ γλυκίμου
 ἢ ἀγαπητικίμου.
 νῆ' εἶμασε ἀκόμα,
 καὶ παίζομε' εἰς τὸ σρῶμα.

Κώνωπας.

Κλέφτη κώνωπα, κιαυθάδι,
 πῶς τολμοῦσες κάθε βράδι,
 καὶ τζυμποῦσες μὲς τὸ σρῶμα
 τὴν ἀγάπημου εἰς τὸ σόμα;
 πῶς τὰ χεῖλιτις τζυμπῶντας,
 καὶ τὸ αἵματος ρουφῶντας;
 δὲν λυπούσουν, νὰ μιχάσουν
 τὴ βαφήτους, καὶ χλωμιάσουν;
 δὲν σ' τὸ εἶπα, πῶς ζηλεύω,
 καὶ συχνὰ παραμονεύω,
 κὶ ἄν σε πιάσω. Θα σε γδάρω,
 τὴν ἐκδίκησιν νὰ πάρω;

τί λοιπόν σε πρέπει τώρα,
 ὅπου ἦρθ' ἐκείν' ἡ ὥρα,
 καὶ πιασμένον ἔς τὴν παγίδα
 μὲς τὰ χέρια μου σε εἶδα;
 δίκαιο ἦταν νὰ σε σφίξω,
 νὰ σε πνίξω, νὰ σε δείξω,
 πῶς κρυφὰ, κρυφὰ τολμοῦσες,
 καὶ τὴ νύχτα τὴν τζυμποῦσες.
 πάλ' ἐγ' ὄμως, πάλε κλίνω,
 καὶ σὰν εὐσπλαχνος σ' ἀφίνω.
 πλὴν φυλάξου, μὴ τολμήσης
 ἔς τὸ ἐξῆς νὰ τὴν τζυμπήσης.
 ἐπειδὴ σε βαιβεῶνω.
 καὶ φρικτότατα σ' ἀμῶνω,
 μὰ τὰ χεῖλη, ἔπου δαγκάνεις,
 ἄν σε πιάσω, εἰ ἀπαιθάνης.

Κανάρι.

Πρόσεχε, κ' ἰδέ με χάρι
 νὰ φερῆς χρυσὸ κανάρι.
 νὰ τανίσῃς τὰ φτεράσου
 ὀμπροσὰ εἰς τὴν κυράσου.
 καὶ σεμνὰ ἔς τὴ γῆ σκυμμένο,
 (καθῶς εἶσαι μαθημένο)
 τεχνικὰ νὰ τραγουδήσῃς,
 καὶ αὐτὰ νὰ τι λαλήσῃς.
 ὁ ἀφέντισμου κυρία
 μὲ χαρὰ, καὶ προθυμία,
 ὄρσε, δῶρο με προσφέρει
 ἔς τὸ προσκυνητόσου χέρι.
 καὶ σ' ὀρκίζει ἔς τὴ θεάσου,
 ἔς τὰ πολλὰ τὰ θέλγητράσου,
 καὶ ἔς τὸν ἕναν Ἐρωτάτου,
 νὰ δεχθῆς τὸ χάρισμάτου.
 εἴμι' ἀλήθεια μικρὴ χάρις.
 δὲν ἀξίζω, νὰ με πάρῃς.
 ὁμως μ' ὅλη τὴ μικράδα,
 ἔχω κάποια νοσιμάδα.

εἶμαι ψάλτης κατὰ πρῶτον
 ἔς τὰ τραγούδια τῶν Ἑρώτων.
 εἶμαι δεύτερο κυράμου
 καθαρὸ ἔς τὰ φαγιτάμου.
 δὲν τζυμπῶ ποτὲ σπυράκι,
 ἂν δὲν εἶν' ἀπὸ χεράκι,
 οὔτε πίνω, ἂν οἱ φίλοι
 δέν με δώσουν μετὰ χεῖλι.
 (τίνα κάμω τὸ καῦμένο!
 ἔτσι μ' ἔχουν μαθημένο,
 δὲν ἔμπορῶ ἀλλεῶς νὰ ζήσω,
 ἀπο χεῖλιάν δὲν ρουφήσω.)
 ταῖς ὠραίαις ταῖς λατρεύω.
 τραγουδῶντας, ταῖς χαδεύω.
 μέσ τὸν κόρφοντους ἐμπαίνω,
 κι ἀπ' ἐκεῖ ποτὲ δὲν βγαίνω.
 τοῦτα ἴδὲ γλυκὴ κυράμου,
 εἶν' τὰ προτερήματάμου.
 καὶ μ' αὐτὰ, καθὼς ἔμπορέσω,
 θα πασχίσω νὰ σ' ἀρέσω.

Ταξιδεύτρα.

Η Ἀφροδίτη θάλασσα
 ἢ γαλινη θεάσου (τ)
 σε παραγγέλνει, πρόσεχε
 τ' ἀπέραντα νεράσου.
 χαλίνωνε τὰ κύματα,
 τὰ ρεύματα συγκέρνα.
 καὶ τὴν ὀρμήτους φρόνιμα
 πρὸς τὸν σκοπὸν κυβέρνα.
 καὶ δέξου τὴν ἀγάπημου
 μὲ τ' ἀνθηράτης κάλλι,
 καὶ πέρασέτην ἦσυχια
 με προσοχὴ μεγάλη.
 φιλοτιμήσου θάλασσα,
 κ' ἰδὲ, μὴν ἀτακτήσης.
 ὅσο ἔμπορέσης, κύταξε
 γὰ μῆτην ἐνοχλήσης,

(τ) Ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ Ἀφροδίτης γεννήθη-
 κεν.

κ' ἔσεῖς καλοῖμου δέλφινες,
 προσάζ' ἢ Ἀφροδίτη,
 νὰ τὴ ξεπροβοδήσετε,
 ὡσὰν τὴν Ἀμφιτρύτη. (υ)
 καὶ ἔς τὸ σκοπὸ σὰν φλάσετε.
 παρακαλῶ, νὰ ζῆτε,
 ἀμέσως νὰ γυρίσετε,
 νὰρθῆτε, νὰ με πῆτε.

(υ) Ἡ Ἀμφιτρύτη εἶναι θεὰ τῆς θάλασσης, καὶ γυναῖκα τῆ Ποσειδῶνα, εἰς τὴν ἀρχὴν μὴ θέλοντας νὰ πάρῃ τὸν Ποσειδῶνα ἄνδρα, ἔφυγεν. ἀλλ' αὐτὸς θέλοντας διωξθῆναι δέλφινος, τὴν εὗρηκεν καὶ βάνοντάς την εἰς ἕνα καύκαλον μεγάλης κόγχης, τὴν ἔσυραν ἀπάνω εἰς τὰ κύματα τῆς θάλασσης, ἀκολουθῶντας την καὶ ἄλλοι δέλφινες, καὶ οἱ ψαρόχημοι θεοὶ τῆς θάλασσης Τριγῶνες καὶ ἔτρε τὴν ἔφεραν τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τὴν νυμφεύθηκεν.

Πέθος.

Ἄς γένουμου καθρέφτης!

να βλέπειςαι ἴς ἐμένα,

κ' ἐγὼ να βλέπω πάντα

τὸ κάλλος σου, κ' ἐσένα.

ἄς γένουμου χτενάκι!

σιγὰ σιγὰ ν' ἀρχίζω

να σχίζω τὰ μαλιά σου,

να σ' τα συχροχτενίζω!

ἄς εἶμουν ἀεράκης!

καὶ ὄλος να κινήσω,

ἴς τὰ σήθη σου να πέσω,

γλυκὰ να τὰ φυσήσω.

ἄς εἶμουν τέλος ὕπνος!

να ἔρχομαι τὸ βράδι,

να δένω τὰ γλυκά σου

ματάκια ἴς τὸ σκοτάδι.

αὐτὸ τὸ τραγῆδι εἶναι καμωμένο κατὰ μίμη-
σιν τῆ Ἀνακρεοντίη ἐκείνη τῆ

ἢ Ταυτάλα ποτ' ἔση

ἢ λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις. κ' τ.

Ἀηδούνη.

Κίν' ἀηδονάκιμου γιαιλό!
 κίνα, καὶ πάνε 'ς τὸ καλόν, —
 τὴν ἀκριβή, 'πουξεύρεις,
 ἀγάπημου νὰ μ' εὖρης,
 καὶ σὰν τὴ βρῆς, καὶ τὴν ἰδῆς,
 ἀρχίνα 'κεῖ νὰ κελαδῆς
 γλυκὰ γλυκὰ μὲ χάρι,
 νὰ σκύψῃ, νὰ σε πάρῃ.
 ἂν σ' ἐρωτήσῃ, τ' εἶσ' ἐσύ:
 καὶ ποιός σε ζέλυ' ἀπ' τὸ νησί; (*)
 εἶπέ, πῶς εἶμαι δῶρο,
 πουλὶ σεναγμοφόρο.
 πῶς ὁ ἀφέντης μου ἐδῶ
 με ζέλυει νὰ σε τραγουδῶ,
 τὰ πάθητου νὰ κλαίγω,
 μὲ μέλος νὰ σ' τὰ λέγω.

(*) Ἐν τῷ τῷ τραγῳδί φαινεται, ὅτι τὸ
 ἐσειλεν ὀποιοῦν ἀπὸ τὸ νησί τῆς Χάλκης
 μαζὴ μὲ τὸ ἀηδούνη, ὅταν ἐκάθονταν ἐκεῖ.

κ' ὕστερα σκύψε ταπεινά,
 καὶ λάλησέτην σιγανὰ,
 καὶ ἔρκισ' τὴν ἑς τὰ κάλλι,
 ἑς τὴν κόρφο νὰ σεβάλη.

ἄχ! ἀηδονάκιμ' δὲν βασῶ.
 θάσε το 'πῶ. εἶσαι πισός;
 ἐπίβουλο μὴ γένῃς,
 ἑς τὸν κῆπ', ὅπου ἔμπαινης.

νὰ 'που σ' το λέγω φανερά,
 καίσε προσάζω αὐσηρά

νὰ μη! νὰ μὴ τολμήσης
 τὰ μῆλα νὰ τζυμπήσης.

γιατὶ, ἀνίσως τὰ γευθῆς.
 κόφτω τὴ γλῶσσα σου εὐθύς.

σὰν ὁ Τυρεὺς, θυμήσου, (φ)
 τῆς νέας ἀδερφῆς σου.

(φ) Ὁ Τυρέας ὁ βασιλεὺς τῆς Θράκης φέρνοντας ἀπὸ ταῖς Ἀθήναις τὴν γυναικαδέρφηντε Φιλομήλλαν κατὰ ζήτησιν τῆς γυναίκασ τε Πρόκνης, εἰς τὸν δρόμον τὴν ἐβίασε, καὶ τὴν ἔφθειρε. καὶ διὰ νὰ μὴν ἠμπορέσῃ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ τὴν Πρόκνην, ἔκοψε τὴν γλῶσσαν της· φθάνοντας ὁμως αὐτὴ εἰς

ἩΉλιος.

ἩΉλιε τῶρα, ἔπι ἀνατέλλεις
 ἔς τὸν αἰθέρα φλογερά,
 τὴν ἀγάπημου ἄνδρός,
 γάσους, ἔδότην μίαιφονά.
 δὴ ἀκτίνας τεῖναξέτην,
 καὶ μὲ ἐκείναις σιγανὰ
 ἕνας φίλοςτης εἰπέτην
 ταπεινὰ τὴν προσκυνᾷ.
 φίλος πρὶν εὐτυχησμένος,
 τῶρα ὅμως μόλις ζεῖ,
 καὶ ἄν ζεῖ ἔναι νεκρωμένος,
 ἐπειδὴ δὲν ζεῖ μαζί.
 ὦραν ὦραν κινδυνεύει,
 καὶ σχεδὸν ψυχομαχεῖ,
 καὶ ὁ θάνατος κοντεύει
 νάτου πᾶρη τῆ ψυχῆ.

τὴν Θράκην, ἀφ᾽ ἑαυτῶν τὴν ἀδελφῆν τις
 διηγήθηκε μὲ νεύματα τὰ πάθητης. Συμ-
 νοῦντας λοιπὸν δι᾽ αὐτὰ ἡ Πρόκνη, σφάζει
 πρὸς ἐκδίκησιν τὸν ἕόντης Ἰ΄τυν, καὶ τὸν

ἄν' παιθάνη, νὰ τὸν κλάψῃ,
 κ' ὑσερνὰ νὰ θυμηθῇ
 εἰς τὸν ἄδην νάτου γράψῃ,
 καὶ νάτον συλυπηθῇ.
 κι ὅταν τύχη, καὶ διαβαίνει
 ἀπ' τὸν τάφο τὸν πικρό.
 νὰ σαλάζῃ, νὰ τὸν βραίνῃ
 μ' ἓνα δάκριτις μικρό.
 τοῦτα ἤλιεμου, νὰ ζήσης,
 πάνε πλέου 'ς τὸ καλὸ,
 θλιβερὰ νὰ τὰ μνηήσης
 νὰ τὰ 'πῆς, παρακαλῶ.

πρόσφερεν εἰς τὸ τραπέζι εἰς ἓνα πιάτο σκε-
 πασμένο ἀντὶ διὰ φαγητὸν τὸν Τηρέα. ὁ ὅ-
 ποῖος γνωρίζοντας τὸν ἥντε, ἄρπαξε τὸ
 μαχαίρι νὰ ταῖς σφάξῃ κ' ταῖς δυῶ. ἐκείνες
 ἔφυγαν. κ' ἐκεῖνος ταῖς κύνηγῆσε. κ' ἐκεῖ
 ὅπῃ σύμνωσε νὰ ταῖς φθάσῃ, ὁ Δίας σπλα-
 χνιζόμενος, τὴν μὲν Φιλομήλλαν τὴν ἔκαμιν
 χελιδόνη, τὴν δὲ Πρόκνην ἀηδόνη, τὸν δὲ
 Τηρέα πέππον.

Φλυτέρα.

Φιλέριμη φλουέρα
 να τοῦτον τὸν ἀέρα,
 κι ἀρχίνα να φυσᾶς,
 κι ἀνίσως καί σε καίγει,
 εἶν' ξεναγμός μου, λέγει,
 καὶ μή με τὸν μισᾶς,
 μου 'ς τοῦτ' αὐτοῦ τὰ δάση
 διάδοσ' του να φθάση
 'ς τὸ σῶμα τῆς Η'χῶς, (χ)
 κι ἀπ' τὴν Η'χῶ ν' ἀρχίση
 ἐκεῖ να καταντήση,
 που ἔξεύρει μοναχός.

(χ) Ἡ Η'χῶ ἦταν κόρη τῆς γῆς, καὶ τῆς
 ἀέρα· αὐτὴν ἡ Ἥρα, διατὶ τὴν κατηγόρησε,
 τὴν καταδίκασε νὰ μὴ ἴμπορῇ ποτὲ ἄλλο νὰ
 λαλήσῃ, παρὰ ταῖς ὑπεριναῖς συλλαβαῖς ἐ-
 κείνων, ὅπως τὴν λαλῶσαν· αὐτὴ ἀγαπῶντας
 ὑπερβολικὰ τὸν ὠραιότατον Νάρκισσον, καὶ
 ἐκεῖνός μὴ θέλωντας νὰ τὴν ἴξεύρῃ, ἀπὸ
 τὴν ἀκραντὴς λύπην ἐπῆρε τὰ βενὰ, κατοι-
 κῶντας εἰς τὰ σπήλαια. ὅτε τέλος ἐγίνε
 βράχος ἀπὸ τὴν πίκραντὴς.

κ' εἰπέτον νὰ προσέχει,
 ἔς τοὺς βράχους, ὅπου τρέχει,
 νὰ μὴν ἐμποδισῇ,
 μὴν ἴσια νὰ πηγαίνει
 ἐκεῖ, ἔπου τὸν τυχαίνει,
 κρυφὰ νὰ βουτισῇ.
 κ' ἐκεῖ ἔς αὐτὸ, καὶ μόνου
 μὲ λύπην, καὶ μὲ πόνου
 χωρὶς διακοπὴ
 ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βάθι
 τοῦ σήθους μου τὰ πάθι,
 καὶ τ' ἄχ. καὶ τ' ἄχ' νὰ πῇ.

Νανέρισμα. (*)

Γλυκίμου Ἀφροδίτη
 ὁ Ἔρωτας μεκλίττει.
 καὶ εἶμαι ὁ καῦμένος
 κατατυρανησμένος.

(*) Αὐτὸ τὸ τραγῆδι εἶναι Μίμος. μί-
 μος ἔκαμε ὁ παλαιὸς ποιητὴς Σώφρων.
 τὸν ὅποιον ἐμιμήθηκεν ὁ Θεόκριτος εἰς τὸ

δέν ἔχω ἡσυχίαν
 σιγμῆν σχεδὸν καρμίαν
 μερόνυχτα τζυρίζει,
 καὶ πάντα μὲ συγχίζει,
 καὶ νὰ λοιπὸν χαραίζει,
 κι ὁ πετεινὸς φωνάζει,
 καὶ πάλε θὰ ξυπνήση.
 τὰ κλάματα ν' ἀρχίση.
 ξοῦ ξοῦ ἀχρεῖ ὄρνιθε
 νὰ σε κοποῦν τὰ σήθη.
 ξοῦ ξοῦ, (που νὰ πλαυτάξης)
 ὡς πότε θὰ φωνάξης;
 ἀλίμονο καρδιά μου,
 νὰ πάλε τὰ κακάμου.
 ὁ Ἔρωτας ἀρχίζει
 (νὰ πάλε) νὰ τζυρίζει.

εἰδίλ: τὸ ὅποτον ἀρχίζει.

ἡ, Ἐνδοῖ πραξινοῦ. κ, τ:

Αὐτὸς δὲ ὅμως τῷ Ποιητῆμας Μῆμος
 εἶναι ἀμίμητος.

μικούτζικο νινίμου
 'ς ταῖς ἀγκαλιᾶίς μου κοίμου.
 κοιμήσου, νά με θάψης) (*)
 κ' ἡσύχασε, μὴ κλάψης.
 μή δά! μὴ κλαίς δα! φθάνει,
 καὶ κάμε τώρα νάνι
 νανὶ τὸ παλικάρι
 μὲ τὸ χρυσὸ δοξάρι.
 ὄχ! Ἐρωτα δὲν ἔξεύρω
 τί ἔπρωτικὸ νὰ σ' εὔρω,
 καὶ πῶς νὰ καταντήσω,
 νὰ σε ἀποκομήσω.

Ἀγρυπνία.

Ματάκια μου σβυσμένα,
 'ς τὰ δάκρυα πιιγμένα,
 τὴ νύχτα κἄν σαθῆτε,
 διὰ ν' ἀναπαυθῆτε.

(*) Ὁρκος χαδευτικὸς Κωνσταντινοπολίτικος.

κ' ἔσεῖς πικράμου σήθη
 ἀφήσετε τὰ πλήθη
 τὰ πλήθη τῶν πυκνῶνσας
 ἐτούτων σναγμῶνσας.
 ἀνήσυχόμου σῶμα
 τί σ' ἔφταιξε τὸ σρῶμα;
 τί πάντα παραδέρνεις,
 κ' ἐδῶθ' ἐκεῖθε γέρνεις;
 πουλιά εὐτυχησμένα
 ἔσεῖς ἀνταμωμένα
 πλαγιάζετε ζευγάρια
 'ς τῶν δένδρων τὰ κλωνάρια.
 κ' ἐγὼ μόν ὁ καϋμένος
 κυληοῦμαι χωρισμένος
 μέσ τ' ἄχαρο κρεβάτι.
 χωρὶς νῆ κλείσω μάτι.

ΥΨΝΟΣ.

Πολυεύσπλαχνη κυράμου
 τί ἔξετάζεις τ' ὄνομά μου;
 ὕπνος εἶμαι ὁ καυμένος, (ψ)
 ὕπνος ἄδικα διωγμένος.
 δοῦλος δούλευα μὲ ζῆλον
 ἔς τὸν πισότατόν σου φίλον.
 κι ὁ χρυσός μου μ' ἀγαποῦσε,
 ἔπου ἔς τὰ μάτια με βασοῦσε.
 πλὴν ἀπόψε δέν με σρέγει.
 δέν με δέχεται, μὲ λέγει.
 καὶ τὸν πύμπτωχον με διώχνει,
 κι ἀπ' τὰ μάτια του με σπρώχνει.
 τὰ κακά μου συλλογήσου,
 καὶ τὴν τύχη μου λυπήσου,
 κι ἄφισέμ' ἐδῶ κυράμου
 νὰ περάσω τὴ βραδιά μου.

(ψ) Ο ὕπνος ἦταν ἡὸς τῆς νύχτας·
 κατοικῆσε δὲ εἰς μιὰν σπηλαιάν, ὅπῃ ποτὶ
 ὁ ἥλιος δέν τὴν ἔβλεπε· αὐτὸς εἶχε ἔλα
 τὰ ὄνειρατα γύρευε.

κ' ἕνα γράμμα νὰ τὸν γράψῃς
 τὸ πωρὸν, καὶ νὰ με κλάψῃς,
 νὰ σε κάμ', εἰπέτον, χάρη,
 πάλε δοῦλον νὰ με πάρῃ.

Πετεινός.

Αἴχ! ἐχθρὲ παντοτεινὲ
 νυχτοκράχτη πετεινέ!
 τί τεινάζεις τὰ φτερά,
 καὶ φωνάζεις τρομερά;
 οὔτε 'ς τ' ὄνειρο, σκληρὲ,
 καὶ αὐθάδη πονηρὲ,
 δὲν μ' ἀφίνεις, νὰ χαρῶ
 τὴν καρδιά, 'που λαχταρῶ;
 σ' ἐρωτῶ, δὲν με πονεῖς;
 ἦ, πανοῦργε, με φθονεῖς,
 κι ἀδιάκοπ' ἀγρυπνᾷς,
 νὰ λαλήῃς, νὰ με ξυπνᾷς;
 ἄν σε πιάσω, δυσυχῆ,
 εἰς τὰ χέρισμ' τὸ ταχί,
 θά σε μάθω, νὰ πηδᾷς
 'ς τὸν ἦχό, 'που τραγουδᾷς.

Παράπονα.

Σειρήν' ἀγάπημου ἔσϋ (ω)
 ὡς πότε πλέον ᾗ τὸ νησί; (*)
     ᾗ τῇ θάλασσα κλεισμένη;
     ᾗ τὸ κῦμα βουτιγμένη;
 δὲν ἐβαρέθκες ταῖς σπηλιαῖς,
 καὶ τῶν ἀνέμων ταῖς φωλιαῖς;
     ὡς πότε τὰ πελάγη;
     (τὸ κῆτος νὰ τὰ φάγη)
 ποιά χάρι βρίσκει, κ' ἡδονὴ
 ἢ θαυμασίου ἢ φωνῆ,
     νὰ τὴν ἀκοῦν μουναχοὶ
     ᾗ τὰ κύματα οἱ βράχοι;

(ω) Ἡ Σειρήνες ἕως τὴν μέσην ἦταν γυ-
 ναῖκες, κιάπεκεῖ κάτω ψάρι. κατοικῆσαν
 ταῖς ἀκρογελιαῖς τῆς Σικελίας. τόσο δὲ
 γλυκόφωνες ἦταν, ὅπῃ ὅταν τραγεδῶσαν,
 ὅλες τὲς διαβάτας μαγεύοντάς τες μὲ τὸ
 μέλος τῆς φωνῆς τες, τὲς ἔσεσαν, κ' τὲς
 ἔτρωγαν.

(*) Ἡ ἀγάπη ἢ εἰς τὴν Χάλκην βέβαια ἦ-
 ταν, ἢ εἰς τὴν Πρίγκηπον.

ἄμποτε ν' ἄρχιζε νοτιά
 μὲ μιὰ λεπτή φυσηματιά
 τὸ κῦμα νὰ φυσήξη.
 ἔς τὴ γῆμας νά σε ρίξη.

Θρῆνος.

Στενάξτε τριαντάφυλλα.
 στενάξτε μυρσίνες.
 δακρύσε κῆποι σύδενδροι,
 καὶ κλάψετε Σειρῆνες.
 εσβύσηκ' ἡ ἀγάπημου,
 ἐχάθηκε τὸ φῶς μου,
 κι ὁ ἥλιος ἐσκοτείνιασε,
 κ' ἐμαύρισεν ὀμπρός μου.
 μαυροφορέσε νάρκισσοι.
 μαυροφορέσε κρίνοι,
 καὶ κάθε ἄνθος δάκρια
 βροχαῖς ποτάμια ἔς χύνη.

ὁ Θάνατος ὁ ἄγριος,
 ἔπου αἵματα βυζάνει,
 μ' ἐθέρισε τὸ ἄνθος μου
 μὲ τὸ σκληρὸ δρεπάνι.
 ὀρφανεμένεμ' Ἔρωτα,
 ποῦ εἶχες τὸ κοντάρι;
 ποῦ ἦταν ἡ σαΐταις σου;
 ποῦ τ' ἄχαρο δοξάρι;
 ἡ χάρες ἐνεκρώθηκαν.
 νεκρώθηκαν τὰ κάλλι.
 μαράθηκαν τὰ θέλγητρα.
 ζωὴ δὲν ἔμειν' ἄλλη.
 ζωὴ δὲν με ἀπόμεινε,
 παρὰ οἱ ρεναγμοίμου,
 τὸ ἄχ, τὸ ὄχ, τὰ δάκρια,
 κ' οἱ φλογεροὶ καῦμοίμου.

Ψυχή.

Σ' τὸν ὕπνο χθὲς τὸ βράδι
 ψυχὴν ἀπὸ τὸν ἄδι,
 ψυχὴν, ποῦ ἀγαποῦσα,
 μ' ἐφάνη, πῶς φιλοῦσα.
 κι αὐτὴ κατηφιασμένη,
 και παραπονεμένη,
 σενάζοντας γυρνοῦσε,
 καί με παρατηροῦτε.
 και τέλος σιωπῶντας,
 τὸ σῆθος τις χτυπῶντας,
 ἐσεναξ' ἀπ' τὰ βάθη,
 και σὰν καπνὸς, ἐχάθη.
 ψυχίτζαμου θλιμμένη,
 παράωρα σβυσμένη,
 τὸ νοιόθω, τὸ γνωρίζω,
 ἐγ' ὅτι σε συγχίζω.
 ἐγὼ μὲ τόσο πῶο
 τὰ πλάχνασου κεντρῶνω,
 'που σ' ἄφησα 'ς τὸν ἄδι
 μονάχην 'ς τὸ σκοτάδι.

Γράμμα.

Παντάθλιέμου τάφε,
 κοντήλι πάρ, καὶ γράφε,
 κ' ἐγὼ μελάνι δίνω
 τὰ δάκρια, 'που χύνω.
 καὶ γράψε πρὸς τὸν Α"δι (α)
 'ς τ' ἀνήλιο τὸ σκοτάδι
 αὐτὰ, 'που σ' ἐρμινεύω,
 καίσε ὑπαγορεύω.

„ ΑΨ! Α"δι κοσμοφθόρε,
 ἀμάλλακτ', αἰμοβόρε,
 πολλὰ 'ναι τὰ κακάσου.
 πολλ' ἢ σκληρότητάσου.
 μ' ἐπῆρες τῆ γλυκίμου
 μονάκριβη ψυχίμου!
 δὲν ἔπαιρνες ἀκόμα
 κ' ἐμέν' αὐτὸ τὸ σῶμα;

(α) Ο' Α"δης κατὰ τὴν παλαιὰν ἦταν ἕνας τόπος ἀποκάτω εἰς τὴν γῆν, ὅπε ἐπῆ-
 γαιναν οἱ ἀποθαμένοι· τὸν παίρνεν ὁμοῦς
 οἱ ποιηταί, καθὼς καὶ ὁ ποιητής μας, ἀντὶ
 διὰ τὸν Πλάτωνα τὸν θεόν τε.

τί μ' ἄφσες χωρισμένο
 εἰς τὴν γῆν ἐδῶ ριγμένο;
 τί τάχα θὰ κερδίσω,
 χωρὶς ψυχὴν ἂν ζήσω;
 ἂν ἔλεος κανένα
 σε μένει καὶ γιὰ μένα,
 ναὶ ζήσ' ἡ Περσεφόνη, (β)
 σπλαχνίσου με· καὶ σώνει.
 τὰ δάκρια μ' δέξου δῶρα.
 καὶ ρεῖλε πλέον τῶρα
 τὸν Χάρο νά με πάρῃ (γ)
 καί σε γνωρίζω χάρι.

(β) Ἡ Περσεφόνη ἦταν κόρη τῆς Δήμη-
 τρας καὶ τῆ Δία. αὐτὴν μαζόνοντας μιᾶν ἡ-
 μέραν λελέδια εἰς ταῖς πεδιάδαις τῆς Σικε-
 λίας, ἔξαφνα τὴν ἄρπαξεν ὁ Πλότωνας θεὸς
 τῆ ἄδη, καὶ τὴν καταΐβασεν εἰς τὸ βασίλει-
 οῦτα, ὅπου τὴν ἔκαμε γυναῖκα.

(γ) Ὁ Χάρος μὲ τὸ καρβάκιτε περνῶ-
 σε ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀπεθαμένων εἰς τὴν Ἀ-
 χερυσίαν λίμνην τῆ ἄδη.

Φήμη.

Πλανύτρα φήμη φθονερή, (δ)
 φιδογλωτσοῦ φαρμακερὴ,
 μηνύτρα τέτοιων τρόμων!
 δὲν ἔσκανες ἔς τὸν δρόμον;
 δὲν σ' ἐχτυποῦσ' ἢ ἀσραπή;
 πρὶν νὰ προφθάσῃ νὰ με πῆ
 ἢ ἄπονήσου γλώσσα
 τὰ τρομερὰ τὰ τόσα; (ε)

(δ) Ἡ φήμη ἦταν θεά. ἡ ὁποία ἔφερε τὰ νεά, τὸ τί δηλαδή ἐγίνεταν ἐκεῖ, καὶ τί ἄλλῃ· τὴν ζωγραφίζου γιγαντόσωμιν, τρομερὴν, καὶ φτερωτὴν μὲ ἄπειρα μάτια, ἀφτιά, καὶ σώματα, καὶ μὲ γλώσσαις τόσαις, ὅσα εἶναι τὰ φτεράτης εἰς ὅλο τὸ σῶματης.

(ε) Φαίνεται! λείποντας ὁ ποιητής, τὸν εἶπε κανένας, πῶς ἀπαίθανεν ἢ ἀγάπητη, ἐνώ αὐτὴ ἐξῆσε. καταπεισμέλιος λοιπὸν, πῶς εἶναι ἀπαιθαμένη, τὴν ἔκλαψεν ἀπὸ τὸ τραγῶδι στενάξζε τριαντάφυλλα, ἕως αὐτῆ. ὕστερα μανθάνοντας, ὅτι ζεῖ, ὑβρίζει, καὶ καταρῆσται τὴν Φήμην, ὅπῃ τὸν ἔφερε τὴν εἰδησιν τῆ θανάτουτης.

ζῆ ἢ ἀγάπημου! καὶ ζῆ
 μ' ὄλα τὰ κάλλητις μαζί.
 καὶ πῶς λοιπὸν ἀχρεία
 νὰ πῆς τὰ ἐναντία;
 πῶς νὰ προφέρεις, σὰν πιζά,
 τὰ τέσσα λόγια τὰ πλαζά;
 καὶ μ' ἔκαμες νὰ φθάσω,
 τὸν νοῦν μου νὰ τον χάσω;
 ἄμποτ' ἐσὺ, 'που πιλαλεῖς,
 καὶ τέτοιαις εἰδησαις λαλεῖς,
 νὰ γκρεμισθῆς 'ς τὸν ἄδι,
 'ς τ' ἀτέλειωτο σκοτάδι.

Ἀντάμωση.

Ψυχὴμ' ἀγάπημου γλυκὴ,
 τί 'μέρα τούτ' ἠδονικὴ;
 τί μοίρα; καὶ τί ὦρα;
 ὅπου σε βλέπω τώρα;
 ποῦ τόσον ἔλιπες καιρό;
 εἰς τί σε αἰά; εἰς τί νερό;
 εἰς ποιά βουνα, καὶ δάση
 ἢ τύχη σ' εἶχε χάση;

ἄχ! ἀκριβήμου ἔλα 'δῶ,
 νὰ σ' ἀγκαλιάσω, νὰ σ' ἰδῶ,
 νά σε καταφιλήσω,
 ταῖς φλόγαις μου νὰ σβύσω.

τὸ χεῖλισου τὸ ὀροσερό!

τὸ χεῖλισου τὸ φλογερό!

τὸ χεῖλι δόσ' με πρῶτον

τὸ κέντρο τῶν Ἐρώτων.

ἔπου τὴ ψυχίμου τὴν πλανᾶ,

καὶ τὴ μαγεύει σιγανὰ,

κι ἀπ' ὄλο τὸ κορμίτης

τὴ σέρνει σὰν μαγνήτης.

ἄ φῶς! ἄ βλέμματ'! ἄχ ματιῆς!

ὅπου πετᾶτε, σὰν φωτιῆς,

ποῦ φεύγετε; σταθῆτε.

τὸ φίλημα δεχθῆτε.

νὰ τῶρ ἀγάπημου φρονῶ.

πῶς νοιόθω πλέον, κιαρχινῶ

νὰ ζήσω, ν' ἀνασάνω

ἔς τὴν γῆν αὐτὴν ἀπάνω.

καὶ ἔς τούτη μόλις τῆ σιγμῇ
 τοῦ σήθους μὴ ὄλ' οἱ σεναγμοὶ
 τὸν ἦχον τους ἀφίνου,
 σὰν ἄνεμοι, ἔπου σβύνου.

ὦ Ἐρωτά μου φλογερὲ,
 προσάτη φίλων ἰλαρὲ,
 παρακαλῶ, νὰ ζήσης
 ποτὲ μήμας χωρίσης.

Ἀπισία.

Ἡ ἀγάπημου ἐχύθη
 ἔς τὰ πολύποναίμου σήθη,
 καὶ δακρῦζοντας γλυκά,
 με τὸ χέρι τὰ χτυποῦσε,
 καὶ, ἂν εἶναι, τὰ ῥωτοῦσε,
 ἔς τῆ φιλία πασρικά.
 πάρε, λέγω, τὸ μαχαῖρι,
 πὰρ ἀγάπημου ἔς τὸ χέρι,
 καὶ, χωρὶς νὰ λυπιθῆς,
 νὰ τ'! ἀμέσως χτύπησέτα,
 ἀνοιξέτα, καὶ ιδέτα,
 γιὰνα πληροφορηθῆς.

τοῦτα τ' ἄκακα λαλοῦσα,
 καὶ τὸ χεῖλιτις ρουφροῦσα,
 σὰν ἀβδέλλ' ἀπ' τὰ νερά,
 κ' ἔτρεχαν τὰ δάκριατίς,
 σὰν δροσιὰ π' τὰ μαγουλάτις
 μέσ τὰ χεῖλια μ' βροχερά.
 μὴ, καρδιά μου, κλαῖς, τὴ λέγω.
 φθάνει. παῦσε. τί σε φταίγω;
 τί τὰ δάκρια δηλοῦν,
 ὅπου ζάλα ζάλα τρέχουν,
 καὶ τὸ πρόσωπό μου βρέχουν,
 καὶ 'ς τὰ χεῖλια μου κυλοῦν
 ἄχ! φωνάζει. σιωπήσε.
 ὄλ' οἱ ἄνδρες, τέτοιοι εἶσε.
 πρῶτα φαίνεσε πισοί,
 καὶ 'ς τὸ τέλος ἡ φιλία
 ἡ πισήσας, καὶ τιμῖα
 εἶν' ὑπόκριση πλασθή.

Μῆλα.

Εἰς κῆπον δροσερώτατον
 κρυφὰ προχθῆς ἐμπῆκα,
 καὶ μέσα κηποφύλακα
 τὸν Ἐρωτα ἐβρῆκα.
 μία μιλῆα ἐφύλαγε
 μὲ δυὸ μισχάτα μῆλα
 εἰς δυὸ λεπτὰ μισόσκεπα,
 παρασυρμένα φύλλα.
 καὶ μ' ὄλ' ὅπου τὰ πρόσεχε,
 ἐγὼ κρυφὰ γλισροῦσα,
 καὶ μύριζα τὸν μόσχοντους,
 καὶ τον καταρουφοῦσα.
 μυρίζοντας, μυρίζοντας
 ἀχόρτασα μὲ βίαν,
 ζαλίστηκα, καὶ μέθυσσα
 ἀπὸ τὴν εὐωδίαν.

καὶ, μεθυσιμένος, λάθουσα,
 κι ἀντὶ νὰ τὰ μυρίσω,
 τὰ δάγκασα. τὰ πλήγωσα.
 χωρὶς νὰ τὸ φελήσω.
 μὰ τὴ μηλίτζα ἔρωτα,
 δὲν τό'καμ' ἀπὸ πάθος.
 ἢ μέθη με κατάντησε
 'ς τὸ μέγα τοῦτο λάθος.

Χάρες.

Μιὰν ὠραίαν ἀγαποῦσα,
 καὶ τὸ νεῦματις ζητοῦσα,
 νὰ μ' ἀφήση, νὰ τολμήσω,
 μιὰ φορά νὰ τὴ φιλήσω.
 χαμογέλασεν ἐκείνη,
 καὶ τὴν ἄδειαν με δίνει.
 καὶ φιλοῦντας τὴν 'ς τὸ σῶμα,
 μιὰ φορά, τὴν λέγ', ἀκόμα.

καταπείθεται, καὶ κλίνει
καὶ τὴ δεύτερι μ' ἀφίνει.
καὶ ὅς τὸ φίλημά μ' ἀπάνω
ἄλλη τρίτη τὴν προβάνω.
νά, με λέγει, καὶ τὴν τρίτη.
ὅμως, μὰ τὴν Ἀφροδίτη,
εἶν' αὐθαδέια τὸ θάρρος
τὸ πολὺ. (καὶ μὴ πρὸς βάρως)
φῶς μου, λέγω, ἄφ' τὰ βάρη.
καὶ τὴν τέταρτη τὴ χάρι
δός' με μόνον, καί σε τάζω
πλέον δὲν αὐθαδειάζω.
τότ' ἢ πόνηρι γελῶντας,
καὶ τὸ σόμα μου χτυπῶντας,
τρέις, με λέγ' ἢ Χάρες εἶναι, (ζ)
κι ὡς ταῖς τρέις, χρυσέμου, μείνει.

(ζ) Ἰδὲ τὸ σημεῖωμα (ζ) εἰς τὸν Ἀγ.
καθωμένον.

Ἀντιφλογιστικόν.

Σ' τοῦ ζήθους μου τό βάθος
ἐφώλευσ' ἕνα πάθος.

καὶ πάντα με πονεῖ.

καὶ θερμασιὰ μεγάλη
μέ λάβρα, δίψα, ζάλη

σκληρὰ με τυρανεῖ.

πλὴν ὅταν καταντήσω

τὰ χεῖλια νὰ φιλήσω

τῆς νέας τὰ γλυκὰ,

ἢ λάβραμου πραῦνει.

ἢ δίψαμί ὅλη σβύνει.

καὶ παύουν τὰ κακὰ.

ἀκούσετε σοφοῖμου,

καὶ φρόνιμοι ἰατροῖμου

τὸ νέο ἰατρικόν.

καὶ σημειώσετέτο.

καὶ πλέον ἔχετετέτο

κρυφόν, καὶ μυσικόν.

καὶ ὅταν καταντήσουν

ἢ νέες ν' ἀρρώσῃσουν,

καὶ νὰ διψοῦν πολλὰ,

ἀμέσως γράφετέταις,
καὶ διορίζετέταις
φιλήματ' ἀπαλά.

Πληγωμένος.

Μιὰ ὁ Ἔρωτας μικρὴ
σαϊτίτζατου πικρὴ
σκουριασμέν' εἰς τὴ φαρέτρα
τὴν ἐβγάνει σιγανὰ,
καὶ τὴν πιάνει, κιάρχινᾶ,
καὶ τὴν τρίβ' εἰς μία πέτρα,
τρίβε, τρίβε βιασικά,
τὸν γλισρᾶϊ ἔξαφνικά
ἀπ' τὴν πέτρα, κακὴ τύχη.
καὶ τὸν βρίσκει, καὶ τὸν ξεῖ
ἴσια ἴσια μεταξὺ
'ς τοῦ δαχτύλου τὸ νύχι.
ὦχ! φωνάζει, (να χαθῆς)
καὶ τὸ δάχτυλότ' εὐθύς
μέσ τὸ σώματος τὸ βάζει.
τὸ δαγκάνει. τὸ φυσᾶϊ.
ἀπ' τοὺς πόνους τοῦ λυσσᾶϊ.
καὶ πικραῖς φωναῖς ἐβγάζει.

ἢ μητέρατου ἀκούει.

τ' ἀπαλάτης σήθη κρούει.

τ' εἶν' παιδάκιμου; φωνάζει.

τ' εἶναι τούτη ἢ φωνή;

ποῦ τὸ φῶς μου τὸ πονεῖ;

ποιός τ' ἀγόριμ' τὸ πειράζει;

ἄχ! νευέ, τὴ λέϊ, γλυκειά!

μιὰ σαῖτα μου κακιά

με ἀγκύλωσε. (να σκάση)

καὶ ἢ ἀγκυλωματιά

με φλογίζει, σὰν φωτιά.

καί: καί: καί: θά: θά: με χάση.

τότ' αὐτὴ χαμογελά,

καὶ τὸν λέγ', ἰδέ καλά.

μάθε τέκνομου καὶ μόνος.

πόσος, πόσος εἶν' κακός,

καὶ πικρὸς, καὶ καυσικὸς

τῆς σαῖτας σου ὁ πόνος.

Χαριτοδότρα.

Ε'κεῖ μια ἡμέρα
 ἔπου τραγουδοῦσα,
 καὶ τὸν μεγάλον
 Ἄρην ὑμνοῦσα, (ι)
 ἢ Ἀφροδίτη
 με τὸν κερσύντης
 ἤρθε, βασῶντας
 τὸν ἀκριβόντης.
 φίλε, με λέγει.
 πῶς ὑποφέρνεις;
 καὶ δὲν τρομάζεις;
 μόνον προφέρνεις
 τοῦτον με τοῦτο
 τ' ἄγριο βλέμμα,
 ἔπου σάζει φόνον,
 θάνατον, αἷμα;

(ι) Ὁ Ἄρης ἦταν ἕως τῆ Δία, καὶ τῆς
 Ἥρας· θεὸς τῆς πολέμου, καὶ ἀγαπητικὸς τῆς
 Ἀφροδίτης· διὰ τὸ ὁποῖον τιμῶντας του
 ὀποιοῦτης, ἠθέλησεν, ὡς φίλου τῆς θεᾶς,
 καὶ τὸν ὑμνήσῃ· ἀλλ' ἡ θεὰ, τὸν ἐμπόδισε.

τόσα λαλῶντας,
 χαμογελῶντας,
 καὶ τὸν ὑόντης
 συχνοφιλῶντας,
 μ' ἔχυσε χάριν
 ἀπ' τὸν κεδόντης,
 κ' εὐθύς ἀνέβη
 εἰς τὸν Ὀλυμπόντης. (9)
 κ' ἐγὼ τὴν χάριν
 περιχυμένος
 σὰν ἀπὸ βῦθος
 ξεζαλισμένος,
 εὐθύς τὸν Ἄρην
 τὸν ἀποβάλλω,
 καὶ τὸν ὑόντης
 ἀρχίζω, ψάλλω.

---

(9) Ὀλυμπος εἶναι ὁ Ἐλυμπος τὸ βουνὸν
 τῆς Θεσσαλίας. ὅπως ἔλεγον οἱ ποιηταί,
 πῶς οἱ θεοὶ μὲν ταῖς θεαῖς κατοικῆσαν.

Εὐχή.

Εἰς ὑγίαν τῶν Ἐρώτων
 τὸ ποτῆριμας τὸ πρῶτον
 ἄς τὸ σφίξομε γεμάτο
 ὄλο, φίλοι, ὥς του πάτο.
 ἢ ἀγάπημας νὰ ζήση,
 μὲς τὰ σήθημας ν' αἰξήση,
 φλόγαις ἄσβυσαις ν' ἀσράψη,
 καὶ ταῖς εὐμορφαις ν' ἀνάψη.
 κι ἀναμέναις νὰ ταῖς σείλη
 ἴς τὰ ὑγράμας τοῦτα χεῖλη,
 νὰ ρουφοῦν φιλιὰ δροσάτα
 ἀπὸ Ἐρώτας γεμάτα.
 καὶ ρουφῶντας, νὰ νομίζουν,
 πῶς ταῖς φλόγαις τους δροσίζουν,
 καὶ νὰ πίνουν, καὶ νὰ πίνουν,
 καὶ ποτέτους νὰ μὴ σβύνουν.

Κολυμπησής.

Ο' ἔρως κολυμποῦσε.
 κ' ἐκεῖ, ὅπου βουτοῦσε,
 μιὰ βδέλλα τὸν προφθάνει,
 κολυᾷ, καὶ τουδαγκάνει.
 γυρίζει. τὴν κυτάζει.
 ξηπάζεται, τρομάζει,
 κ' εὐθύς πετᾷ, κ' ἐβγαίνει.
 ἔς τὴ μάνατου πηγαίνει,
 χτυπᾷ. φωνάζει. κλαίγει.
 μητέρα μου, τὴν λέγει,
 ἴπαιθαίνω. γλύτωσέ με.
 τὸν δράκον σήκωσέ με.
 ιδέτον, πῶς μαζώνει.
 ιδέτον, πῶς ἀπλώνει.
 τὸ αἷμα μ' ἔα ρουφήση.
 τὸ αἷμα μ' ἔα σραγγίση.
 παιδίμου, τὸν φωνάζει.
 μὴ κλαίς, μὴ! δὲν πειράζει.
 κ' ἐσύ, κ' ἐσύ δαγκάνεις,
 καὶ αἵματα βυζάνεις.

Λύσσα.

Ο' Ἔρως λυσσιασμένος
 μ' ἐφίλησ' ὁ σκασμένος,
 καὶ λυσσιαῶσα, κ' ἐγώ.
 κι ἀπ' τὴν πολλή τὴ λύσσα,
 ὡσαν τρελλός· τὰ ἴσα
 ταῖς νέαις κυνηγῶ.
 καὶ ὅσαις ἀπαντήσω,
 εὐθύς 'που ταῖς φιλήσω,
 λυσσιάζουν, καὶ γελοῦν,
 καὶ τρέχουν λυσσιασμένες
 κ' ἐκείνες ἢ καυμένες
 τοὺς ἄνδρας νὰ φιλοῦν.
 σοφοὶ ἰατροὶ βιάσε.
 το πύθης μας προφθάσε.
 ὅτ' εἶν' καταμεσῆς.
 κι ἀνίσως κορυφώση,
 καὶ φθάση, καὶ ἀπλώση,
 λυσσιάζετε, κ' ἐσεῖς.

Πηλαλιγγίης.

Εἰς μίαν πεδιάδα
 ἔβγηκαν ἴς τὴν ἀράδα
 παιδιὰ μικρὰ μεγάλα,
 νὰ παίξουν τὴν πηλάλα.
 κ' ἐκεῖ ἀπ' ἓνα μέρος
 ἔβγαίνει καὶ ὁ Ἔρως,
 καὶ πρῶτος χέρι δίδει,
 καὶ ἀρχίζει τὸ παιχνίδι.
 καὶ χύνουντ' ἐντωάμα
 κατόπιτ' ὄλ' ἀντάμα,
 καὶ πιάσχουν νὰ πετάξουν,
 διὰ νὰ τὸν ἀρπάξουν.
 πλὴν μάταιος ὁ κόπος.
 καὶ δὲν ἔσῃ τὸς τρόπος
 οὔτ' ἓνα κἄν νὰ φθάσῃ,
 τὸν Ἔρωτα νὰ πιάσῃ.
 λοιπὸν ἀποσαμένα,
 ὡσαν ἀπαιθαμένα,
 ξαπλώθηκαν ἀράδα
 ἐκεῖ ἴς τὴν πρασινάδα.

καὶ τότε ἐκεῖνος πλέον
 τὰ λέγει τελευταῖον,
 τὰ χέριατου χτυπῶντας,
 καὶ πόνηρα γελῶντας.
 παιδιὰ, παιδιὰ σαβήτε.
 τουκάκου πηλαλεῖτε.
 μὴ χάνετε τὴν ὥρα.
 δὲν πιάνομ' ἐγὼ τώρα.
 πλὴν ἄνδρες ἂν γενῆτε,
 χωρὶς νὰ πηλαλεῖτε,
 με πιάνετε καθ' ἓνα
 τὸν ἄπιασον ἐμένα,

Καββαλάρης.

Ο τυφλὸς ὁ Ἔρωτας
 μέσ τούς δρόμους γέλωτας,
 καὶ παιχνίδι γένουνταν,
 ὅπου κι ἂν ἐφαίνονταν.
 τοίχου τοίχου σέρνονταν.
 σκόνταφτε, καὶ γδαίρνονταν.
 ἔπεφτε, σιγκώνονταν,
 καὶ ἔς ταῖς λάσπαις χώνονταν.
 γέροντες τὸν ὕβριζαν,
 τὰ παιδιὰ τὸν σφύριζαν.
 τὸ κατόπιτ' ἔτρεχαν,
 κι ὅλοι τὸν κατέτρεχαν.
 βλέποντάς τον, πόνεσα.
 κ' ἔτρεξ', ὅσο ἴμπόρεσα,
 πῆρα, καὶ τὸν ἔσερνα,
 κ' ἤσυχα τὸν ἔφερνα.

ὕσερα σαμάτισε,
 κ' ἔλαφρά μ' ἐπάτισε,
 καὶ ἔς τὴ γῆ τευτώθηκε,
 σὰν νὰ ἐνεκρώθηκε.
 φίλε, λέγει, πιάσθηκα,
 καὶ κατακουράσθηκα.
 πάρεμε ἔς τὸν ὠμοσου,
 κι ἄρχισε τὸν δρόμο σου.
 σκύφτω, καὶ τευτόνομαι,
 τὸν καταφορτώνομαι,
 καὶ τὸν δρόμο πιάνομε,
 καὶ ἔς τὸ σπῆτι φθάνομε
 φίλε, λέγ', ὀρίσετε,
 τὴν καββάλλ' ἀφήσετε,
 γιὰ να ξαποσάσωμε,
 καὶ νὰ ἡσυχάσωμε.
 φίλε, μ' ἀποκρίνεται,
 τοῦτο μὲν δὲν γίνεται.
 ἔρωσ, ἔπου φορτώνεται,
 πλεὰ δὲν ξεφορτώνεται,

Χρυσὸς καιρὸς.

Μιὰν ὁ Ἔρωτας καλήν
 μὲ πειθῶ, καὶ συμβουλήν
 πολεμοῦσε μιὰ φορά
 νά τη φέρῃ εἰς τὰ νερά.
 πλὴν ἐκεῖν' ἡ σοβαρὴ
 μ' ἕνα ὕψους βαρὶ,
 ἀψιφοῦσε ταῖς πολλαῖς,
 καὶ καλαῖς του συμβουλαῖς.
 τότε αὐτὸς λοιπὸν βουβά
 τῆ σαΐτατου τραβᾷ,
 κι ἀρχινᾷ τὴν ἀκονᾷ,
 καὶ τῆ λέγει σιγανά.
 ἴδὲ τὸ σίδερο αὐτὸ,
 πόσο εἶναι δυνατό.
 κι ἂν δὲν κλίνεις, σε χτυπῶ,
 καὶ τὸ σῆθος σου τρυπῶ.

Ἐρωτάμου, τὸν λαλεῖ,
 οὔτε σίδερό ὠφελεῖ,
 οὔτε ἄλλο κοφτερό
 ἔς τὸν χρυσὸν αὐτὸν καιρό.
 τῶρα μάλαμα χτυπαῖ!
 τῶρα μάλαμα τρυπαῖ,
 κ' ἢ χρυσήμου σαίτια
 μας ἀνάφτει τῇ φωτιά.

Φίλος.

Μὲ ὀρκίσθηκεν ὁ Ἔρωσ,
 καὶ συμφώνησε μαζῇ
 νὰ μὴ φύγη ἔς ἄλλο μέρος,
 μὸν μ' ἐμένα νὰ συζῆ.
 κ' ἐγὼ βλέποντας τὸν ζῆλον,
 καὶ τὸν ὄρκου τὸν φριχτὸν
 τὸν ἐδέχθηκα σὰν φίλου
 μέσ τὸ σπῆτιμου σφιχτόν.
 πλὴν ὁ ἄπιστος ἐβρῆκε
 μιὰν ἡμέρα τὸν καιρό
 καὶ ἔς τοὺς γείτονας ἐβγῆκε,
 ἀφορμὴ νὰ πιῇ νερό!

κι ἄπο τότε μ' ἐγελοῦσε,
 καὶ συχνότατα κρυφὰ
 μέσ τούς δρόμους ξενυχτοῦσε,
 δίχως πλέον νὰ ψιφᾶ.
 τὸν ὑπόφερα τὴν μίαν,
 τὸν ὑπόφερα ταῖς δυῶ,
 πλὴν διόρθωσιν καμίαν
 δὲν ἠμπόρεσα νὰ διῶ.
 τέλος πλέον, μὴ ἠμπορῶντας
 νὰ βασῶ νὰ μ' ἀδικᾶ,
 τὸν λαλῶ χαμογελῶντας,
 καί τον λέγω φιλικά.
 διὰ τί τὴν συμφωνίαν,
 καὶ τὸν ὄρκουτου πατεῖ,
 καὶ μὲ ἀσυνειδησίαν
 ὅλη νύχτα περπατεῖ;
 Ἔρωσ, λέγει, ἔς τὴν φιλίαν
 συνηθίζει νὰ ξεχνᾶ
 τὴν καλήν του συμφωνίαν,
 καὶ τὸν ὄρκουτου συχνᾶ.

Σύντροφοι.

Εἰς βουνὸ ἐγὼ, καὶ ὁ Ἔρωσ,
 καὶ ἡ Ἀγάπη μου μαζί,
 καὶ ὁ Θεὸς Καιρὸς ὁ γέρος (*)
 ἀναιβαίναμε πεζοί.
 ἡ Ἀγάπημ' ἀποσοῦσε
 εἰς τὸν δρόμον τὸν σκληρὸν
 καὶ ὁ Ἔρωτας περνοῦσε
 βιασικὰ μὲ τὸν Καιρὸν.
 γάστου, λέγω, Ἔρωτάμου!
 καὶ μὴ τρέχεται ὀμπροσά.
 ἡ καλὴ συντρόφισά μου
 ἡ ἀγάπη δὲν βασιᾶ.
 τότε βλέπω καὶ τανίζου
 καὶ οἱ δυώτους τὰ φτερά,
 καὶ τ' ἀπλώνου, καὶ ἀρχίζου
 καὶ πετοῦν, πετοῦν γερά.

(*) Ὁ Θεὸς ὁ Καιρὸς εἶν' ὁ ἴδιος ὁ Κρό-
 νος, τὸν ὁποῖον τὸν παρασαίνου φτερωτὸν,
 καὶ τ: ἰδὲ τὸ (ξ) σημεῖωμα εἰς τὸν Ἀπο-
 λογέμενον.

φίλοι, λέγω, ποῦ πετᾶτε;
 τόση βία διατί;
 ἢ ἀγάπημας κυτάζω
 ὦραν ὦρ' ἀδυνατεῖ.
 τότε ὁ Ἔρωτας γυρίζει
 καί με λέγει τὸ παρὸν.
 „πῶς, ἀρχῆθε συνηθίζει
 νὰ πετᾷ μὲ τὸν καιρὸν.

Αὐτὸ τὸ τραγῆδι εἶναι δίλογον παιχνιδιά-
 ρικόν· καὶ παίζει ὁ ποιητὴς μὲ τὰ συνώνυ-
 μα νοήματα, τὰ

„καὶ ὁ Ἔρωτας περνοῦσε.

καὶ

„ἢ Ἀγάπη δέν βασιᾶ.

καὶ

„ἢ Ἀγάπημας κυτάζω

ὦραν ὦρ' ἀδυνατεῖ.

καὶ ὁ Ἔρωτας

„πῶς, ἀρχῆθε συνηθίζει

νὰ πετᾷ μὲ τὸν καιρὸν.

Μετάνοια.

Η δέλισα τὸν πλάνου
 τὸν Ἔρωτα ὕ ἀφήσω.
 ταῖς Χάrais του νὰ διαΐξω,
 καὶ νὰ μετανοήσω.
 ὕ ἀπαρνηθῶ τελείως
 φιλιά, καὶ χωρατάδαις,
 καὶ νὰ δοθῶ ἔς ταῖς Μούσαις (1)
 ταῖς πρώταις φιλενάδαις.
 καὶ τρέχω μές ταῖς Μούσαις,
 καὶ βλέπω παρ' ἐλπίδα
 τὸν Ἔρωτα ἔς τή μέτη,
 ποῦ χόρευε, κ' ἐπήδα.

(1) Ἡ Μέσες ἦσαν ἑννεὰ κόρες τῆς Μνη-
 μοσύνης ἡ τῆ Δία, Κλειώ, Ἐυτερπη, Θάλεια,
 Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ερατώ, Πολύμνια,
 Οὐρανία, ἡ Καλλιόπη. αἱ παλαιοὶ ταῖς εἶχαν
 ἐπιστήταις εἰς τὴν ψαλτικὴν, κ' εἰς τὰ τραγέ-
 δια, κ' εἰς τὰς χοροὺς, ὅσπερ ἀπέρρωσαν ἡ τὴν σο-
 φίαν εἰς αὐταῖς. ταῖς ἰσορῶν ὅλαις νέαις, τὴν κα-
 θεμιά μ' ἔναν Ἔρωτα.

εὖγε, ταῖς λέγω, εὖγε
 σεμνότατες παρθένες!
 πολὺ σᾶς πρέπ' ὁ Ἔρωσ!
 πολ' εἶσε τιμημένες.
 κ' ἐκεῖνες διψασμένα
 τὸν Ἔρωτα φιλῶντας,
 αὐτὰ τὰ λόγια μ' εἶπαν,
 γλυκὰ χαμογελῶντας.
 ὁ Ἔρωτας εἶν', φίλε,
 τοῦ νοῦμας τὸ ἀκόνι,
 ὁπόταν 'ς ταῖς μελέταις
 σπουδάζοντας, σομώνει.
 κ' ἐγὼ, σὰν εἶδα ἔττι,
 τὸν ἄρπαξα μὲ ζῆλον,
 τὸν Ἔρωτάμου πάλε
 τὸν πρῶτονμου τὸν φίλον.

Τώρα.

Δέν θέλω νά ἐλπίσω.

δέν θέλω νά φροντίσω

τὸ μέλλον ἔς τὴν ζωὴν.

τὸ σήμερον προκρίνω.

τὸ αὔριον τ' ἀφίνω

ἔς τῆς τύχης τὴν βροίην.

τὸ τ' ὕστερον θὰ γένη,

καὶ τί με ἀναμένει.

ποτὲ δέν τὸ φρονῶ.

ποτὲ δέν τ' ἀναβάνω.

γιατὶ τὸν νοῦν μου χάνω.

καὶ ματαιοπονῶ.

ἄς γένη, ὅτι θέλει.

τελευτίως δέν με μέλει.

ἄς πέσ' ὁ οὐρανός.

ἢ γῆμας ἄς βουλήσῃ,

κι ὁ ἥλιος ἄς σφύσῃ,

κι ἄς μείνῃ σκοτεινός.

ἔγωγε ζητῶ τὸ τῶρ .
 καὶ, τούτῃ μὲν τὴν ὥρα
 ὅποσο ἤμπορῶ,
 τὸν Ἔρωτα φιλῶντας,
 καὶ παίζοντας, γελῶντας,
 πασχίζω νὰ χαρῶ.

Φροντίδες.

Τί με μέλει; τί φροντίζω;
 κι ἂν φροντίζω, τί ἐλπίζω,
 καὶ τί τάχα καρτερῶ;
 νὰ πιθῆξω, νὰ πετάξω,
 τὸ μελλούμενο ν' ἀλλάξω
 παντελῶς δὲν ἤμπορῶ.
 ὅτ' ἡ Μοίρα διορίσῃ, (κ)
 δὲν εἶν' τρόπος νὰ γυρίσῃ.
 θὰ γενῆ, καὶ θὰ γενῆ.

(κ) Τρεῖς ἦταν ἡ Μοίρες, Κλωθὴ δηλ.
 Λάχεσις, καὶ Ἄτροπος, ἡ πρώτη ἐκλωθε
 τὰ μελλούμενα, ἡ ἄλλη τὴν κλωσὴν μὲ τὸ
 ψαλίδι τὴν ἔκοψε, καὶ ἡ τρίτη δὲν ἄφινε πλέ-
 ον νὰ δεθῆ ποτὲ ἡ κλωσὴ. ὅλ' οἱ θεοὶ εἰς
 ταῖς ἀπόφασαίς τας ὑποτάσσονταν.

τ' ἄλλα ὅμως εἶν' χαμένα.
 οὔτε γένηται κανένα,
     ἂν αὐτὴ δευτὴ φανῆ.
 νέος εἶμαι; θά γεράσω.
 ζῶ, καὶ τρέχω; θά περάσω,
     καὶ σὰν ἴσκιος θά σβυσῶ.
 ὅσα κάμω, καὶ πασχίσω,
 εἰς τον κόσμον θά τ' ἀφήσω,
     καὶ γυμνός θ' ἀφανισῶ.
 το λοιπόν; γιατί φροντίδες;
 γιατί φόβοι, καὶ ἐλπίδες;
     γιατί τόση ταραχή;
 φάγε. πιέ. 'ς τὴ γῆ τανίσου.
 μὲ τὸν Ἔρωτα κοιμήσου.
     να φροντίδα μοναχί.

Χειμῶνας.

Ἡ ἄνοιξ', εἶδες, πέρασε.

τὸ καλοκαῖρι γέρασε,

χειμῶνιασε, καὶ πᾶϊ.

καὶ τῶν ἀπελπισμένα

τὰ πρῶην ἀνθισμένα

τὸ χιόν. τὰ χτυπᾶϊ.

τὰ χόρτα ἐξεράθηκαν,

καὶ τ' ἄνθη ἐμαράθηκαν.

γυμνώθηκεν ἡ γῆ.

τὸ κάλλος τις ἐσβύσει,

'ς τὸ χιόνος ἐβυθίσει,

'ς τὴν πρώτην του πηγῆ.

ταλαίπωρη νεότητα

ιδεὲ τὴ ματαιότητα.

τὸ κάλλος ἀπερνᾶϊ,

καὶ τ' ἄθος τῆς καλῆς μας

καὶ τρυφερῆς ζωῆς μας

μονόφορα γερνᾶϊ.

λοιπὸν μὴ συναρπάζεσαι.
 ἔς τὸ μέλλον μὴ ζηπάζεσαι,
 μὴν ζήργε τὸ παρὸν.
 καὶ ὅσο ἔς τ' ἄνθος εἶται,
 εὐφραίνου. χαίρου. ζήσε.
 μὴ χάνεις τὸν καιρὸν.

Εὐθυμία.

Ταμποῦρι, Μούσ' ἀρμονική,
 ὡς πότε σιωποῦμε;
 ὡς πότεδα καρδίᾳ κακή;
 καὶ πότε δὲ χαροῦμε;
 ἢ ὥρα τρέχει, καὶ περνᾷ,
 κ' αἰῶνια διαβαίνει,
 καὶ ἢ νεότημας γερνᾷ,
 καὶ μάταια πιγαίνει.
 καὶ ἂν τὸ ἄνθος τὸ παρὸν
 παντάθλια πατοῦμε,
 εἰς ἄλλον τάχα ποιὸν καιρὸν
 ἐλπίζεις νὰ τὸ βροῦμε;

ἄς πᾶν ἢ λύπες ᾗ τὸ καλό.
 ἄς πᾶν καὶ ἢ φροντίδες,
 κι ἄς πέσουν ὅλες ᾗ τὸ γιὰ
 μὲ ταῖς χρυσαῖς ἐλπίδαις.
 κ' ἐμεῖς ἐλεύθεροι λοιπὸν
 ᾗ αὐτῇ τῇ μιᾷ τὴν ὥρα
 τῆς μουσικῆς τὸν καρπὸν
 ἄς εὐφρανθοῦμε τῶρα.

Ταμποῦρι.

Σ' ἕναν κῆπον σιωπῶντας,
 τὸ ταμποῦριμου λαλῶντας,
 βλέπω κ' ἔρχεται μιὰ νέα
 πολυθέλητη, κι ὥρνια.
 φίλε, λέγει, καταδέξου,
 καὶ τὰ τέλια τοῦτα δέξου,
 ᾗ τὸ ταμποῦρι τάνισέτα.
 κι ἂν σ' ἀρέσουν, κράτησέτα.

εὐχαρίστησα. τὰ παίρνω.
 ἀρχινῶ, καὶ τὰ ξεσέρνω,
 εἰς ταῖς βίδαις τὰ γυρίζω,
 καὶ ἔς τὸ ἴσο τὰ τανίζω.
 τὰ πατῶ λοιπὸν, τὰ κρούγω,
 καὶ παντοῦ λαλοῦν ἀκούγω
 ἕως τῆ φωνῆ τῆ νήτι (*)

Ἀφροδίτη, Ἀφροδίτη.

μὴ θαυμάζεις! (λέει μὲ γέλοια)

κελαῖδοῦν τὰ ἴδια τέλια,
 καὶ κηρύττουν τ' ὄνομά μου
 κατὰ χρέος, σὰν δικάμου.
 ἀπ' αὐτῆ λοιπὸν τὴν ὥρα
 τὸ ταμποῦριμου ὡς τώρα
 κελαῖδει, λαλεῖ, κηρύττει
 μὸν καὶ μὸν τὴν Ἀφροδίτη.

(*) Νήτι εἶναι ἡ ὑψηλότατη φωνὴ τῆ ταμ-
 περιῶ, καθὼς ὑπάτι ἡ χαμηλότατη.

Παραίτηση.

Όταν εἶμουν Ἐρωτάμου
 εἰς τ' ἀθάνα παιδιακάμου,
 σὰν παιδί, κ' ἐγώ, θυμήσου,
 πάντοτ' ἔπαιζα μαζήσου.
 τῶρα ὁμως ἔς τὴν τελείαν,
 καὶ ἀνδρίσιαν ἡλικίαν,
 εἶναι ἄπρεπο νὰ σρέξω
 μὲ μωρὸ παιδί νὰ παίξω.
 τί γελάς; τί με κυτάζεις;
 τί τουκάκου με πειράζεις;
 ἤξευρέτο, δέν με παίρνεις.
 κι ἄφισέμε. μή με σέρνεις.
 νά! ἡ μάννα σου φωνάζει,
 τὴν ἀκούς; ἐμένα κράζει.
 ὅθεν πλέον θα σ' ἀφήσω,
 καὶ αὐτὴν θ' ἀκολουθήσω.
 ἡ ἀλήθεια! σε λυποῦμαι
 πλὴν μ' ἐκείνην συμφωνοῦμε.
 βλέπεις, εἶμας εἰς μίαν
 καὶ οἱ δυῶμας ἡλικίαν.

Δῶρα.

Η' Ἀφροδίτη μίαιφρα
 ἔλους' εἰς τὰ λουτράτης
 κ' ἐμπέρδεψεν εἰς τὰ νερά
 τ' ἀθάνατα μαλιάτης.
 ὁ Ἔρωσ τὴν παρατηρεῖ,
 μητέρα, λέγει, ζάσου
 μιὰ μηχανήμου ἠμπορεῖ
 νὰ λύση τὰ μαλιάσου.
 κ' εὐθύς ὁ μάργελοσ κινᾷ
 καὶ παῖ κρυφᾷ, καὶ κλέφτει
 τὸ χτένι ἀπ' τὴν Ἀθηνᾶ (λ)
 μαζὶ μὲ τὸν καθρέφτη.

(λ) Η' Ἀθηνᾶ ἐγεννήθηκεν ἀρματωμένη
 ἀπὸ τῆ Δία τὸ κεφάλι. τὴν εἶχαν ἐπισά-
 τριαν τῆ πολέμου, τῆσ φρονήσεωσ, καὶ τῶν τε-
 χνῶν· διὰ τῆτο πλάθει ὀποιητήσ, πῶσ ὁ
 Ἔρωτασ ἔκλεψε τὸ χτένι, καὶ τὸν καθρέφτην
 ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ.

καὶ τῆς τὰ φέρνει ὑμπροσὰ,
 κι ἀρχίζει τὴ μαθαίνει,
 πῶς τὸν καθρέφτη νὰ βασιῶ,
 πῶς νὰ κινᾷ τὸ χτένι.
 καὶ πλέον ἔτσι μ' εὐκολιᾶ
 ξεμπέρδεψε μονάχι
 τὰ μπερδεμένατης μαλιᾶ,
 καὶ τὰ βίξε 'ς τὴ βάχι.
 τότ' ἡ θεὰ ἡ σπλαχνικὴ
 διὰ ἀντιμισγία
 τ' ἀπαθανάτισεν ἐκεῖ
 τὰ δυῶ τὰ ἐργαλεῖα,
 καὶ τὰ 'σειλε μὲ τὰ πιζὰ
 τὰ δυῶτης περισέρια
 'ς τὴ γῆ μας δῶρα θαυμασὰ
 'ς τῶν γυναικῶν τὰ χέρια.

Ἀποσάτρα.

Βασίλισσ' Ἀφροδίτη
 ὁ οὐρανός σε φρίττει,
     κ' ἡ γῆ σε προσκυνεῖ,
 καὶ μία νέ' ἀφρίζει,
 καὶ τ' ὄνομάσου βρίζει,
     καί σε καταφρονεῖ.
 Ἐς τὴ γνώσητις' παινηῖται.
 ταῖς Χάραις σου ἀρνηῖται.
     τοὺς νόμους σου πατεῖ,
 καὶ Ἐς ὄλαις ταῖς γλυκαῖς σου
 ἐκείναις προσαγαῖς σου
     ἢ ἄγρια' ποσατεῖ.
 δὲν ἔξεύρω, τί νομίζει.
 δὲν ἔξεύρω, τί ἐλπίζει,
     καὶ ποῖαν θεὰν τιμαῖ,
 κ' ἐσένα τὴ μεγάλη
 με' ὄλασου τὰ κάλλι
     τολμαῖ, καὶ βλασφημαῖ.

ἄχ! σείλε τὸν φρικτόν σου,
 καὶ φλογερὸν ἦόν σου
     μὲ ὅλη τὴ φωτιά
 τὸ σῶματις ὕ ἀνάψη,
 σὰν θειάφι νὰ τὸ κάψη
     εὐθύς εἰς μιὰ ματιά.

Συμβελή.

Ἄν τὸν ἔρωτ' ἀθετήσης,
 καὶ τοὺς νόμους του πατήσης,
     καὶ τολμήσης ὕ ἀρνηθῆς
 τῶν Χαρίτων του τὰ δῶρα
 ἴς τὴ νεότητά σου τώρα,
     τὸν καιρὸν θὰ θυμηθῆς.
 ὁ καιρὸς αὐτὸς, ἔχεις,
 καὶ τυφλὰ τὸν παρατρέχεις,
     δὲν προσμένει, μὸν περναῖ.
 κι ἂν τὸ σήμερ' ἀμελήσης,
 κι ἀπ' τὰ χέρια σου τ' ἀφήσης,
     πίσου πλέον δὲν γυρναῖ.

ὄθεν νέα, ὅσο εἶσαι,
 τὰ καλά μήτα σερεῖσαι,
 μόνον ζῆσε φυσικά,
 γιὰ νὰ μὴ μετανοήσης,
 ὅταν τέλος καταντήσης
 ἔς τῶν γερόντων τὰ κακά.

Ἀ' μιξά.

Δύω νέες ἐφιληοῦνταν,
 καὶ μαζὴ φιλοτιμοῦνταν
 ἔς τὰ φιλήματα νὰ φθάσῃ
 μιὰ τὴν ἄλλη νὰ περάσῃ.
 ἄκουσε, μὲ λέγ' ἢ μία,
 πῶς φιλῶ μὲ μελωδία.
 ἄκουσε, μὲ λέγ' ἢ ἄλλη,
 πῶς τὸ φίλημά μου ψάλλει.
 κάλε, λέγω, φιλενάδες,
 τ' εἶναι τοῦτ' οἱ χωρατάδες;
 μὲ τὸ ἄκουσε θὰ μείνω
 τὰ φιλήματα νὰ κρίνω;

φέρτ' ἔδῶ νὰ τὰ γευθοῦμε,
 κ' ἔτζι τότε νὰ ἰδοῦμε
 ποῖο ἔχει ἴς τὴν ἀράδα
 περισσότερη γλυκάδα.

Κρίση.

Νέες τρεῖς φιλονεικοῦσαν,
 καὶ κριτὴν τοὺς μ' ἐζητοῦσαν,
 νὰ ταῖς κρίνω μὲ ἀπλότη
 ποιὰ ἴς τὰ κάλλι εἶναι πρώτη.
 κ' ὑποσχέθηκαν μὲ μίαν
 καὶ ἡ τρεῖς ὁμολογίαν,
 ὅποι ἀπλῶς ἀποφασίσω,
 νὰ σταθῇ, νὰ τὴ φιλήσω.
 κάλε, λέγω, μή! (νὰ ζῆτε)
 μὴ τουκάκου πολεμεῖτε.
 καὶ ἡ τρεῖς ἐσεῖς ἡ νέες
 ἴσια ὅλες εἰς' ὠραίες.
 καὶ λοιπὸν καταπεισμένες
 εἰς τὴν κρίσιν ἡ παρθένες,
 μ' ἔδωσαν τὰ δυῶ τους χεῖλη,
 καὶ φιλήθηκαν, σὰν φίλοι.

Συμβιβασμός.

Η γυναῖκες πάντα λέγουν,
 ὅτ' οἱ ἄνδρες τάχα φταίγουν.
 καὶ οἱ ἄνδρες πάλε λέγουν,
 ἢ γυναῖκες. ὅτι φταίγουν.
 ποῖος λοιπὸν αἰτὴν τὴν κρίσιν
 ἢμπορεῖ νὰ μᾶς τὴν λύσιν;
 καὶ νὰ κρίνῃ τὴν αἰτίαν
 δίχως φιλοπροσωπίαν;
 δὲν εὐρίσκεται κανένας.
 ὅτ' εἶν' φίλαυτὸς καθ' ἕνα.
 καὶ ὁποῖος βέβαια τὴν κρίσιν,
 πρὸς τὸ εἶδος του δὲ κλίνει.
 ὅθεν φίλοιμου ἀνδράδες,
 καὶ γυναῖκες φιλενάδες
 ἀπ' τὴν κρίσιν ἀφεσῆτε,
 καὶ μαζὴ συμβιβασῆτε.
 ἄς κουρευέται ἡ κρίσις.
 ὅλοι φταίγομεν ἐπίσης.
 κ' ἔρθετε ν' ἀγαπηθοῦμε,
 καὶ γλυκὰ νὰ φιληθοῦμε.

Παροιμία.

Ακούσετε γεναῖοι
 τῆς Ἀφροδίτης νέοι!
 ἀκούσε, λέγω, μίαν
 καινούργιαν παροιμίαν.
 ἀνήλικην δὲν θέλω.
 παρήλικην δὲν θέλω.
 μισῶ τὴν ἀγουρίδα.
 μισῶ καὶ τὴ σαφίδα.
 παράγγελμα σᾶς δίνω,
 κατὰρα σᾶς ἀφίνω,
 τοῦ Ἔρωτα τὸ δῶρο
 νὰ ἔχη μέσον ὄρο.

Γεράματα.

Νὰ ἡ τρίχες σου ἀρχίζουν
 Ἀθανάσιε ν' ἀσπρίζουν!
 νὰ δακρίων ἐποχή!
 νὰ σε λέγει καὶ ὁ Ἔρως,
 φίλε πλέον εἶσαι γέρος,
 'ς τὸ ἐξῆς καλὴ ψυχὴ.

τῆ νεότητι χαιρέτα.

τὰ φιλήματ' ἄφισέτα.

ξέχασέτα παρευθύς,
καὶ ἀρχίνα με ὑγία

τὰ πικρὰ τὰ γερατειᾶ

᾽ς τὸ ἐξῆς νὰ τὰ γευθῆς.
δέν σε πιάνουν τὰ λουλούδια.

δέν σε πρέπουν τὰ τραγούδια.

πῆγ' ἐκεῖνος ὁ καιρός.

τώρα τάφος πλησιάζει.

τώρα θάνατος φωνάζει.

τώρα χάρος λυπηρός.

ὄθεν πλέον ἐτοιμάσου.

ρίξε ὅλα τὰ καλά σου.

᾽πὲ τὸν κόσμον Εἴχε Για'.

καὶ τὰ δάγρια βάζα μόνου

εἰς τὴν λυπὴν, κ' εἰς τὸν πόνου

μια μικρὴ παρηγοριά.

Παρηγοριά.

Πᾶ! ἢ τρίχες μ' ἄν ἀσπρίζουν!
 μήπως τάχατε πικρίζουν;
 τ' ἔχ' ἢ ἄσπριτους βαφή;
 τοιγάρ τ' ἄσπρο θανατῶνει;
 ἢ φιλῶντας ἀγκυλώνει
 τὰ χειλάκια 'ς τὴν ἀφή;
 τὸ τραντάφυλλόμας πρώτου
 τὸ λουλοῦδι τῶν Ἐρώτων
 εἶναι ἄσπρο καθαρό.
 καὶ τὸ κόκκινο ἢ φύσις
 τὸ συγκέρασεν ἐπίσης
 μ' ἓνα χρῶμ' ἀσπουδερό.
 ἢ μυρτιά τῆς Ἀφροδίτης
 εἰς τὸ πράσινο κλαδίτης,
 μέγ τα φύλλα τὰ χλωρά.
 ἔλα κάτασπρα, σὰν χιόνι.
 τὰ λουλούδια της φυτρῶνει
 τ' ἀνθηρὰ, καὶ τρυφερὰ.

καὶ ὁ Δίας ὁ μεγάλος
 γιὰ τῆς Λήδας τοῦ τὸ κάλλος
 κύκνος γίνκε μιὰ φορὰ. (μ)
 ὕ' ἀποδείξ' εἰς κάθε μέρος,
 ἄσπραις τρίχαις θέλ' ὁ Ἔρως,
 σὰν τοῦ κύκνου τὰ φτερά.
 τολοιπὸν κ' ἐγ' ὅσο θέλει,
 ἄς ἀσπρίσω. δένμε μέλει.
 παντελῶς δένμε λυπᾶ.
 ὅτι ὅσο πάντ' ἀσπρίζω,
 τόσο πλέον νοσιμίζω,
 τόσ' ὁ Ἔρως μ' ἀγαπᾶ.

(μ) Ὁ Δίας ἀγαπῶντας πάρα πολὺ τὴν
 Λήδα τὴν γυναῖκα τῆς Τιτυδαίρας βασίλειά τῆς
 Σπάρτης, καὶ μὴν ἠμπορῶντας ἄλλεῶς νὰ τὴν
 καταπέιση, ἐγένε κύκνος, καὶ συμπαίζοντας
 μ' αὐτὴν εἰς τὴν Ἐυρώτα ποταμῆ τῆν ὄχθιν,
 ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦντος.

Τὸν Εὐγενές: Ἄρχ: Μέγ: Ποσέλ:

κ ὄ ρ ι ο υ

Ἰάκωβάκην Ρίζον. (*)

Ὁ Ἔρως τῆς φιλίας μας, γλυκέμου Ἰα-
κωβάκη,

σ' ἀφιερώνει τοῦτο μὲ τ' ἀπλὸ ποιημάκι.
ἀνάγνωσέ το ἤσυχα, κι ἀνίσως σε ἀρέσει,
τὸν ζέφανον τῆς ψήφισι, εἶπέ το, νὰ φορέσι.
ἂν ὅμως τὸ ἐνάντιο ἀνάξιον τὸ κρίνεις,
ἀμέσως ρίξ' το ἔς τὴ φωτιά, καὶ κάψ' το, μὴ
τ' ἀφίνεις.

για νὰ καὶ ὁ Ἔρωτας, ὅπου τολμᾷ, κ' λέγει,
ὅτι μὲ φλόγαις ἄσβυσαις τὸν κόσμον ὅλον
καίγει.

(*) Ὁ Ἰάκωβάκης εἶναι ὁ σπουδαιότερος με-
ταξὺ τῶν Κωνσταντινοπολιτῶν ἀρχόντων, καὶ
ποιητῆς τραγικὸς ἐξαίρετος * φιλολογώτατος,
πολιμαθέςατος ἀγχιυέςατος, κ' φίλος φίλτα-
τος τῷ ποιητῷ * ὅθεν ὁ ποιητῆς εἰς δόξαν, κ' τι-
μὴν τῆς καθαρῆς φιλίας τὸν προσφωνεῖ αὐτὸ τὸ
μικρὸν μὲν κατὰ τὸ μέγεθος, μεγάλου δὲ κατὰ
τὴν τελειότητα ἐπικὸν ποιημάτι.

Ἐρωτας ἀπολογέμενος.

Ο Μῶμος (α) ὁ βαρύγνωμος, ποῦ πάν-
 τα περιπαίζει,
 καὶ οὔτε ἄνθρωπον ποτέ, οὔτε θεὸν ἀρέζει!
 ὅπου παντοῦ τὸν οὐρανὸν, παντοῦ τὴν
 γῆν σκαλίζει,
 καὶ ὅλ' ἀπλῶς αἰῶνια τὰ μέμφεται, τὰ
 ἔγκριζει,
 μ' ἐπίπληττε, καὶ μ' ἔλεγε μετ' τὴν πι-
 κρήτου γλώσσα,
 γιατί ἐγὼ ἔς τὸν Ἐρωτα νὰ τραγουδήσω
 τόσα.
 δὲν ἠῦρα τάχατ', ἔλεγε, θεὸν κανέναν
 ἄλλο,
 πλεόν σεμνόν, καὶ σοβαρόν, ἂν ἤθελα νὰ
 ψάλλω;
 μὲν πρόκρινα τ' ἀνόητο παιδί τῆς Ἀφρο-
 δίτης,
 κ' ἐκείνην, καὶ τὰ πάθητις, καὶ ὅλην τὴν
 πομπήτις;

τέτοια πολλά φωνάζοντας, ἐρέθιζε με
 τρόπον
 τὴν Φήμιν τὴν βροντόφωνον τῶν σοβαρῶν
 ἀνθρώπων,
 καὶ ὅσα τοῦτος ἔλεγεν, ἐκείνη περπατοῦ-
 σεν,
 ἐδῶθ' ἐκεῖθε σάλπιζε, καὶ τὰ διαλαλοῦ-
 σεν.
 καὶ τέλος με κατάπεισαν, καὶ ἄλλαξα,
 κ' ἐπῆρα
 τὴν Ἀθηνᾶ τὴν τρομερὴν, καὶ σοβαρὴν ἔς
 τὴν λύρα,
 καὶ ἄρχισα τὸ ἴσομου σιγᾶν, κ' ἐτραγου-
 δοῦσα,
 κ' εἰς τὸν βαρὺν τὰ ἄθλατις τ' ἀθάνατα
 λαλοῦσα.
 τὸ πῶς δαμάζει πάντολμα τὸν αἰμοφά-
 γον Ἄρη,
 τεινάζοντας φρικτότατα τὸ σιβαρὸ κον-
 τᾶρι.
 τόπως πολέμους συγκροτεῖ! πῶς νίκαις
 κατορθώνει,
 καὶ τοὺς ἀνδρείους Ἡρώας με δάφναις σε-
 φανώνει.

αὐτὰ, καὶ τ' ἄλλα ψάλλοντας ἡσοβαρή-
μου λύρα,

ἀνοίγει, βλέπω, ἔξαφνα, κι ἀνέλπισα
ἡ θύρα,

κ' ἐμπαίν' εὐθύς ὁ Ἑρωτᾶς σφυρνός, συλ-
λογισμένος,

σιωπηλός, καὶ σκυθρωπός, καὶ κατασυγ-
χισμένος.

καὶ ἦρθ' ἐκεῖ, κ' ἐσάθηκε. καὶ μ' ἓνα κρῦο
βλέμμα

κυτάζοντας, μ' ἐπάγωσε ἔς τὰς φλέβαις
μου τὸ αἷμα.

καὶ πλέον τὸ δοξάριτου ἔς τὴν γῆν σκλη-
ρὰ βροντῶντας,

αὐτὰ τὰ λόγια λάλισέ, πικρὰ χαμογε-
λῶντας.

Τί σ' ἦρθε, φίλε μάταιε, τὸν νοῦν νὰ
μεταβάλῃς;

καὶ τοῦτα τὰ τραγουδία σου τ' ἀνούσια
νὰ φάλῃς;

πῶς ἔτυχε τὴν ἄχαρι ἔς τὴν λύρα σου νὰ
πάρῃς;

ἔποῦ δὲν τὴν καταδέχθηκεν οὔτ' ὁ βοσκὸς
ὁ Πάρης; (β)

καὶ τ' εἶδες, τί ὀρέχθηκες; τί ἄρρεςες,
 καὶ ποιάτης;
 τοιγὰρ τὴν ἀγριάδατης; ἢ τ' ἄλλα θέλ-
 γητράτης;
 δὲν βλέπεις τὸ ἀνήμερο, καὶ μανικότης
 βλέμμα,
 ποῦ ζάζει ἀκατάπαυσα θανατηφόρο
 αἷμα;
 ἢ τὴν λατρεύεις τάχατε, γιατί μ' ἀπεί-
 ρους τρόπους
 φιλοτιμηῖται πάντοτε νὰ βλάπτει τοὺς
 ἀνθρώπους;
 πρὶν γεννηθῆ ἀπ' τοῦ Διὸς τὸ πάγκακο
 κεφάλι,
 ἐζοῦσαν ὅλ' οἱ ἄνθρωποι ἕς ἀνάπαυσι με-
 γάλῃ.
 δὲν φαίνονταν οἱ πόλεμοι, ἢ ἔχθρες, ἢ
 αἰτίες,
 οἱ φόν' οἱ ἀσπλαχνότατοι, καὶ ἢ λοιπὲς
 κακίαις.
 ἀφοῦ πλὴν ἐγεννήθηκεν αὐτ' ἢ ἀγριω-
 μένη,
 κὶ ἀπ' τὸ κεφάλι πύδισε, φρικτὰ ἄρμα-
 τωμένη.

εὐθύς ἀμέσως ἄρχισε, τὸ πᾶν ὕ' ἀνακα-
 τώνει,
 καὶ ὄλον εἰς τὸν πόλεμον τὸν κόσμον ὕ'
 ἄρματώνει.
 μετάλλευσε τὰ σίδηρα μετ' ἄπλαχνάτης
 χέρια!
 καὶ κάμνοντας ἢ ἄγρια κοντάρια, καὶ μα-
 χαίρια,
 τὰ ἔσπειρε, καὶ τὰ ἔχυσε παντοῦ εἰς κά-
 θε τόπον,
 κ' εἰς κάθε γένος, καὶ φυλὴν, καὶ τάγμα-
 τῶν ἀνθρώπων.
 καὶ σὰν νὰ μ' ἦταν ἀρκετὰ αὐτὰ νὰ σᾶς
 θερίζου,
 κ' ἀπὸ τῆς γῆς τὸ πρόσωπο νὰ σᾶς κα-
 ταφανίζου!
 ὅς τὸν Τάρταρον (γ) τὸ χέριτις πανοῦργα
 καταιβάζει,
 καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα (δ) (*) ὅς τὴν γῆν
 τὸν ἀναιβάζει.
 διὰ νὰ καίγει βέβαια ἐκείνους, ποῦ δὲν
 πάρη
 τὸ κοφτερὸ μαχαίριτις, καὶ τὸ σκληρὸ
 κοντάρι.

(*) Τὸ τόπι.

λοιπὸν ἀμέσως ἄρχισε, κ' ἐκίνησεν ἐκεῖ-
 νος
 ὁ ἄγριος, κ' ἀπάνθρωπος, κ' αἱματοφά-
 γος θρῆνος.
 καὶ πέφτοντας μονόφορα εἰς κάθε κοινω-
 νίαν,
 τὸν κόσμον ὅλον σήκωσε ἔς τὴν ἀλληλλο-
 μαχίαν.
 καὶ πλέον ὅλες ἢ φυλὲς παντοῦ ξεσπα-
 θωμένους,
 σὰν Ἐριννύες (ε) ἄγριες τοῦ ἄδη λυσσια-
 σμένων,
 ὄρμοῦν· χτυπιοῦνται. σφάζονται. τὸ αἷ-
 ματους τὸ χύνουν.
 χυμένο, καὶ ἀχνίζοντας, ἀχόρταστα τὸ
 πίνουν.
 σκάπτουν. ἀνάπτουν. καίν. βροντοῦν. τὰ
 σπήτιατους γκρεμίζουν.
 ταῖς πολιτείαις σύρριζα ἀναποδαγυρί-
 ζουν.
 ἀρπάζουν. σέρνουν. κυνηγοῦν. λειλατοῦν.
 γυμνώνουν.
 αὐτούς, ἔπου μείνουν ἄσφαχτοι. τοὺς δέ-
 νουν. τοὺς σκλαβώνουν.

χωρίζουν ἄκακα παιδιὰ! χωρίζουν θυγα-
τέραις

ἀπὸ πατέρας ἄθλιους, καὶ ἀπὸ πικραῖς μη-
τέραις.

κανέναν δὲν σπλαχνίζονται. κανέναν δὲν
λυποῦνται.

πῶς ἄνθρωπ' εἶναι ὄλοιτους, ποσῶς δὲν
ἐνθυμοῦνται.

καὶ τέλος ὅσῃ ἀπ' αὐτὰ τῶν κακιῶν τὰ
πλήθη,

μὲ ἄσπλαχνα! μὲ πέτρινα! μὲ σιδερέ-
νια σήθη

καυχοῦνται εἰς τὰ ἔργατους. καὶ τὰ ὀνο-
ματίζουσι

Θριάμβους, Νίκαις, Τρόπαια. καὶ τὰ κα-
τασαλπίζουσι.

ιδὲ ταῖς Χάραις τῆς Θεᾶς. ιδὲ τὰ τόσα
κάλλη,

ὅπου φρικτὰ τὸ σόμασος ἐτόλμησε νὰ
ψάλλῃ.

ὅσο ἐγὼ αἰῶνια ἐπιθυμῶ ν' αὐξήσω
τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινο, καὶ νὰ τὸ βοη-
θήσω,

τόσο πασχίζει πάντοτε ἡ πάγκακη ἐκεί-
νη

να τὸ χαλνᾷ πολύτροπα, καὶ να τὸ κα-
τασβύνει.

γι αὐτὸ λοιπὸν μ' ἀπόρριξες; γιὰ τοῦτο
με ἀφίνεις;

κ' ἐκείνην, ἀθάδέσατε, τολμᾶς, καὶ τὴν
προκρίνεις;

μὰ τ' ὄνομα τ' ἀθάνατο τῆς πάγκαλης
μητρός μου,

ὅπου τιμοῦν, καὶ προσκυνοῦν τὰ πέρατα
τοῦ κόσμου!

μὰ τ' ἀφθαρτάμου ἄρματα, ὅπου φρικ-
τὰ τρομάζουν

τὴν γῆν, καὶ τὰ οὐράνια, καὶ ὅλ' ἀπλῶς
δαμάζουν!

μὰ ταῖς φωτιαῖς ταῖς ἄσβυσαις, μὲ ταῖς
ὁποίαις καίγω

τὸν κόσμον ὅλον σύσσωμα, ἰδοὺ ὅπου
σε λέγω,

ἢ τοῦτα τὰ ψαλσίματα τ' ἀπάνθρωπα τ'
ἀφίνεις,

ἢ τῶρρρ ἀμέσως βέβαια σ' ἀνάφτω, καὶ
δὲν σβύνεις.

Εἶπεν αὐτὰ, καὶ ἄλλαξεν εὐθὺς τὸ
 πρόσωπότου,
 καὶ ἄναψ' ὄλος, κ' ἔκαιγεν ἀπ' τὸν πο-
 λὺ θυμότου.
 καθὼς τῆς Αἴτνης τ' ἄσβυσα καμίνια τῶν
 Κυκλώπων
 τεινάζουν φλόγαις ποταμούς παντοῦ εἰς
 κάθε τόπων!
 καὶ τῶν καπνῶν τὰ σύννεφα σκοτίζουν
 τὸν αἰθέρα,
 καὶ νύχτα μαύρη γίνεται, καὶ σβύνεται
 ἡ ἡμέρα,
 ἔτ' ἡ φωτιῆς του ἔτρεχαν ἀπ' ὄλατου τὰ
 μέλη,
 κι ἀπ' ὄλατου τ' ἀδάμασα, κι ἀνίκητά-
 του βέλη.
 σκοτίσθηκαν τὰ μάτιαμου ἐθάμπωσε τὸ
 φῶς μου.
 δὲν ἐννοιῶθα, ποῦ βρίσκομαι, κ' εἰς ποῖο
 μέρος κόσμου.
 ἀλίμονο! ἀλίμονο! ἐκάηκα, τὸν λέγω.
 σπλαχνίσουμε τὸν ἄθλιον ἀθῶον, ποῦ
 δὲν φταίγω.

ὁ Μῶμος ὁ κατάρατος μ' ἐκείναις ταῖς
πικραῖς του!

μ' ἐκείναις ταῖς φιδίσιας του σκληραῖς
γλωσσοφαγαῖς του
μ' ἐδάγκασε, μ' ἐπλήγωσε, μ' ἀνάγκασε
ν' ἀρχίσω

νὰ ψάλλω τοῦτα τ' ἄγρια, καὶ νὰ παρα-
λαλήσω.

αὐτὸς ὁ ἀνθαδέστατος παντοῦ περιπαῖ
τοῦσε,

καὶ τέτοια λόγια βλάσφημα ἐδῶ, κ' ἐκεῖ
λαλοῦσε.

δὲν ἦρα τάχατ', ἔλεγε, θεὸν κανέναν
ἄλλο

πλέον σεμνὸν, καὶ σοβαρὸν, ἂν ἤθελα
νὰ ψάλλω,

μὸν πρόκρινα τ' ἀνόητο παιδί τῆς Ἀφροδί-
της,

κ' ἐκείνην, καὶ τὰ πάθητις, καὶ ὅλη τὴν
πομπήτις;

διὰ νὰ φράξω τοιοῦτον τὸ βλάσφημότου
ζῆμα,

(ποῦ νὰ τὸ φράξ' ὁ Τάρταρος, ὁ Χάρος,
καὶ τὸ χῶμα)

χωρίς γὰ θέλω, ἔκλινα, καὶ πρόκρινα,
 κ' ἐπῆρα
 αὐτὴν τὴν μυσερῶτατην παρθένον εἰς τὴν
 λύρα,
 ὅπου ὁ Μῶμος σέβεται, καὶ ὄλ' αὐτὰ τὰ
 πλήθη,
 ὅπου τοῦ Μῶμου προσκυνοῦν τὸ εἶμα,
 καὶ τὰ ἦθη.
 ἐγ' ὅμως πάντοτ' ἔρωτα ἐκεῖνος ὅλος
 εἶμαι,
 ποῦ εἶμουν καὶ προτῆτερα, κ' αἰώνια θά
 εἶμαι,
 Ἄφου τὸν Μῶμον ἄκουσε, καὶ τὴν
 ἀπολογία,
 ἀρέσως καταπράυνεν ἀπ' τὴν πολλὴν
 μανίαν.
 ὅταν ὅταν πλήθη σύνεφα κατάμαυρα,
 ὅταν πίσσα,
 τὰ συναμπώξῃ ὁ βοριῶς, καὶ ἡ νοτιὰ μὲ
 λύσσα!
 κ' ἐκεῖν' ἀσφάπτουν, σχίζονται, κὶ ἀνάφ-
 τει ὁ αἶρας
 τῆς βροντερῆς, καὶ τρομερῆς, καὶ μαύ-
 ρης ἀτμος φαίρας.

κ' εὐθύς περνοῦν τὰ σύννεφα, ὁ τρόμος
ἡμερώνει,

κι ὁ οὐρανὸς ὀλόλαμπρα, κ' ἡ ἡμέρα ξε-
σερώνει,

ἔτσι κ' ἐκεῖνος ἔξαφνα εὐθύς ἐκεῖ 'ς τὸν
τόπον

ἡμέρωσε τὸν ἄγριον, καὶ φοβερόντου
τρόπον.

ἡ ὄψιτου γαλίνεψε, καὶ ὄλοτου τὸ σῶ-
μα

'ς τὸ φυσικότου ἄλλαξε τρανταφυλλένιο
χρῶμα.

καὶ τότε τέλος ἤσυχα τῆ μέσητου λυ-
γίζει,

κι ἀντίκρουμου χαρούμενος, καὶ ἡμερος
καβίζει.

κι ἀρχίζει σοβαρώτατα μὲ τὴν γλυκὴν
φωνήντου

αὐτῆν τὴν ὀμιλίαντου, καὶ τὴν ἀπόκρι-
σὴν του.

Ὁ Μῶμος ὁ κατήγορος, τὸ μισημένο τέ-
ρας,

τῆς μαύρης Νύχτας ὁ υἱός, τὸ σκότος τῆς
ἡμέρας,

ὁ δεκαπιθαμύγλωσσος, ὁ κακοσκευομα-
 τῆς,
 τοῦ Πλάνου ὁ αὐτάδελφος, καὶ τῆς τυ-
 φλῆς Ἀπάτης,
 αὐτὸς ὁ θεομίσητος, ὁ ξετραχιλισμέ-
 νος,
 ποῦ εἶναι ἀπ' τὸν Ὀλυμπον εἰς τὸν ἄδην
 ἔξωρισμένος,
 ἄς βλασφημεῖ. ἄς φλυαρεῖ. ἄς λέγει,
 ὅσα θέλει.
 οὔτε ποτὲ συγχίζομαι, οὔτε ποτὲ με
 μέλει.
 κι ἂν ἔχει χίλια σώματα, καὶ μὴ ὅλ' αὐτ'
 ἂν φωνάζει,
 τ' αὐτίμου τὸ μακρόθυμο ποσῶς δὲν τὸ
 πειράζει.
 καὶ ὅποιος εἶναι φίλος μου, ἐμὲν ἄς με-
 μιμεῖται,
 κι ἄς τὸν ἀφίνει νὰ λαλεῖ τὰ, ὅσα προαι-
 ρεῖται.
 ἄς μὴ τὸν συνερίζεται. εἶν' ἀρκετὸς ὁ Φθό-
 νος
 νὰ κδικηθῇ τῇ γλώσσατου, καὶ νὰ τὴν
 φάγη μόνος.

ἔσένα ὄμως φίλεμου, τὸ σόμαμου θ' ἀ-
νοίξω,

ἴσάν ποῖος εἶν' ὁ Ἑρώτας, καὶ πόσος νά-
σε δεῖξω.

καὶ τότε κρίνε μόνοςσου τὸ, ποιὸς θεὸς
εἶν' ἄλλος,

ὡσάν ἐμένα, σοβαρὸς, κ' αἰώνια μεγά-
λος.

Ἰδὲ τὸν μέγαν οὐρανὸν, καὶ τὸν βαθὺν
αἰθέρα.

Ἰδὲ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ τὸν
πλατὺν αἴρα.

Ἰδὲ παντοῦ τὰ ἔμφυχα, καὶ τ' ἄφυχα
ἐπίσης,

ὅποσα ἔς ταῖς ἀγκάλαις της καὶ εἶχε, κ'
ἔχ' ἡ φύσις.

ὅλα ἐτοῦτα σύσσωμα, καὶ τ' ἀπειράτους
μέρη

τὰ συγκρατῶ αἰώνια, μὲ τοῦτομου τὸ
χέρι.

δὲν εἶν' σιγμὴ παντάπασι, δὲν εἶναι
κόσμου μέρος,

δὲν εἶναι τόπου μέγεθος, ποῦ δὲν ὀρίζ'
ὁ Ἑρως.

καὶ διὰ τοῦτο σέκεται ἔς τὸ φυσικότου
κάλλος

αὐτὸς ὁ πολυσύνθετος ὁ κόσμος ὁ μεγά-
λος.

ἀλλεῶς ἐγώ. ἂν ἔλειπα, ἢ τῶρ ἂν λείψ'
ὀλίγο,

ἔς τὸ χάος τὸ ἀσύστατο τὸ πᾶν εὐθύς τὸ
πνίγω.

ἢ χάρ ἢ ἀτελείωτη, 'ποῦ χύνετ' ἀπ' ἐμέ-
να,

κρατεῖ, καὶ σφίγκει σιβαρὰ, καὶ δένει
τὸ καθένα.

αὐτ' εἶν' ἐκεῖν' ἢ ἀφθαρτη, καὶ σερεὰ,
καὶ μία,

καὶ πάντοτ' ἀμετάβλητη, κ' αἰώνια φι-
λία.

αὐτὴ καὶ τὸ μικρότατο, αὐτὴ καὶ τὸ με-
γάλο

τὰ σπρώχνει ἀπατάπαυσα. καὶ τό' να
σέρνει τ' ἄλλο.

καθὼς ἔς τὸν κύκλον τοῦ χοροῦ λαλοῦν
οἱ λαλητάδες,

καὶ ἴσια πρὸς τὸ λάλημα πιδοῦν οἱ χο-
ρευτάδες!

καὶ ὁ καθένας σέρνεται, καὶ σέρνει τὸν
καθένα.

κιὼ ἕνας ὅλους τοὺς τραβᾶ, καὶ ὄλοιτους
τὸν ἕνα,

ἔτζι κ' ἐγὼ 'ς τὸ πᾶν λαλῶ, καὶ πρὸς
τὸ λάλημάμου

γυρνοῦν ὀρθὰ τὰ κτίσματα κατὰ τὸ θε-
λημάμου.

οἱ ἥλιοι σέρνουν πλάνητας, κομήτας σέρ-
νουν χίλιους,

κ' οἱ πλάνητες ἀντίστροφᾶ, καὶ οἱ κομή-
τες ἥλιους.

τὸ κάθε ἄστρο σέρνεται, καὶ σέρνει τὸ
καθένα.

τὸ ἕνα ὅλα τὰ τραβᾶ, καὶ ὄλατους τὸ
ἕνα.

ἰδὲ ρυθμὸν ἰσόρροπον. σοχάσου ἀρμο-
νίαν,

καὶ τάξην ἀπαράβατην χωρὶς ἀνωμα-
λίαν.

ποιὸς εἶδεν ἥλιον ποτὲ, ἢ πλάνητα ἢ
ἀλλάξῃ

'ς τὸν γῦροντου τὸν ἀναρχὸν τοῦ δρόμου-
του τὴν τάξῃ;

νὰ ἔβγῃ ἀπ' τὸ κέντρον ; ἢ ἀφήσῃ τὴν
 ἑξίαν ;
 νὰ τρέχῃ ἀχαλίνωτα παντοῦ ἕως τὴν ἀπει-
 ρίαν ;
 καθὼς τὸ χέρι συγκινεῖ τὴν πέτρα ἕως τὴ
 σφενδύνη,
 καὶ μὲ τὴν ἴδιαν κίνησιν καὶ σέρνει καὶ
 ἀμπόνει,
 κ' ἡ πέτρα ὅλη ἐνταυτῷ καὶ μέσα, κ'
 ἔξω κλίνει,
 καὶ δι' αὐτὸ βιάζεται, ἕως τὸν γύρουντες
 νὰ μείνῃ,
 ἔττι τὸ χέριμου παντοῦ τὰ πάντα σφεν-
 δονίζει,
 καὶ πάντοτε ἕως τοὺς γύρους τοὺς ἴδιους
 τὰ γυρίζει.
 ὅθεν παντοῦ ἔναι ὁμοία, καὶ ἴδια ἕως τὴν
 ἀράδα
 ἢ ἄργητα τῶν γύρωντους, καὶ ἢ ὀγλι-
 γωράδα.
 κ' αἰώνια ἕως τὸ ἀπειρο καὶ τρέχουν, καὶ
 ἄτρεχουν
 κατὰ τὸν ἀπαράλλακτον τὸν τύπον, ὅπου
 ἔχουν.

Ἐγὼ βιάζω πάντοτε τὸν ἀφαντοῦ ἀέ-
 ρα
 νὰ σέρνῃ ἀπ' τὸν ἥλιον ἀκτίναϊς κάθε
 μέρα,
 καὶ ἤσυχ' ἀκατάπαυσα ἔς τὴ γῆσας νὰ
 ταῖς χύνει,
 κ' ἢ γῆ τὰ μαῦρα σπλάχνατις ὕ' ἀνοίγει,
 νὰ ταῖς πίνει.
 διὰ ἐμέν' ἀχόρτασα βυζάνει ὁ ἀέρας
 ἀχνούς ἀπὸ ταῖς θάλασσαις τῆς γῆϊνις
 τῆς σφαιρας,
 καὶ οἱ ἀχνοὶ ἀντίσροφα βροχαῖς ποτάμια
 βρέχουν,
 κ' ἀπὸ τὰ ὕψη πέφτοντας, ἔς τῆς γῆς τὴν
 ὄψην τρέχουν.
 ἢ ἔξαφνα πυκνώνονται, πετρώνονται, καὶ
 πήζουσι,
 καὶ χαλαζώνουσι ἄλλοτε, καὶ ἄλλοτε
 χιονίζουσι.
 ἐγὼ βροντῶ ἔς τὰ σύννεφα, κ' ἀσράφτω
 ἔς τὸν ἀέρα,
 κ' ἀσροπελέκια φλογερά χτυπῶ ἔς τὴν
 ἀτμοσφαῖρα.

ἐγ' ὅλα τ' ἄλλ' αἴρια κοντολογῆς τὰ
 κάμνω,
 χωρὶς ποτὲ παντάπασι ἔς τὰ ἔργα ν' ἀπο-
 κάμνω.

Ποῦ εἶν' αὐτὸς ὁ βάσκανος ὁ Μῶμος, καὶ
 δὲν βλέπει
 αὐτὰ τὰ μεγαλεῖτα μου τὰ τόσα, καθὼς
 πρέπει;

ποῖος θεὸς Ὀλύμπιος ἔμπορεῖ ν' ἀποκο-
 τήσῃ
 τὸν ἑαυτόντου πάντολμα μ' ἐμένα νὰ
 μετρήσῃ;

ἢ ποῖος, εἶπέμε φίλεμου, μὲ ὄλητου τῆ
 χάρι
 δὲν τρέμει τὸ φρικτότατο ἐτοῦτο μου δο-
 ξάρι;

αὐτὸ τὸν μεγαλώτατον τὸν Δία τὸν βιά-
 ζει
 αἰώνι ἀπὸ σχήματα εἰς σχήματα ν' ἀλ-
 λάζει,

νὰ παραιτεῖ τὸν κεραυνὸν, νὰ ρίχνει τὴν
 Αἰγίδα, (ζ)
 καὶ κύκνος ἄσπρος νὰ πετᾷ ἔς τὴ Λάκαινα
 τὴ Λήδα, (η)

ἢ ταῦρος νὰ μορφώνεται, καὶ νὰ ὄρμαῖ
 κατόπι
 ἔς τὴν κόρην τοῦ Ἀγῆνορα τὴν ἔυμορφη
 Εὐρώπη, (θ)
 ἢ σὰν βροχὴ χρυσὴ λεπτὴ ψιλὰ ψιλὰ νὰ
 τρέχει,
 καὶ τῆς Δανάης (ι) τ' ἀπαλὰ τὰ σῆθη νὰ
 τὰ βρέχει,
 ἢ τέλος τραγοσάτυρος μὲ κέρατα νὰ γέ-
 νη,
 καὶ εἰς τὴν Ἀντιώπητου (κ) κρυφὰ νὰ
 καταϊβαίνει.
 ποῖος ἄραγε τὸν Πλούτωνα τὸν ἄγριον
 κεντρώνει,
 νὰ κλέπτει μὲς τὸν Τάρταρον τὴν κόρην
 Περσεφόνη; (λ)
 ἔτοῦτο, φίλε, τοὺς θεοὺς! ἔτοῦτο τοὺς
 δαμάζει,
 καθὼς παντοῦ ὁ Ὀλύμπος, καὶ ὁ Ἀΐδης τὸ
 φρονάζει.
 λοιπὸν ἀπ' τὰ οὐράνια ἔς τὴν γῆν ἄς
 καταϊβοῦμε,
 καὶ ἐδῶ τὰ μεγαλεῖα μου τ' ἀθάνατ' ἄς
 ἰδοῦμε.

σήκωσε τώρα, κι ἄνοιξε τὰ μάτια σου,
 καὶ δόρει
 αὐτοὺς τοὺς πύργους τῶν πετρῶν, ὅπου
 τοὺς λέγουν ὄρη,
 ποῦ ἔχουν εἰς τὴν ἄβυσσον ζημέναις ταῖς
 ποδιαῖστους,
 καὶ ᾗ τ' οὐρανοῦ τὰ σύννεφα χτυποῦν
 ἢ κορυφέςτους.
 καταίβα μὲς τὰ σπλάχνατους τὰ κα-
 τατειλιγμένα,
 καὶ σκάλισέτα εὐμορφα, κ' ἰδέτ' ἀπ'
 ἓνα ἓνα.
 ἰδὲ παντοῦ ταῖς φλέβαιστους. ἰδὲ ταῖς
 ἀρτηρίαις,
 καὶ βλέπε τῶν πλασμάτων μου ταῖς τό-
 σαις ἀπειρίαις.
 σοχάσου πῶς τὰ ἄφαντα ἐκεῖνα σωμα-
 τάκια
 μὲ ὅλα τὰ διάφορα μικράτους σχηματά-
 κια
 ἀπ' τὴν φιλίαν σπρόχουνται, καὶ σέρνον-
 ται μὲ βίαν,
 καὶ πλάθουν τῶν μετάλλωνσας τὴν τό-
 σην ἀπειρίαν.

πῶς ἀπὸ μίαν δύναμιν Ἐρωτικὴν ἀρχί-
ζουσι,

καὶ τόσα γένη ἄπειρα, καὶ εἶδη σχημα-
τίζουσι,

τὰ μὲν ῥευστὰ, τὰ δὲ πικτὰ, μὲ τόση
συμμετρία,

μὲ ἄπειραις ποιότηταις, καὶ χρώματα
μυρία.

τὸ ἓνα πλάθεται πυρὸν, τὸ ἄλλο ἀρμυ-
ρίζει,

τὸ ἄλλο γίνεται ζυφόν, καὶ τ' ἄλλο τοῦ
ξυνίζει.

ἐτοῦτο πάλε βάφεται μὲ γαλανὴν ἄσπε-
ράδα,

καὶ ἐκεῖνο χρωματίζεται μὲ σκοτεινὴν μαυ-
ράδα.

τὸ ἄλλο δείχνει κύτρινον, τὸ ἄλλο πρασ-
σινίζει,

τὸ ἄλλο φαίνεται ἄλυκον, καὶ τ' ἄλλο κο-
κινίζει.

καὶ τ' ἄλλ' ἄλλεῶς, καὶ ἄλλοιῶτικα κατὰ
τὴν θέλησίν μου

ἢ τὴν φύσιν σχηματίζονται ἀπὸ τὴν δύ-
ναμίν μου.

ἄν θέλεις, δάφνης φόρεσε ἀνθόπλεκτι
κορώνα,

ἀναίβ' ἀπάν' ἔς τὸν Παρνασσόν, (μ) κι ἀπάν'
ἔς τὸν Ἑλικῶνα, (ν)

προσκάλεσε ταῖς ψάλτραις μου ταῖς Μού-
σαις, νὰ προβάλλουν.

εἰπέταις μὲ τῇ λύρατος αὐτὰ νὰ σὲ τα
ψάλλουν,

καὶ ἄκουσε πλατύτερα, τί τάχα κατορθό-
νει

εἰς τὰ βουνὰ ὁ Ἐρωτας, κ' ἡ δύναμήτου
μόνη.

Τώρα ὄρθ' αὐτὸ μάτισου ἀπ' τῶν βουνῶν
τὰ ὕψη

ἔς τῆς γῆς αὐτῆς τὸ πρόσωπο γυρίζοντας,
ἄς σκύψη,

καὶ ἄς περιεργάζεται παντοῦ ταῖς πεδιά-
δαις,

τοὺς λόφους τοὺς πολύκιμους, καὶ ταῖς βα-
θυαῖς κοιλάδαις.

Θορεῖς αὐτὴν τὴν πράσινην, καὶ ἀνθηρὴν
εἰκόνα,

ἔπου πάντ' ἀνανεύεται κατόπ' ἀπ' τὸν
χειμῶνα;

τὰ δένδρα τὰ πολλύφυλλα, τὰ χόρτα τ'
 ἀπλωμένα,
 ἔπου τῶρα μὲς τὴν ἀνοιξὴ μὲ τ' ἀνθ' εἶν'
 κεντημένα ;
 ἰδέτα, πῶς οἱ Ζέφυροι σιγὰ σιγὰ τὰ ἔγκι-
 ζουν,
 κ' ἐκεῖνα κυματίζοντας, μὲ ἀρμονίαν
 τρύζουν.
 ἰδὲ, πῶς ἀποπάνωθεν συχνογλυσροῦν ἢ
 αὔρες,
 καὶ συγκερνοῦν τὸν ἥλιον, καὶ ταῖς πυραῖς
 του λαύραις.
 γνωρίζεις ποιοῦς ζωγράφισε τὸ μέγα τοῦ-
 το κάλλος ;
 ἐγὼ ἀφεύκτως βέβαια ὁ Ἑρως, κί ὄχι
 ἄλλος.
 βλέπεις αὐτὸ τὸ ἀφθαρτο, καὶ φλογερὸ
 δοξάρι ;
 καὶ τοῦτο τὸ μικρότατο, καὶ μυτερὸ κον-
 τάρι ;
 μ' αὐτὰ τὰ θυώμου ὄργανα τὴν ἀνοιξὴ
 ἀρχίζω,
 κ' εὐθύς τῆς γῆς τὸ πρόσωπο παντοῦ τὸ
 ζωγραφίζω.

πετῶ 'ς ταῖς ρίζαις τῶν φυτῶν, καὶ τὸ
 δοξάρι πιάνω,
 καὶ βάνω τὸ κοντάριμου 'ς τὴν κόρδατου
 ἀπάνω,
 καὶ σέρνοντάστην ἡσυχά, ἐδῶ κ' ἐκεῖ
 σκοπεύω,
 καὶ κάθε ρίζαν πάντοτε ταῖσια σαί-
 τεύω.
 καθὼς διψάδας δάγκαμα τὸ σῶμα τὸ φλο-
 γίζει,
 κι ἐπὸ τῆ δίψα καίγεται, καὶ τὸ νερὸ
 τζυρίζει.
 καὶ ὅσο ἀκατάπαυσα λαχταρισὰ τὸ πί-
 νει,
 τόσο διψᾷ περισσότερο, κ' ἢ δίψατου δὲν
 σβύνει,
 ταῖδια κ' ἢ πολύκλονες ἢ ρίζες πλιγω-
 μένες,
 κι ἀπὸ ταῖς φλόγαις τῆς πλιγῆς παντοῦ
 καταναμμένες
 διφοῦν, βυζάνουν, καὶ ρουφοῦν μ' ὄρμην,
 ἐπιβίριαν
 ἀποπαντοῦ ἀχόρτασα τῆς γῆς τὴν ὑγρα-
 σίαν.

ἢ ὑγρασία ὕστερα ἔς ταῖς φλέβαις τους συρ-
μένη,

ἀπὸ πολλοὺς λαβύρινθους ἔς ταῖς ἀκραις
ἀναιβαίνει,

καὶ πλάθει τ' ἀπειρόχρωμα λουλοῖδια, καὶ
τὰ φύλλα

εἰς τὰ φυτὰ τὰ κάρπιμα, κ' εἰς τ' ἄκαρ-
πα τὰ ξύλα.

ιδὲ λοιπὸν ἢ γήϊνη πρισσινωπὴ εἰκόνα
μὲ ποῖον τρόπον βάφεται εἰς ὄλον τὸν
αἰῶνα.

καὶ ὅσ' ὁ Κρόνος (Ξ) ὁ ἐχθρὸς μὲ τὸ δρε-
πάνι ξύνει

αὐταῖς τῆς γῆς ταῖς ζωγραφιαῖς, καὶ πάν-
τοτε ταῖς σβύνει,

τόσο κ' ἐγὼ ἀκούρασα μὲ τὸν σοφὸν μου
τρόπον

αἰῶνια ἔς τὸ πείσματος ταῖς βάνω εἰς τὸν
τόπον.

ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πάγκακος, κ' ἐπίβουλος
πασχίζει

τοὺς κόπους μ' ὄλους σύρριζα νὰ τοὺς κα-
ταθερίζει,

ἔγὼ σοφὰ προνόησα, κ' ἐβλάψισα τὸν
 σπόρον,
 καὶ τοῦτον τὸν διόρισα εἰς ταῖς ὄρμαῖς του
 ὄρον.
 αὐτὸς τῶν δένδρων, καὶ φυτῶν τὸ ἔμβρυο
 τὸ ἔχει,
 καὶ ἀπ' ταῖς κρυφαῖς ἐπιβουλαῖς τοῦ Κρόνου
 τὸ προσέχει.
 καὶ ἄκουσε τὴν τέχνην μου τὸ πόθεν,
 πῶς ἀρχίζω,
 καὶ πλάθοντας τὸ ἔμβρυο, τὸν σπόρον
 σχηματίζω.
 ἔχω φυτὰ ἀρσενικά, καὶ θηλυκὰ πλα-
 σμένα,
 καὶ ἄλλα Ἑρμαφρόδιτα. (*) ἔς τὸ γένος
 ἐνωμένα,
 καὶ ὅλα ἔχουν ἔς τ' ἀνθητοὺς τὰ σπερμο-
 γόνα μέλι
 ὀργανισμένα, κ' ἔτοιμα εἰς τ' ἀφευκτά
 μου τέλη.
 τὰ πρῶτα ἔχουν διηλαδὴ τὰ μέλι χωρι-
 σμένα,
 ἀρσενικά ἢ θηλυκὰ ἔς τὸ εἶδος του καθέ-
 να.

(*) Ἀρσενικοθήλυκα.

ἀλλὰ τὰ Ἑρμαφρόδιτα εἶν' ὅλα φορτω-
μένα

μ' ἀρσενικά, καὶ θηλυκὰ μαζῇ κατοικημένα.

ἀφοῦ λοιπὸν αὐτὰ τὰ δυνά μές τ' ἀνθι
ώριμάσουν,

καὶ εἰς τὴν ἕβηντους ἔρθουν, κ' εἰς τὴν
ἀκμήντους φθάσουν,

ἐγὼ μὲ τὴ σαΐταμου ὀρμῶ, καὶ τ' ἀγκυλόνω,

κ' εἰς τὸν γλυκὸν Ὑμέλαιου (ο) ἀμέσως
τ' ἀνταμόνω,

καὶ τότε ἐκεῖ ἔς τὸν ὄργασμὸν τ' ἀρσενικό
κυρίζει,

τὴν σκόνην τὴν σπερματικὴν ἔς τὸ θηλυκό
σκορπίζει,

καὶ γίνεται ἡ σύλληψι τοῦ τρυφεροῦ ἐμβρύου,

καὶ σπóρος σχηματίζεται τοῦ εἴδους τοῦ ὁμοίου.

Ἐλ' ἀπεδῶ προβαίνοντας, ἀλλοῦ ἄς μεταβοῦμε,

καὶ τ' ἄλλαμου τὰ θαύματα προσεκτικῶς ἴδοῦμε.

κυττάξεις κάποια σώματα πλασμένα ἕς
 ἄλλον τρόπον,
 ἔπου τρέχουν ἀκατάπαυσα ἀπ' ἕναν ἕς ἄλ-
 λον τόπον·
 λοιπὸν αὐτὰ τὰ μὲν πετοῦν, καὶ τὸν αἶρα
 σχίζουσι,
 καὶ λάμνοντας μὲ τὰ φτερά ἕς τὰ ὕψη
 ἀρμενίζουσι,
 ἄλλα δὲ πάλε περπατοῦν ἕς τὴν γῆν ἀπά-
 νω μόνουσι,
 πυκνὰ συνανταλλάζοντας τῶν ποδαριῶν
 τὸν κλόνουσι,
 καὶ ἄλλα ἔρποντας, γλυστροῦσι. καὶ σέρ-
 νονται ἕς τὸ χῶμα,
 κινῶντας, καὶ τεινάζοντας τ' ἀσύλωτό-
 τουσι σῶμα.
 καὶ ἄλλα τέλος κολυμποῦσι, ἀφροῦ ἢ γῆ
 ἐξάβη,
 εἰς τῶν λιμνῶν, καὶ ποταμῶν, καὶ θα-
 λασσῶν τὰ βάθη.
 ἰδὲ παντοῦ τὸ πλῆθος τους, τὸ μέγεθος,
 τὸ σχῆμα,
 καὶ ὅλ' ἀπλῶς τὰ εἶδη τους εἰς κάθε τόπου
 κλήμα.

εἰπέμε, τί σε φαίνονται; τάχ' ἄραγε δὲν
φρίττει

ὁ νοῦς σου, μεγαλύνοντας τὸν θαυμαστὸν
τεχνίτη;

τίνος εἶν' ἔργα ἔλ' αὐτά; καὶ ποιὸς τὰ
σχηματίζει;

καὶ ποῖος, ὅταν χάνονται, εὐθύς τ' ἀνα-
καινίζει;

ὅλα μὲ σώματ' ἄπειρα βοοῦν εἰς κάθε μέ-
ρος,

πῶς τούτων ὅλων αἴτιος, καὶ πλάσης εἶν'
ὁ Ἑρῶξ.

ἐγὼ ἀπ' τὸν ἐλέφαντα τὸν μέγαν ἀρχι-
νῶντας,

καὶ ἕως τὸν μικρότατον τὸν ψῦλλον κα-
ταντῶντας!

ἀπὸ ταῖς γιγαντόσωμαις ταῖς φάλευναις
ἐκείναις

καὶ ἕως ταῖς λεπτόταταις αὐταῖς ταῖς ὑπε-
ρίναις

τὰ συλλαμβάνω, τὰ γεννῶ, τὰ θρέφω,
τὰ βυζάνω,

καὶ τ' ἀναθρέφω πρόθυμα, ἕως ὅπου τ'
αὐξάνω,

καὶ τότε πλέον κάθονται, καὶ τὸ δοξάβ
 ἀρπάζω,
 κ' εἰς ὅλα λαύραις, καὶ φωτιᾶις, καὶ σαϊ-
 τιᾶις τεινάζω.
 κ' ἐκεῖν' ἀπὸ ταῖς φλόγαις μου, σὰν θειά-
 φρι, ἀναμμένα,
 ἀρσενικὰ, καὶ θηλυκὰ ὄρμουζ ζευγαρω-
 μένα,
 καὶ μεταδίδουν ταῖς φωτιᾶις, καὶ ταῖς
 ἀντιδανείζουν.
 καὶ σβύνοντας ταῖς λαύραις τους, τὸ εἶ-
 δος τους ἀνθίζουν,
 δὲν εἶναι ζῶο ἄγριο, ἢ ἡμερο ἔς τὴ φύ-
 ση,
 ὅπου αὐταῖς ταῖς φλόγαις μου νὰ φύγ', ἢ
 νὰ πιδήση.
 δὲν εἶναι ζῶο ἄλογο, ἢ λογικὸ ἔς τὴ φύ-
 ση
 ὅπου αὐταῖς ταῖς φλόγαις μου ποτὲ νὰ
 ταῖς νικήση.
 ὅλα παντοῦ αἰώνια μὲ φόβον, καὶ μὲ
 τρόμον
 εἰς τοῦτον ὑποτάζονται τὸν φλογερόν μου
 νόμον.

τὸν προσκυνῶ ἢ ἀνατολῇ, τὸν προσκυνεῖ
ἢ δύσις,

τὸν φρίττει, καὶ τὸν σέβεται τοῦ κόσ-
μου ὅλ' ἢ φύσις.

ποιὸς τάχ' ἀπὸ τὸν Ἑρώτα, ἔς τὸ πᾶν
θεὸς εἶν' ἄλλος

πλέον σεμνός, καὶ σοβαρός, κ' αἰώνια-
μεγάλος;

Εἶπεν αὐτὰ, καὶ πήδησεν εὐθύς μετ' ὃ
δοξάρι,

καὶ μ' ἀγκιξε, καὶ μ' ἔχυσε τὴν ἄφθαρ-
τήτου χάρι,

καὶ πέταξεν, ἀσράφτοντας ταῖς φλόγαις,
καὶ τὸ φῶς του

κ' ἐπῆγε ἔς ταῖς γλυκύταταις ἀγκάλαις
τῆς μητρός του.

Σημειώματα εἰς τὸν Ἀπολο- γεμενον.

Αὐτὸ τὸ μικρὸ ποιημάτι, ὅπερ ἔχει ὅλο-
το μέγεθος τῆς ἐποποιίας, εἶναι φυ-
σιολογία· ἐδὼ ψάλλει ὁ ποιητὴς ἐκεί-
νην τὴν ἄφθαρτην δύναμιν τὴν συρτικὴν,
καὶ συνθετικὴν τῶν σωμάτων· τὴν ὁποίαν
ὁ πλάσης θεὸς εἰς ὅλα τὰ σώματα
τὴν ἔδωκε· τέτην ὁ Ἡσίοδος τὴν εἶπεν
Ἐρωτα, ὁ Ἐμπεδοκλῆς φιλίαν, ὁ
Νεύτονας Σύρσιν, καὶ οἱ Χημικοὶ Συμ-
πάθειαν.

(α) Ὁ Μῶμος ἦταν θεός· ἰὸς τῆ Ὑπνῆ
καὶ τῆς Νύχτας· ἀχιμώτατος, μικρομάτος,
καὶ τῆ ἄλλην δουλειάν δὲν εἶχεν, παρὰ νὰ πα-
ρατηρῆ τὰ ἔργα τῶν θεῶν, καὶ τῶν ἀνθρώπων,
καὶ νὰ τὰ μέμψεται, κατηγορῶντας τα, καὶ
ἐλέγχοντάς τα.

(β) Ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν δώσει
τὸ μῆλον.

(γ) Ὁ βαθύτατος, καὶ σκοτεινότητος τόπος τῆ ἄδι· ὅπερ ἦταν οἱ Τιτᾶνες καταδικασμένοι.

(δ) Ποταμὸς φλόχινος τῆ ἄδι, ἀρμοδιότητι μεταφορικῆ οἰομασίᾳ τῆ τοπίᾳ.

(ε) Ἡ ἐρινύες ἦταν θυγατέρες τῆ ἄδι· ταῖς ἰσορῆν βασιῶντας φλογεραῖς λαμπάδαῖς, ἀφρισμέναις σάν λυσσιασμέναις, φυσῶντας φωτιαῖς ἀπὸ τὸ στόματες, καὶ ἀπὸ τὰ μάτιατες, ἔχοντας ὄλο φίδια ἀντὶ τρίχες εἰς τὸ κεφάλιτες· ἦταν δὲ ὅλες τρεῖς Ἀλυκτώ, Μεγαῖρα, καὶ Τισιφῶνι.

(ς) Αἰγίδα ἔλεγαν τὴν ἀσπίδα τῆ Δία. ἀπὸ ἢ Ἀμάθεια γίδα, ὅπερ τὸν ἐβύζαξεν, ἐφόρησεν, αὐτὸς γδαίροντάς τιν, ἐπῆρε τὸ δέρματος, καὶ ἔνδυσε μὲ αὐτὸ τὴν ἀσπίδατε. ἀπὸ τὸ αἰγίς λοιπὸν, ὅπερ διλεῖ Ἑλληνικὰ τὸ δέρμα τῆς γίδας, ὀνομάσθηκεν αἰγίς ἢ ἀσπίδα.

(ζ) Ἰδὲ τὸ (λ) σημεῖωμα τῆς Παρηγοριᾶς.

(θ) Ὁ Δίας ἔγινε ταῦρος, καὶ πιγαίνοντας εἰς τὴν Φοινίκην, ἄρπαξε τὴν Εὐρώπην κόριν τῆ Ἀγίνορα. καὶ ἔτρε βασιῶντας τιν εἰς ταῖς πλάταις τε, τὴν ἔφερε, πλέγωντας τὴν Θάλασσαν, εἰς τὴν Κρήτην.

(ι) Ο Ἀκρίσιος ὁ πατέρας τῆς Δανάης, ἐπειδὴ ὁ Χρῆσιμος τὸν εἶπεν, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς Δανάης θὰ τὸν ἐξώσῃ ἀπὸ τοῦ θρόνου γε, ἔκλεισε τὴν Δανάην ἀκομὴ ἀνύπανδρον εἰς ἕνα σιδερένιον κοιτῶνα. Οὗ Δίας ἔγινε Χρυσὴ βροχὴ, καὶ ἀπὸ τῆν καπνοδόχην ἔπεσεν εἰς τῆς κόρυφης τῆς, καὶ σμιγόμενος μὲ αὐτὴν, ἐγέννησε τὴν Περσεά.

(κ) Ἡ Ἀντιώπη ἦταν θυγατέρα τῆ βασιλέα τῶν Θηβῶν.

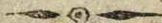
(λ) Ἰδὲ τὸ (α) σημεῖωμα τῆ Γράμματος.

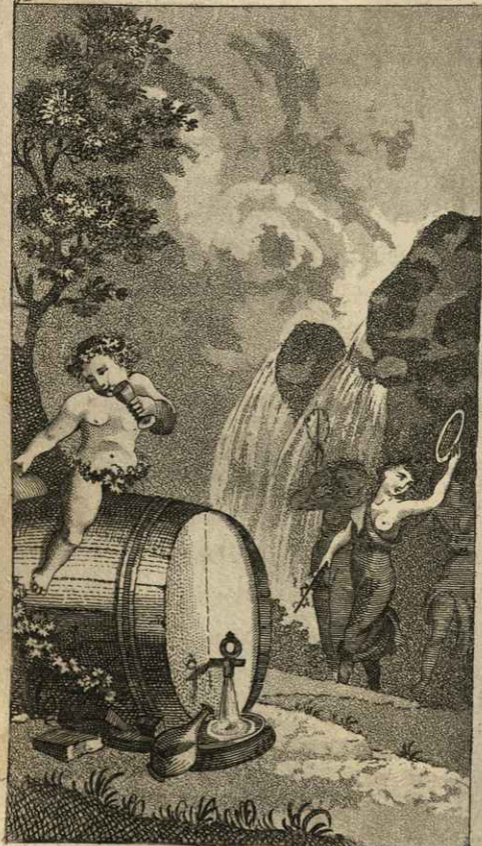
(μ) Οὗ παρασός, ὅπῃ τῶρα λέγεται Διάκορα, ἦταν κατοικητήριον τῶν Μεσῶν.

(ν) Καὶ ὁ Ἐλικῶνας εἶναι βενόν, ὅπῃ ἐκατοικῆσαν ἡ Μέσες.

(ξ) Οὗ Κρόνος ἦταν υἱὸς τῆ ἑρανῆ καὶ τῆς γῆς· εἶναι δὲ ὁ Χρόνος, ἦγεν ὁ Καιρός, ὁ ὁποῖος ὅλα τὰ φθείρει. τὸν ζωγράφου πτέρωτόν, διατὶ φεύγει, καὶ μὲ ἕνα δρεπάκι εἰς τὸ χέρι, σημεῖον τῆς φθορᾶς, ὅπῃ προξενεῖ.

(ο) Ὑμέναιος ὁ θεὸς ὁ ἔφορος τῆ γάμου, καὶ μετανομαστικᾶ αὐτὸς ὁ γάμος.

Βακχικά

Βαρελλοθήκη.

Εξω ἔξω τὰ βιβλία.
 ἴς τὴ φωτιά ἢ φλυαρία.
 λέξεις! λόγοι! ὅλα κάτω.
 τί τουκάκου τὰ φυλάττω;
 τὸν Ἀπόλλωνα τούς (*) ῥίξε,
 καὶ ταῖς Μούσαις ὅλαις πνίξε.
 τὴν πικρὴν τούς δάφνην καῦσε,
 κι ἄπ' τοὺς κόπους πλέον παῦσε.
 βάλε Βάκχον, καὶ Μαινάδαις, (**)
 καὶ βαρέλλια μυριάδαις,
 νὰ γενῆ βαρελλοθήκη
 ἢ χρυσὴ βιβλιοθήκη.

(*) Ὁ Ἀπόλλωνας ἦταν υἱὸς τῆ Δία καὶ τῆς Λητῆς· τὸν εἶχαν ἔφορον τῶν Μουσῶν. ἦταν ἡ δάφνη εἰς αὐτὸν ἀφιερωμένη· εἶναι θεὸς τῆς ποιητικῆς, ἰατρικῆς, μουσικῆς καὶ τῶν ἄλλων μαθησέων.

(**) Ἰδὲ τὸ (κ) σημεῖωμα τῆ Φιλείματος.

ὁ κισσὸς ἄς πρασσινίση,
 καὶ τὸ κλῆμα ἄς ἀνδίση,
 νὰ γλυκάνη τὸ σαφύλι
 τὰ πικράμου τοῦτα χεῖλι.
 μήμη μὴ τὸ καλαμάρι,
 μον κανάτα, καὶ πιθάρι.
 μὴ κοντήλι, μον κροντήρι,
 καὶ γαβάθα, καὶ ποτήρι.
 κ' ἔτ'ζι πλέον νὰ καθήσω,
 νὰ χαρῶ, νὰ εὐθυμήσω
 μὲ τὸν Βάκχον μου τὸν φίλον
 ἔς τῆς βαρέλλας μου τὸν τῦλον.

Κατάρρα.

Νὰ μὴ φθάσω, νὰ μὴ ζήσω,
 ἂν μιὰ μέρα δὲν μεθύσω.
 κι ἂν παιθάνω, νὰ παιθάνω
 ἔς τὸ ποτήριμου ἀπάνω.

τὴν ἀμέθυστον ζωήμου
 νὰ τὴν ἔχουν οἱ ἐχθροίμου.
 μὸν ἐκεῖνοι, ὅσο ζήσουν,
 νὰ μὴ φθάσουν νὰ μεθήσουν.
 ὅπ' ὁ Βάκχος δὲν σφυρίζει,
 κ' ἡ ποτήρα δὲν γυρίζει,
 ἡ ζωὴ ἔ'ν' τηλιθεία
 αἰωνία τυραννία.

Μακαριότητα.

Ὄταν πίνω τὸ κρασάκι
 ἔς τὸ χρυσόμου ποτηράκι,
 καὶ ὁ νοῦς μου ζαλιζῆ,
 τότε ἀρχίζω, καὶ χορεύω,
 καὶ γελῶ, καὶ χωρατεύω,
 κ' ἡ ζωὴ μ' εὐχαρισεῖ.
 τότε παύουν ἡ φροτίδες.
 τότε σβύνουν ἡ ἐλπίδες.
 τότε φεύγουν οἱ καπνοί.

κ' ἡ καρδιά μου γαληνίζει,
 καὶ τὸ σῆθος μου ἀρχίζει
 ν' ἀνασαίνει! ν' ἀναπνεῖ.
 γιὰ τὸν κόσμον δέν με μέλει!
 ἄς γυρίζει, ὅπως θέλει.

τὸ κρασάκιμου νὰ ζεῖ.
 ἡ κανάτα νὰ μὴ σύψη.
 ἀπ' τὸ πλάγι νὰ μὴ λείψη.
 ν' ἀπαιθάνομε μαζή.
 ὅσο ἔχω τοῦτον, τοῦτον
 τὸν ἀκένωτόν μου πλοῦτον,
 κι ὅσο πίνω, καὶ ρουφῶ.
 ὅλα σκύβαλα τὰ ἔχω.
 εἰς κανένα δὲν προσέχω,
 καὶ κανένα δὲν ψιφῶ.

Μεθύσι.

Νὰ μεθύσω! νὰ μεθύσω,
τὴν καρδιά μου νὰ δροσίσω,
καὶ τὸν νοῦν μου νὰ ζαλίσω,
τὰ κακὰ ν' ἀλισμονήσω.

νὰ μεθύσω! νὰ μεθύσω,
ταῖς φροντίδαις μου ν' ἀφήσω,
ταῖς ἐλπίδαις νὰ πατήσω,
κι ἀδιάφορος νὰ ζήσω.

νὰ μεθύσω! νὰ μεθύσω,
νὰ χαρῶ, νὰ τραγουδήσω,
νὰ χορέψω, νὰ πιθῶ,
νὰ φωνάζω, νὰ λαλήσω.

νὰ μεθύσω! νὰ μεθύσω,
εἰς τὰ κάλλι νὰ ὀρμήσω,
τρυφερά νὰ τὰ φιλήσω,
καὶ ἐκεῖ νὰ ξεψυχήσω.

Κέρασμα.

Εἴ χού! ἔλαζε.

φέρτε, κέραζε.

βάλτε νὰ πιούμε.

νὰ εὐφρανθοῦμε.

πλώσκαμου πέρνα.

χῦνε, καὶ κέρνα.

φέρ νά σε σφίξω,

νά σε σφυρίζω.

λύπες, καὶ πόνοι

ἀνθρωποφόνοι

φύγετ'. ἀφῆτε.

πᾶτε. χαθῆτε.

ἔξω πτωχεΐα!

ἔξω ἀχρεΐα.

ἐγὼ 'μαι Κροΐσος, (*)

καὶ πλέεν ἴσως,

(*) Αὐτὸς ἦταν ἕνας βασιλεὺς τῆς Λυδίας
πάμπλουτος.

τῶρα πισεύω,
 πῶς βασιλεύω.
 τῶρα νομίζω,
 τὸ πᾶν ὀρίζω.
 ἔ! χού! ἐλάσσε.
 μετακεράσσε.
 βάλτε, νὰ πιούμε,
 νὰ εὐφρανθοῦμε.

Λιτανία.

Πτώχειας κυβερνήτρα,
 πτωχῶν παρηγορήτρα,
 κακῶν ἀλησμοσύνη,
 δυσυχιῶν γαλήνη,
 τῆς λύπης ἰατρεία,
 τῶν πόνων ἵσυχία,
 ἀνάπαυση φροντίδων,
 πηγὴ καλῶν ἐλπίδων,
 μελίγλωσση Σειρήνα,
 γλυκόσομη Λαΐνα,
 γεμάτη πρόφθασέμε.
 γεμάτη ἔλα βρέμε.

Α' διαφορία.

Ο'χ! ζωήμου.

τί ζωήμου;

τί σενάζω θλιβερά;

τούτο νέου

δέ' ναι πλέον.

θα' παιθάνω μιαφορά.

ὅσον ὅμως

νά' ρθ' ὁ νόμος

τοῦ θανάτου ὁ πικρὸς,

ἄς πιδήξω,

ν' ἀποδείξω,

πῶς δὲν εἶμ' ἐγὼ νεκρὸς.

λέγε λύρα,

πρὶν ἢ μοίρα

μᾶς προφθάσ' ἢ σκοτεινὴ,

νά' χαροῦμε.

ὅσο ζοῦμε,

τὴ γλυκῆσου τὴ φωνή.

Βάκχε χῦνε.

φίλε πίνε.

πίνε, λέγω, ρουφισά
ὤστον πάτο
το γεμάτο

τὸ ποτῆριστου σωσά.
κι ὅταν θέλει,
δένμας μέλει,
καὶ ὁ Χάρος ἄς ἐρθῆ,
καὶ τὸ σῶμα
μέσ τὸ χῶμα,
μέσ τὸν τάφον ἄς συρθῆ.

Φαγοπότι.

Βάλτε φίλοι μέσ τῆ βρύση
τὸ κρασίμας νὰ δροσίση,
καὶ ερωθῆτε καταγῆς,
κατὰ τάξην, ὤστον πάτο
εἰς τὸν ἴσκιον ἀποκάτω
πρὸς τὰ χεῖλια τῆς πηγῆς.

ερώσε φύλλα. ερώσε φτέρη
ἐπιδέξια μὲ τὸ χέρι.

κι ἀποπάνω τεχνικὰ
τὸ ἀρνάκιμας λειανίσε,
καὶ ὀλόγυρα καθίσε,

να χαροῦμε φιλικά.

ἄς ρουφοῦμε τὸ κρασάκι
᾽ς ταῖς ἀρχαῖς ἀπ' ὀλιγάκι,

καὶ κινῶντας βαθμηδόν

ἄς ὑψώνομε τὴ δόση,

ὡς ν' ἀνάψη, να κορώση

εἰς τὸ ἄπειρο σχεδόν.

κ' ἔτ' ζι πλέον ζαλισμένοι,

μέσ τὰ χόρτα κυλισμένοι,

᾽ς τοῦ νεροῦ τὸν σφυριγμὸν

ἄς ἀρμόσομε τὸ ἴσο

τῆς φωνῆς μας ἀποπίσω

ὡς τὸν πρῶτον νυσαγμὸν.

Παρακίνηση.

Παλικάρια τί κοιμᾷς;
 νὰ ὁ Βάκχος σᾶς φωνάζει.
 τὴν κανάτα δὲν λυπᾷς,
 ἔποῦ σᾶς βλέπει καὶ ζενάζει;
 ἢ κατάρατης, καυμένοι,
 ἔς τὸ κεφάλισας θὰ πέση,
 διατὶ ἀμελημένη
 τὴν ἀφήνετε ἔς τὴ μέση.
 ὅταν πᾶτε εἰς τὸν ἄδη,
 μὲ τὰ δάκρια κ' ἐκείνη
 ἔς τὸ εἰλίσιον λειβάδι (*)
 θὰ καταίβη, νὰ σᾶς κρίνη.

(*) Αὐτός ἦταν ἕνας εἰς τὸν Ἄδην τόπος ὠραιότατος, ὅπερ ἦταν παντοτεινὴ ἀνοιξη. αὐτῆ ἐπήγαιναν, ὅσοι ἐζῆσαν εἰς τὸν κόσμον δίκαια.

καὶ λοιπὸν ἀπὸ τὸν Μίνον (*)
 ὅλοι θὰ κατακριθῆτε,
 σὰν τὸν Τάνταλον ἐκεῖνον (**)
 αὐστηρὰ νὰ παιδευθῆτε.
 νὰ διψᾶτε αἰωνίως,
 καὶ ποτὲ νὰ μὴ ἔμπορεῖτε
 ἀπ' αὐτὴν ἐκεῖ τελείως
 οὔτε ζάλλα νὰ γευθῆτε.

(*) Ὁ Μίνος υἱὸς τῆ Δία καὶ τῆς Εὐρώπης
 ἦταν βασιλεὺς τῆς Κρήτης. ὁ ὁποῖος ἀπο-
 θνήσκοντας, διορίσθηκεν εἰς τὸν ἄδην πρῶτος
 κριτὴς τῶν νεκρῶν.

(**) Τὸν Τάνταλον, ἐπειδὴ πρόδωσε κά-
 ποια μουσικὰ, τὸν καταδίκασεν ὁ Δίας νὰ
 ναι εἰς τὸν ἄδην χωμένος εἰς μιὰν λίμνην
 ὡς τὸν λαιμὸν, νὰ διψᾷ αἰώνια, καὶ νὰ
 μὴ ἔμπορῇ ποτὲ νὰ σβύσῃ τὴν δίψαντε·
 ἐπειδὴ καθὼς ἔσκυπτε τὸ κεφάλιτε νὰ πῖν,
 εὐθὺς ἔφευγε τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ σῶματε.

Μελωδία.

Α' π' τὴν πλώσκα φέρτε φίλοι
να ρουφίσω με τ' ἀχείλι !

ἀπ' τὴν πλώσκα τὸ κρασί.
για ν' ἀκούσω ν' ἀρχινῆσι,
σαν ἀηδόνι, να λαλήση

τὸ κλου: κλού: κλου: φισσιισσί.
ὁ κλου: κλού τῆς πλώσκας κρότος
εἶναι, λέγουν, ἦχος πρῶτος

οἱ τεχνίτες μουσικοὶ,
καὶ τὸ φισσιισσίτης τ' ἄλλο
εἶν' τὸ ἴσο τὸ μεγάλο,

ὁποῦ ψάλλ' ἢ ψαλτικῆ.
τοῦ Ἀμφίονα τὰ μέλη (*)
κ' οἱ ῥυθμοὶ τοῦ Κουκουζέλι (**)

'ς τοῦ κλου: κλού: κλου: τῆ φωνη-

(*) Ὁ Ἀμφίονας ἦταν ἕνας ἐξάκκετος μουσικὸς
λυρικός. ὅπῃ ψάλλοντας μετὴν λύραν τε, κα-
θὼς μυθολογεῖν, ἠπέτρει ἀπὸ τὴν ζωορῆν τε με-
λωδίαν ἐσυναχθῆκαν κατὰ γάξιν, κ' ἔκτισαν
τῆς τείχης τῶν Θηβῶν.

(**) Καὶ αὐτὸς ἦταν ἕνας περίφημος ψάλτης
εἰς τὸ μοναστήρι τῆς Λάβρας τῆ ἀγίης ὄρας.

ὄλα ὄλ' ἄς σιωπήσουν,
 νὰ μὴ τύχη νὰ λαλήσουν.

ὄτ' εἶν' δίχως ἡδονή.
 καὶ αὐτὴ ἡ καλομοίρα
 τοῦ Ἀπόλλωνα ἡ λύρα,
 'ποῦ 'ς τὸν Ὀλυμπον λαλεῖ,
 ἄς τζακίση τὸ δοξάρι
 'μπρὸς τοῦ φισσισσι τὴ χάρι,
 καὶ ἄς μὴ παραλαλεῖ.

Μονομαχία.

Θαυμασοὶ κρασοπατέρες
 ταῖς γαβάθαις, σὰν μαχέραις,
 ξεσπαθῶςε μιὰ φορὰ
 κι ἀπὸ δυῶ, καὶ δυῶ μονάχοι,
 σὰν ἀνδρεῖοι μονομάχοι,
 ἄς ρουφουῦμε τολμηρά.
 εἰς τὴν μάχην τούτην ὅμως
 ἄς βαλθῆ αὐτὸς ὁ νόμος
 τῆς φρικτῆς πολεμικῆς.

» ὁ καθ' ἑνας ἴς τὴν ἀράδα
 » ἄς χτυπᾷ μ' ὀγλιγωράδα
 » τὴ γαβάθα τῆς ρακῆς.
 κι ὅποιος πλέον καταντήση
 τὸν ἐχθρόντου νὰ νικήση,
 νὰ τὸν κάμη σὰν ζουπί.
 Ἡρακλῆ νὰ τὸν εἰποῦμε,
 κ' εἰς ὑγίαντου νὰ πιοῦμε.
 ὄλ' οἱ ἄλλοι οἱ λοιποί.
 κ' ὑσερνὰ ἀπὰν ἴς τὴ ψάθα
 μὲ τὴν ἰδιατου γαβάθα
 δυὼ πατέρες προεσοί
 νὰ τὸν κατασεφανώσουν,
 καὶ νὰ τὸν ἀποθεώσουν
 εἰς τὴν γῆν, νὰ δοξασῆ.

Σπυδῆ.

Τί τουκάκου κοπιάζεις;
 και ἀνόητα σπουδάζεις,
     γιαῖνα μάθης τεχνικὰ,
 τ' εἶν' τὸ ἄλφα, και τὸ βῆτα,
 και τὸ γάμα, δέλτα, ζῆτα,
     και τὰ ἄλλα τὰ κακά;
 ἐρωτῶ σε, τί κερδαίνεις,
 ἂν γραμματισμένος γένῃς;
     ἂν φιλόσοφος βαθύς;
 τάχα δὲν καταλαμβάνεις,
 ὅτι πάλε θ' ἀπαιθάνῃς
     σὰν ὁ πρῶτος ἀμαθής;
 ἄφσε τούτησου τὴν τρέλλα,
 και κολλήτου 'ς τὴ βαρέλλα,
     'ποῦ σε κράζει μὲ χαρὰ
 νά σε μάθῃ, γιαῖνα γίνῃς
 σπουδαιότατος, νὰ πίνεις
     ἓνα μέτρο 'ς τὴ φουρά.

τοῦτο βλέπε, νὰ σπουδάξης.
 τοῦτο πάσχιζε, νὰ πράξης,
 κι ὄχι τ' ἄλλα τὰ τρελλὰ,
 θέματ' ἄβρατα γραμμένα,
 καὶ νερὰ κοπανισμένα,
 καὶ δασκάλων λαλαλί.

Βατραχός.

Εσύ φίλε μουσικέ,
 φωνακλάμου βατρακέ,
 νερό πίνοντας γλυκά,
 κελαϊδεῖς τὸ μπακακιά.
 κ' ἐγὼ πίνοντας κρασί
 μὲ τὴν κούπα τῆ χρυσῆ
 μέσ τὰ δένδρα τ' ἀνθηρά,
 τραγουδῶ τὸ ταραρά.
 ἔλ ἄς πίνουμε μαζή,
 ὁ καθ' ἕνας, ὅσο ζεῖ,
 καὶ τὸν κόσμο τὸν καλὸν
 ἄς γελοῦμε, σὶν τρελλόν.

τύφλες νὰ ἔχουν τὰ πολλὰ,
 καὶ μεγάλατου καλά,
 καὶ τὰ πλεόν θουμασὰ
 εἰς τὸ πῖμας ὀμπροσὰ.

Ἀταραξία.

Δυσάρεσι ψυχῆμου
 γαβάθιζε, καὶ κοιμου.
 ὁ κόσμος (μήσε μέλει)
 ἄς κάμη, ὅπως θελει.
 ἀρχῆθεν ἔτ' ἐκτίσι,
 καὶ ἔτ' ἐσχηματίσι,
 καὶ δὲν ἔμπορεῖ ν' ἀλλάξι
 τὴν ἀτακτῆτου τάξι,
 λοιπὸν παραίτησέτον.
 κουρεύου κόσμε, πέτον.
 καὶ μόνον κέρνα. χῶνε.
 καὶ σφίγκε. βρούφα. πίνε.

Τρύγος.

Καθαρότατες παρθένες,
 μέ κισσὸν σεφανωμένες,
 ἔλαφρ' ἀνασκουμπώητε,
 καὶ ἔς τὸν τρύγο συναχθήτε.
 πάρτε ὅλες τὰ μαχέρια
 εἰς τὰ δεξιά τὰ χέρια.
 κ' εἰς αὐτὰ τ' ἀρισεράσας
 τὰ καλάθια τὰ πλεχτάσας.
 κ' ἔτζι πλέον τραγουδῶντας,
 καὶ ἔς τ' ἀμπέλιμας κινῶντας,
 ἄς φιλιούμασε ἔς τὰ χεῖλια,
 κι ἄς τρυγοῦμε τὰ σαφύλια.
 τὰ σαφύλια τὰ δροσάτα!
 τὰ σαφύλια τὰ μελάτα!
 τ' ἀπαλά θησαυροφύρα
 τοῦ καλοῦμας Βάκχου δῶρα.

Γεμᾶτο.

Φίλε Στέφανε, νὰ ζήσης! (*)

ἔπου διδάχνεις, ὅτ' ἡ φύσις

δὲν τὸ θέλει τὸ Κενό.

μὰ τὴ μόνιμας φιλία,

(ἡ ἀλήθεια εἶναι μία)

μέτ' ἑσένα συμφωνᾷ.

νὰ μὴν εἶν' Κενὸ 'ς τὴν φύσιν.

νὰ μ' εἶν' ἄδειο εἰς τὴν κτίσιν.

νὰ μὴν εἶναι πουθενά.

ἢ βαρέλες νὰ 'ν' γεμάτες,

νὰ γεμίζουν ταῖς κανάταις

μὲ κρασὶ παντοτινά.

(*) Αὐτὸς εἶναι ὁ Σοφὸς Στέφανος ὁ Δέν-
 κας, ὁ φίλος τῆ ποιητῆ, πρὸς τὸν ὁποῖον
 ὁ ποιητὴς ἔχει ἕνα λόγον περὶ Κενῶ, καὶ
 τῆς ἀποικικῆς αἵρέσεως· καὶ ἐπειδὴ τὸ Κε-
 νὸν ὁ Στέφανος δὲν τὸ δέχεται, παίξει ὁ
 ποιητὴς, καὶ λέγει νὰ μὴν εἶν' Κενὸ 'ς τ:

νὰ γεμίζουν τὰ ποτήρια,
 ταῖς γαβάθαις, τὰ κροντήρια,
 τὰ λαῖνια, τὰ κερμιά,
 τὰ πιθάρια, τὰ πιγάδια,
 ταῖς κοιλάδαις, τὰ λειβάδια,
 καὶ τὸ πᾶν παντοῦ με μιά.

Ποτήριον.

Στέφανέμου γεωμέτρα, (*)
 ποῦ γνωρίζεις ἀπὸ μέτρα,
 ἓνα πρόβλημα (νὰ ζήτησις)
 θὰ προβάλω, νὰ με λύσις.

(*) Καὶ αὐτὸ τὸ ποτηρομετρικὸν εἰς τὸν
 ἴδιον Στέφανον εἶναι κειρωμένον. ὁ σκοπὸς δὲ
 τῆ ποιητῆ τόσον εἰς τῆτο τὸ τραγεδάκι,
 ὅσο κ' εἰς τὸ προτηγερινὸν ἦταν ἡ ἀθανα-
 τίστη με' τρόπον τὸν σοφώτατον φίλον τε,
 ὑμνῶντας τὸν ὡς φυσικὸν, καὶ ὡς γεωμέτρην.
 καθὼς εἶναι τηλιθεία ὁ κορυφαῖος τῶν φυ-
 σικῶν, καὶ γεωμετρῶν τῆ γένεσμάς.

τούτ' ἢ μαύριμας ποτήρα,
 ὅπου τῶρα φέρνει γύρα,
 εἶν' τοῦ Βάκχουμας τὸ μνήμα
 σκαλιστὸ εἰς κύβου σχῆμα.
 ἂν γεμίση ὡς τ' ἀχείλι,
 καθὼς λέν ἐδῶ οἱ φίλοι,
 ἴσια παίρνει δύο κάδαις
 καθεμιά πρὸς δέκ' ὀκάδαις.
 ἔλα τῶρα, ἂν ἤξεύρεις,
 ἀναλόγισε, νὰ μ' εὔρης,
 πόση εἶναι δίχως λάθος
 κατὰ πλάτος, μᾶκρος, βᾶθος.

Προσαγή.

Κερασὴ καλέμου κέρνα,
 καὶ τριγύρνα, κι ἀπλοχέρνα
 τὸ ποτήριμας σωστὸ
 ἴς τὴν ἀράδα τὸν καθ' ἓνα
 κατὰ τάξην ἀπὸ ἓνα
 ὡς τα χεῖλια γεμιστό.

καὶ κερνῶντας, παρακίνει

ὁ καθένας νὰ τὸ πίνει

μιαυτησμιᾶς, καὶ τειναχτά.

νὰ μὴ τύχη κ' ἐμποδίση

τὴν ὀρμήντου, καὶ ἀργήση,

μὸν νὰ τρέχει πεταχτά.

βλέπε ὅμως, νὰ πασχίζουν,

δυνατὰ νὰ τὸ σραγγίζουν.

ὡς τὴ μιὰ σαλλαγματιά.

ὅτι ὁποῖος τὴν ἀφήση

μέσ τὸν πάτο νὰ κολλήση,

δα τὸν κάψη ἢ φωτιά.

Στιχουργική.

Στιχουργική λέγεται ἡ τέχνη τῶν σίχων. σίχος εἶναι λόγος μὲ ρυθμόν.

Ρυθμός εἶναι ἀριθμὸς συλλαβῶν, τακτικῶν καὶ τονισμένων. ὅπου ἂν περισσεύσῃ, ἢ ὀλιγοσεύσῃ συλλαβή, ἢ μετατοπισθῇ ὁ τόνος, εὐθὺς χαλνᾷ ὁ σίχος.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ῥωμαϊκὴ γλῶσσα ἔχει λέξεις ὀξύτοναις, παροξύτοναις, καὶ προπαροξύτοναις, ἔχει δι' αὐτὸ καὶ σίχους ὀξύτονους, παροξύτονους, καὶ προπαροξύτονους.

Ὄξύτονος σίχος λέγεται, ὁποῖος ἔχει τὸν τόνον εἰς τὴν λήγουσαν.

Παροξύτονος, ὁποῖος εἰς τὴν παραλήγουσαν.

Προπαροξύτονος, ὁποῖος εἰς τὴν προπαραλήγουσαν.

Μειρασμὸς σίχων.

Ὅλ' οἱ σίχοι κατὰ συλλαβὴν μετρήμενοι, εἶναι εἰδῶν δώδεκα· τεσσερισύλλαβοι, πεντεσύλλαβοι, καὶ ἑξῆς ἕως δεκαπεντεσύλλαβους.

Σίχτοι τεσσερισύλλαβοι.

§

Οξύτονοι.

„Ο' οὐρανός·

„ὀ φωτεινός.

Ἡ δ' συλλαβὴ πάντοτε τονίζεται. ἢ γ' ποτέ. ἢ α', καὶ β' εἶν' ἀδιάφορες.

Πλὴν ὅταν ἡ α' τονίζεται, ἡ β' δὲν τονίζεται. καὶ ἀνάπαλιν. καθὼς

„τί ἀπορεῖς;

„τίμε θορεῖς;

καὶ

„παντοῦ λαλεῖς.

„παντοῦ μιλεῖς.

Παροξύτονοι.

„ἄς χαροῦμε,

„ὄσο ζοῦμε.

Ἡ γ' πάντοτε τονίζεται. ἢ δ' ποτέ, καὶ ἡ β'. ἢ α' ἀδιάφορη.

Προπαροξύτονοι.

„ἐγέρασε,

„καιπέρασε.

Ἡ α', γ', καὶ δ' συλλαβὴ ποτέ δὲν τονίζεται. ἢ β' πάντοτε.

Πεντεσύλλαβοι.

δ

Οξύτονοι.

„Όσο εύτυχεῖς,

„τόσο δυστυχεῖς.

Η' α', καὶ γ' εἶν' ἀδιάφορη. ἢ β', καὶ
δ' ποτὲ δὲν τονίζεται. ἢ ε' πάντοτε.

Παροξύτονοι.

„Θέλω εἰρήνην,

„τύχης γαλήνην.

Η' δ' συλλαβὴ πάντοτε τονίζεται. ἢ
γ, καὶ ε' ποτὲ, ἢ α' καὶ β' ἀδιάφορη.

Πλὴν ὅταν ἢ α' τονίζεται, ἢ δεύτερη
μένει ἀτόνισι, (καθὼς εἰς τὸ πρῶτον)
ὅταν ὅμως ἢ β' τονίζεται, ἢ α' μένει ἀτό-
νισι καθὼς

„Ζητῶ εἰρήνην,

„ψυχῆς γαλήνην.

Προπαροξύτονοι.

„πάντα σφύριζε,

„κι ὄλο γύριζε.

Η' γ' πάντοτε τονίζεται, ἢ β', δ', ε'
ποτὲ. ἢ α' ἀδιάφορη.

Ἐξήσύλλαβοι.

Ὄξύτονοι.

„Ἡ τύχημας γελαῖ,
 „και πάντοτε κυλαῖ.

Ἡ ἀ, δ, ἐ ποτὲ δὲν τονίζεται. ἡ ε' πάντοτε. ἡ β', και γ' ἀδιάφορη. ὅμως

Ὅταν ἡ β' τονίζεται, ἡ γ' ἀτόνισι μένει, (καθὼς εἰς τὸ πρῶτον) ὅταν δὲ τὸ ἀνάπαλιν, τότε τὸ ἐνάντιον. καθὼς

„ὁ καιρὸς ἀπερνᾷ,
 „κ' ἡ ζωήμας γερνᾷ.

Παροξύτονοι.

„ὡς τ' ὄνειρόμου εἶδα,
 „κ' ἦρθεν ἡ ἐλπίδα.

Ὅταν ἡ ἀ συλλαβὴ τονίζεται, ἡ β', δ, και ε' ποτὲ δὲν τονίζεται, ἡ ε' πάντοτε. ἡ γ' ἀδιάφορη (καθὼς εἰς τὸ πρῶτον) ὅταν δὲ ἡ β' τονίζεται, τότε ἡ ἀ, γ, δ, και ε' ποτὲ δὲν τονίζονται. ἡ ε' πάντοτε. καθὼς

„ἡ τίχη γυρίζει,
 „ὕψώνει, γκρεμίζει.

Προπαροξύτονοι.

„ἔτρεχε. σέρνουνταν.

„ἔπεφτε. γδέρνουνταν.

Ἡ ἄ, καὶ δ' πάντοτε τονίζονται, ἢ δὲ λοιπὲς ποτέ.

Ἐφτασύλλαβοι.

δ

Ο'ξύτονοι.

„Ἐ'λ' ἄς πίνομε μαζή,

„ὀ καθένας ὅσο ζεῖ.

Ἡ γ' καὶ ζ' συλλαβὴ τονίζεται πάντοτε. ἢ ἄ εἴν' ἀδιάφορη. ἢ λοιπὲς ποτέ.

Παροξύτονοι.

„γλυκῆμου Ἀφροδίτη,

„ὀ ἔρωτας με πλήττει.

Ἡ ἄ, γ', ἐ, καὶ ζ' συλλαβὴ ποτὲ δὲν τονίζεται. ἢ β, καὶ ς' πάντοτε. ἢ δ' ἀδιάφορη.

Προπαροξύτονοι.

„ἔρας. που φορτόνεται,

„πλεᾶ δὲν ξεφορτόνεται.

Ἡ δ', ς', ζ' συλλαβὴ ποτὲ δὲν τονίζεται. ἢ ἐ πάντοτε. ἢ λοιπὲς ἀδιάφορες.

Ὀχτωσύλλαβοι.

§

Ὄξυτονοί.

„Ἡ νύχτα τούτη ἄς γενῆ
 „ς τὸν οὐρανὸν παντοτεινῆ.

Ἐπειδὴ οἱ ὀξυτονοὶ ὀχτωσύλλαβοι εἶ-
 ναι δυὼ τεσσερισύλλαβοι ὀξυτονοί, το-
 νίζονται ὡσὰν ἐκεῖνοι.

Παροξυτονοί.

„Ὅ, τ' ἢ μοῖρα διορίση,
 „δὲν εἶν' τρόπος νὰ γυρίση.

Τονίζονται ὡσὰν δυὼ παροξυτονοὶ τεσ-
 σερισύλλαβοι.

Προπαροξυτονοί.

„ταλαίπωρη νεότητα
 „ιδέ τὴν ματαιότητα.

Τονίζονται σὰν δυὼ τεσσερισύλλα-
 βοὶ προπαροξυτονοί.

Ἐννεασύλλαβοι.

§

Ὄξυτονοί.

„Ἐρωτα παῦσε, ἂν μ' ἀγαπᾷς.
 „δεύτερο πλέον, μή με χτυπᾷς.

Ἐπειδὴ ὁ καθ' ἑννεασύλλαβος σίχος
 συνθέτεται ἀπ' ἑναν πεντασυλλαβον πα-
 ροξύτονου, κ' ἑναν τεσσερησύλλαβον ὀξύ-
 τονου, φανερόν, ὅτι ὡσάν ἐκείνους καὶ
 τονίζονται.

Παροξύτονοι.

„ἀπόκαμ'! ἀπόκαμα! σώνει!
 „τὸ αἷμαμου! πήζει· παγώνει.

Ἡ' ἀ, γ', δ', ζ, ζ, καὶ θ' συλλαβὴ πο-
 τὲ δὲν τονίζεται, ἢ β, ἐ, καὶ ἦ πάντοτε.

Προπαροξύτονοι.

„μόλις τὸ κάλλοςμας φαίνεται,
 „κ' ἔξαφν' ἀμέσως μαραίνεται.

Ἡ' ἀ, γ, δ', καὶ ζ' συλλαβὴ τονίζονται
 πάντοτε, ἢ λοιπὲς ποτέ.

Δεκασύλλαβοι.

§

Ὀξύτονοι.

„Ἐ τούτην τὴν ζωὴν τὴν προσωρινὴν
 „ὄλα εἶν' πλασά, σάν εἰς τὴν σκιηνήν.

Ὁ καθ' ἑκάστη σίχος τονίζεται σάν δυὼ πεν-
 τεσύλλαβοι ὀξύτονοι.

Παροξύτονοι.

„ἐκεῖναι ἡμέρα που τραγουδοῦσα,

„καὶ τὸν μεγάλον Ἀῖρη ὑμνοῦσα.

Ὁ κάθε σίχος τονίζεται σὰν δυὼ πέντεσύλλαβοι βαρύτονοι.

Προπαροξύτονοι.

„ἡ νεότημας πάντα χάνεται.

„φεύγει τρέχοντας, καὶ δὲν πιάνεται.

Ὁ κάθε σίχος τονίζεται σὰν δυὼ πέντεσύλλαβοι προπαροξύτονοι.

Ἐνδεκασύλλαβοι.

§

Ὁξύτονοι.

„Μὴ θεῶν θυμώσης! μήμε ὀργισθῆς.

„σκύφτω, προσκυνῶσε, ναμεισπλαχνισθῆς.

Ὁ κάθε σίχος τονίζεται σὰν ἕνας ἑξήσύλλαβος παροξύτονος, κ' ἕνας πέντεσύλλαβος ὀξύτονος.

Παροξύτονοι.

„θάνατε, θάνατε, πῶς δὲν παιθαίνεις;

„μόνον ἀθάνατος πάντοτε μένεις;

Ὁ κάθε σίχος τονίζεται σὰν ἕνας ἑξήσύλλαβος προπαροξύτονος, κ' ἕνας πέντεσύλλαβος παροξύτονος.

Προπαροξύτονοι.

„ἢ ὦρα φεύγει. φεύγ' ἢ νεότητα.

„φεύγει τὸ κάλλος, κ' ἢ ὠραιότητα.

Ὁ κάθε σίχος τονίζεται σὰν ἓνας πεν-
τεσύλλαβος παροξύτονος, κ' ἓνας ἑξη-
σύλλαβος προπαροξύτονος.

Δωδεκασύλλαβοι.

§

„Ὁ Ἔρωτας κρυφὰ ἀρχίζει, καὶ κινᾷ,

„τὸ σῆθοςμας γλιστρά, κ' ἀμέσωςμας πλανᾷ.

Ὁ σίχος τονίζεται σὰν δυῶ ἑξησύλ-
λαβοὶ ὀξύτονοι.

Παροξύτονοι.

„τί τουκάκου πάχεις; τί τουκάκου τρέχεις;

„μάταια εἶν' ὅλα, ὅσα κάμνεις κ' ἔχεις.

Ὁ σίχος τονίζεται σὰν δυῶ ἑξησύλ-
λαβοὶ παροξύτονοι.

Προπαροξύτονοι.

„μόλις ἢ δόξεςμας πλάθονται! γίνονται!

„κ' ἔξαφν' ἀνέλπισα χάνονται, σβύνονται.

Ὁ σίχος τονίζεται σὰν δυῶ ἑξησύλλα-
βοὶ προπαροξύτονοι.

Δεκατρείσύλλαβοι.

δ

Οξύτονοι.

„Εκεί όπου ἀνθίζει ἡ ἀνοιξη, καὶ ζεῖ,
 „ἀμέσως ἀποθνήσκει μετ' ἀνθητῆς μαζῆς.
 Ο' σίχος τονίζεται σὰν ἕνας ἑφτασύλ-
 λαβος παροξύτονος, κ' ἕνας ἑξισύλλαβος
 ὀξύτονος.

Παροξύτονοι.

„ἢ τύχ' ἢ φθουερῆ, κ' ἂν εἶναι τυφλωμένη!
 „πλὴν πάλε κ' τυφλή, τὰ δῶρατῆς βασκαίνει.
 Ο' σίχος τονίζεται σὰν ἕνας ἑξισύλ-
 λαβος ὀξύτονος, κ' ἕνας ἑφτασύλλαβος πα-
 ροξύτονος.

Προπαροξύτονοι.

„Ἐρωτα. Ἐρωτα τάνισ' τὸ δοξάρισου,
 „κ' ἀπ' τῆ σαΐτασου ρίξεμε τὴ χάρισου.
 Ο' σίχος τονίζεται σὰν ἕνας ἑξι-
 σύλλαβος προπαροξύτονος, κ' ἕνας ἑφτα-
 σύλλαβος προπαροξύτονος.

Δεκατεσσερησύλλαβοι.

§

Οξύτονοι.

„Ὁμιλοῦν οἱ σεναγμοὶ ταῖς πλιγαῖς τους
μοναχοί,

„ὃ τὸ σῆθοςμὲ τὸ ἄχ, σὰν ἠχὼ τῆς ἀντιχεῖ.

Ὁ σίχος τονίζεται σὰν δυὶ ἑφτασύλλαβοι οξύτονοι.

Παροξύτονοι.

„ἄς γένουμουν καθρεφτῆς, νὰ βλέπεσαι ἔ
ἐμένα!

„ὃ ἐγὼ νὰ βλέπω πάντα τὸ κάλλος σου, κ'
ἐσεύα.

Τονίζεται σὰν δυοῖ ἑφτασύλλαβοι οξύ-
τονοι.

Προπαροξύτονοι.

„φίλε, φίλεμ' Ἐρωτα! κἂν μονάχα σή-
μερα

„ρίξεμας τὸ βλέμμασου, καὶ ιδέμας
ἡμερα.

Τονίζεται σὰν δυὶ ἑφτασύλλαβοι προ-
παροξύτονοι.

Δεκαπεντεσύλλαβοι.

§

Οξύτονοι.

„Ἡ καρδιῆς ἢ πλιγωμένης μετὰ βλέμματ'
ἀρχινοῦν,
καὶ κηρύττουσι πάντας, ὅτι πάσχουν,
καὶ πονοῦν.

Τονίζεται ὁ σίχος σὰν ἕνας ὀχτωσύλλαβος παροξύτονος, κ' ἕνας ἑφτασύλλαβος ὀξύτονος.

Παροξύτονοι.

„φωτιά τὸν Ἑρωτα τὸν λέν. γιατί, καθὼς
ἐκεῖνη,
καὶ τοῦτος δὲν εἶν' δυνατὸ κρυμμένος
ν' ἀπομείνη.

ἢ

„Ἡ Χάρες μετὰ τὸν Ἑρωτα ἐπήγαν νὰ δια-
λέξουν
ἰς τοὺς κήπους τριαντάφυλα, κορώναις νὰ
τὸν πλέξουν.

Τῶν μὲν πρώτων ὁ σίχος τονίζεται
σὰν ἕνας ὀχτωσύλλαβος ὀξύτονος, κ' ἕνας
ἑφτασύλλαβος ὀξύτονος, κ' ἕνας ἑφτα-
σύλλαβος παροξύτονος, τῶν δὲ δευτέρων
σὰν ἕνας ὀχτωσύλλαβος προπαροξύτονος,
κ' ἕνας ἑφτασύλλαβος παροξύτονος.

Προπαροξύτονοι.

ἢ τὸ πέλαγος ἄς ἦταν ἀμπέλι μετὰ κλί-
ματα,

ἢ που κάθε κληματάκι κρασι νὰ χύνη κύ-
ματα.

Τονίζεται ὁ σίχος σὰν ἕνας ἑφτασύλ-
λαβος παροξύτονος, κ' ἕνας ὀχτωσύλλα-
βος προπαροξύτονος.

Κανόνες γινεκοί.

Κάθε σίχος πρέπει ν'ἄχει τὸ ζευγάριτου.

Κάθε ζευγάρι προπαροξυτόνων σίχων, πρέπει νὰ συμφωνεῖ εἰς τὴν λήγουσαν, παραλήγουσαν, κ' εἰς τὸ φωνῆεν τῆς προπαραλήγουσας.

Κάθε ζευγάρι παροξυτόνων σίχων πρέπει νὰ συμφωνεῖ εἰς τὴν λήγουσαν, κ' εἰς τὸ φωνῆεν τῆς παραλήγουσας.

Κάθε ζευγάρι ὀξυτόνων σίχων πρέπει τ' ὀλιγότερο νὰ συμφω εἶ εἰς τὴν λήγουσαν, ἂν δὲν κ' εἰς τὸ φωνῆεν τῆς παραλήγουσας.

Ὅλες ἢ μονοσύλλαβες λέξεις ἢμποροῦν καὶ νὰ τονίζονται, καὶ ὄχι, κατὰ τὴν χρείαν.

Τὸ εἶμαι, εἶσαι, εἶναι, ὅσος, τόσος, πόσος, ποῖός, ἔποιος, ὅπου, ὅποῦ, πότε, ποτέ, καὶ ὅσ' ἄλλα εἶν' εἰς τὴν συνήθειαν τῆς γλώσσας ἐγκλινόμενα, ἢμποροῦν κατὰ τὴν χρείαν καὶ νὰ τονίζονται, καὶ νὰ μή.

Συμμετρία, καὶ Ἀρμονία.

Συμμετρίαν ὀνομάζω σιχουργίαν σίχων ὁμοιομέτρων, Ἀρμονίαν δὲ, σίχων ἀνομοιομέτρων.

Ἡ μὲν συμμετρίες εἶναι τῶσων εἰδῶν, ὅσων καὶ οἱ σίχοι. δηλαδὴ τριάντα ἕξι.

Ἡ δὲ ἀρμονίες εἰς πλῆθος μεγαλώτατον. ἰδοὺ ἀπὸ τὰ πολλὰ μερικά παραδείγματα.

„ Βάκχε χύγε.

φίλε πίνε.

πίνε, λέγω, ρουφισά.

ὣς τον πάτο

τὸ γεμάτο

τὸ ποτῆρισου σωσά.

„ ἢ Ἀφροδίτη

σ' εἶδε, καὶ φρίττει,

καὶ ἀπορεῖ,

πῶς τέτοια κάλλι

τάχατε κι ἄλλι

νάχ' ἢμπορεῖ.

„ Ἐρωτα σπλαχνίσου.

παῦσε τὴν ὀργήσου.

σὲ παρακαλᾷ.

μή! νάζ' ἢ νεγέσου!

ἄφσε ταῖς φωτιαῖς σου.

ἄφσ' ταις, κι ἀνελαῖ.

„ μίαν ὁ Ἔρωτας μικρὴ
 σαϊτίτζατου πικρὴ, ἢ τ: ἰδέτο.

„ Θεοὶ ἀσέρες φωτεροὶ
 τῆς νύχτας ἔφορ ἰλαροί. ἢ τ: ἰδέτο.

„ ἂν τὸν Ἔρωτ' ἀθετήσης,
 καὶ τοὺς νόμους του πατήσης. ἢ τ: ἰδέ.

„ ὦ Ἔρωτ' ἀνθηρότατε
 γλυκὲ, καὶ ἰλαρότατε, ἢ τ: ἰδέ.

„ ἦλιε τῶρα, π' ἀνατέλλεις
 ἔς τὸν αἰθέρα φλογερά ἢ τ: ἰδέ.

„ ταμπούρι Μοῦσ' ἀρμονικὴ
 ὡς πότε σιωποῦμε; ἢ τ: ἰδέ.

„ ἡ ἀνοιξ' εἶδες πέρασε,
 τὸ καλοκαῖρι γέρασε,
 χειμῶνιασε, καὶ πᾶι
 καὶ τῶρ' ἀπελπισμένα
 τὰ πρῶην ἀνθισμένα
 τό χιόνι τὰ χτυπᾶι
 ἢ τ.

Ὅποιος λοιπὸν διαφορετικὰ καὶ διαφο-
 ρετικὰ σμίγοντας τὰ τριάντα ἕξι τῶν
 σίχων εἶδη, θεωρήσει τὸ πρᾶγμα κατὰ
 τὴν ἀριθμητικὴν αὔξισιν, ἐκεῖνος εὐκο-
 λακαταλαμβάνει τὸ πολαπλάσιον πλῆθος
 τῶν ἀρμονιῶν.

